

Received-Makale Geliş Tarihi 22.10.2024
Published-Yayınlanma Tarihi 30.12.2024
Volume-Cilt (Issue-Sayı), ss/pp 11(114),

Research Article /Araştırma Makalesi
10.5281/zenodo.14538751

Prof. Dr. İdiris Demirel

Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bil. ve Kamu Yön. Böl., Ağrı /TÜRKİYE
<https://orcid.org/0000-0001-7011-2532>
ROR Id: <https://ror.org/054y2mb78>

İsmet Özel Seksen Yaşında–İsmet Özel’in Düşünce Dünyası Üzerine Mülâhazalar

Ismet Ozel is Eighty Years Old-Observations on Ismet Ozel’s World of Thought

ÖZET

Milâdî-Hıristiyanî takvim hesabıyla 1944 senesinde doğan Türk-şair-ve-düşünür İsmet Özel, 2024 senesi itibarıyla sekseninci yaşına erişmiştir. (Hicrî-İslâmî takvime göre 1363 yılında doğduğu için seksenini geçmiştir.) Bu yazı, sekseninci yaş dönümü vesilesiyle Özel’in düşünürlük vasfına ve belli başı fikrî mütalaalarına yoğunlaşmaktadır. Özel’in, düşünce hayatında İslâm, Türkiye, İslâmî zeminde Türklük ve Türk milliyetçiliği ile kapitalizm (Modern-Kapitalist-Dünya-Sistemi)—Türklük çatışması başat perspektiflerdir. Özel, ayrıca referansları bakımından salt İslâmî kaynaklarla sınırlı kalmamaktadır. Örneğin hususi önem atfettiği Heidegger (1889–1976) gibi Batılı düşünür ve sanatçılardan da istifade etmektedir.

Bu makalenin amacı: Sekseninci yaş dönümü vesilesiyle İsmet Özel’in düşünce dünyası üzerine bazı mülâhazalarda bulunmakla kayıtlıdır. Makale için; H. Arendt’in; Heidegger’in sekseninci yaş günü nedeniyle yaptığı konuşma ile Özel’in; Sadun Aren’in sekseninci yaş günü nedeniyle kaleme aldığı yazının ilham kaynağı olduğu sarahaten ifade edilmelidir. Makalede yöntem olarak belgesel araştırma yöntemi takip edilmiştir. Teknik olarak nicelik-temelli değil nitelik-temelli ilerlenmiştir. Sonuçta, İsmet Özel’in düşünürlük vasfını ve mevkiini belirgin kılıcı bulguların ortaya çıkacağı düşünülmüştür.

Anahtar Kelimeler: İsmet Özel, İslâm, Kapitalizm, Türkiye, Türklük.

ABSTRACT

Ismet Ozel, a Turkish-poet-and-thinker born in 1944 according to the Gregorian-Christian calendar, has reached his eightieth birthday in 2024. (He was born in 1363 according to the Hijri-Islamic calendar, making him over eighty.) This article focuses on Ozel's intellectual qualities and certain intellectual considerations on the occasion of his eightieth birthday. In Ozel's thought life, Islam, Turkey, Turkishness on an Islamic basis, Turkish nationalism and the conflict between capitalism (Modern-Capitalist-World-System) and Turkishness are the dominant perspectives. Ozel also does not limit his references to Islamic sources alone. For example, he also makes use of Western thinkers and artists, such as Heidegger (1889–1976), to whom he attaches special importance.

The purpose of this article is to make some observations on the intellectual world of Ismet Ozel on the occasion of his eightieth birthday. It should be clearly stated that the source of inspiration for the article was H. Arendt's speech on the occasion of Heidegger's eightieth birthday and Ozel's article on the occasion of Sadun Aren's eightieth birthday. The documentary research method was followed as a method in the article. Technically, it has been advanced based on quality, not quantity-based. As a result, it was thought that the findings that would reveal Ismet Ozel's thinking skills and position would be obvious.

Keywords: Ismet Ozel, Islam, Capitalism, Turkey, Turkishness.

1983 yılından beri okuru olduğum İsmet Özel'e hürmetle.

...

“Derin düşüncelerin filozoflarınkinden ziyade şairlerin yazdıkları içinde bulunması şaşırtıcı gelebilir. Bunun sebebi şairlerin vecd yoluyla ve imgelem gücüyle yazıyor oluşlarıdır; içimizde bilginin tohumları vardır, çakmaktaşı (kıvılcımın) olduğu gibi; filozoflar onları akıl yoluyla çıkarır, oysaki şairler imgelem yoluyla onları fişkırtır ve dahası ışıldatır.” (R. Descartes)

...

“Hiç kimse derin bir filozof olmaksızın önemli bir şair olamaz.” (S. T. Coleridge)

...

“Şair, [rasyonalistlerin yaptığı gibi] hakiki tecrübe dünyası içindeki bir şekillendirici [gestalter] olarak değil, bir dil ıslahatçısı / müceddidi olarak görülebilir; rafinasyonu ve tezyiniyle kamu hayatını ve sosyal hayatı daha yüksek bir aşamaya çıkararak bir dil ıslahatçısı / müceddidi olarak.” (M. Heidegger)

...

“Milliyetçilik, entelektüel bir saik olarak genellikle saygı duyulan bir şey değildir; ancak kültürel milliyetçiliğin olumsuz şekilde değerlendirilmesinin bizzat kendisi, dünya-sistemdeki hegemonik güçlerin kültürel egemenliğinin bir parçasıdır.” (I. Wallerstein)

...

“Her ne kadar adına sosyalizm desek ve görüntüsünü modernlikle bezesek bile o günlerde [1960’ların başları] ben yaşlardaki gençlerin temel eğilimleri yurtsever, memleketçi ve giderek milliyetçi bir karakter sahibiydi. Yine de bu kelimeleri anmak kimsenin hoşuna gitmezdi. Çünkü bu kelimelerle birlikte modernlik, ilerlilik, Avrupalılık elden gidiveriyordu sanki.” (İ. Özel)

...

“Biz İstiklâl Harbimizi İstiklâl Marşı düşüncesiyle, ideolojisiyle kazandık... Bizim İstiklâl Harbi’ni kazanmamızın dayanağı İstiklâl Marşı düşüncesidir. Dolayısıyla biz bir şekilde şiirle kendini tanımış, tanımlamış bir toplumuz; dünyada böyle bir diğer toplum yok.” (İ. Özel)

1. GİRİŞ

Milâdî-Hıristiyanî takvim hesabıyla 19 Eylül 1944 tarihinde doğan şair ve düşünür İsmet Özel, 2024 senesi itibarıyla sekseninci yaşına erişmiştir. Hicrî-İslâmî takvim¹ hesabıyla 1363 yılının 1 Şevval’inde doğduğu için seksenini geçmiştir. Özel, yaşayan en önemli Türk-şair-ve-düşünürdür. Onun, Türk düşünce hayatında yazılarıyla ortaya çıkış tarihi 1970’lerdir. Bu bapta düzenli ve uzun erimli gazete yazarlığının başlangıç tarihi Nisan 1977’dir. Şiirlerinin yayım tarihi ise 1960’ların başlarıdır. İlk şiiri *Yorgun* Eylül 1963’te neşredilmiştir. İlk (şiir) kitabı *Geceleyin Bir Koşu* 1966’da, ikinci (şiir) kitabı *Evet, İsyân* 1969’da yayımlanmıştır. Hâsılı, Özel, henüz yirmili yaşlarından itibaren bir şair olarak tanınmaya başlamıştır. Özel’in, şairliğini Türk şiiri içinde en önlerde seçkin bir pozisyona taşıması da yine 1960’lı yıllardadır. (Özel, 1997: 82; Özel, 2010a: 313; Özel, 2013a: 66, 151; Özel, 2017a: 275; Özel, 2018d: 86, 184; Özel, 2021a: 125, 199; Özel, 2018b: 472; Özel, 2023a: 169, 212; 2023b: 76-77; Özel, 2024: 238). Bu tarihler ve tablo, şu demektir: Özel’in kronolojik bakımdan düşünürlüğüünün verimlerinden önce on dokuz yaşından itibaren şair-sanatçı-edebiyatçı verimleri ve kimliği söz konusudur. Bu iki kimliğin; düşünce adamı ve sanat adamı kimliklerinin birbirinden ister yalınkat, isterse sofistike şekillerde olsun, ayrılması ise zinhar mümkün değildir.

Hannah Arendt (1906-1975), Martin Heidegger için yaptığı sekseninci yaş günü konuşmasında şöyle diyordu: “Martin Heidegger bugün seksen yaşında ve sekseninci yaş günüyle birlikte hoca olarak kamuya etkisinin 50. Yılıni kutluyor.” (Arendt, 2012: 177) O hesaptan, İsmet Özel de; yukarıda az önce belirtildiğince İslâmî-Hicrî takvime göre seksenini aşmışsa da hâlihazırda resmen ve kanunen kullanılmakta olunan Milâdî-Hıristiyanî takvime göre seksenini idrak etmekte ve şairlik yönüyle de, ‘kamuya etkisi’ itibarıyla da 60. Yılıni arkasında bırakmaktadır. Özel, Sadun Aren (1922-2008) için kaleme aldığı *Sadun Aren Seksen Yaşında* adlı yazısında “Sadun Aren’den öğrenirseniz ancak işinizi kolaylaştıran bir şeyi öğrenirdiniz.” (Özel, 2018d: 227) demekteydi. Mevzu ‘iş’ bilhassa şiir-sanat-edebiyat

¹ Özel’e göre: “Biz hicrî takvim kullanmayı terk ettik ve miladî takvim kullanıyoruz. Böyle çok mülayim bir ifade gibi bir şey, miladî takvim. Yani doğum takvimi gibi bir şey. İnsanlar, ne olacak işte, birisi hicrî birisi miladî der geçer. Hıristiyan takvimi bunun adı, miladî takvim diye insanlara yumuşatarak kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bu Hıristiyan takvimi, Yahudi takvimi değil. Bugün İsrail’de Yahudi takvimi kullanılıyor. Yani Hıristiyan takvimi kullanılmıyor. Onlar şimdi beş bin bilmem kaçınıcı yıldalar. Bunu normal günlük hayatlarında da kullanıyorlar, resmî yazışmalarında da... Hıristiyanların takvimlerini Tanrı’nın tarihe girmesiyle başlatmaları... Bu Müslüman için küçültücü bir şeydir.” (Özel, 2024: 534) Yaşayan en önemli Türk-şair olan Özel’in bir şiirindeki “Tarif tafsil tahkim etsen / Giderek tarihesen / Hicrisi uyarınca takvimlerin” (Özel, 2014a: 543) şeklindeki mısraları da yine onun Hicrî takvim duyarlılığını dile getirmektedir.

ve düşüncenin eksen ittihaz edileceği bir sahil ve riyasız iş ise eğer, aynı husus kuşkusuz şairliği ve mütefekkirliği yönüyle, altmış küsur yıldır Özel'in kendisi için de geçerlidir.

Şiir ve düşünce dünyaları arasında su geçirmez bölmeler değil geçişme ve 'besleşme' bulunmaktadır. "Dünyada biz insanlar Hölderlin'in de dediği gibi şairane ikamet ederiz." (Akt; Heidegger, 2010: 80; Heidegger, 2013: 50; Özel, 2018a: 39). Bundan ötürü bu incelemede ilkin şiir ve düşüncenin bağıyla şiirin, Türklük, Türkiye ve İsmet Özel'in kendisi için önemi üzerinde durulacaktır. Şiir ve düşüncenin geçişip besleşmesiyle Özel'in şiirini, Türk şiiri içinde konumlandırış şekli de bu bağlamda değerlendirilecektir. İkinci olarak Özel, aynı konular üzerinde çok uzun yıllardır yine aynı şekilde durmakta ve aynı şeyi söylemektedir. Bu duruş sekseninci yaşında hâlâ devam etmektedir. Bunun için, '*aynı şey hakkında aynı şeyi söylemek*' meselesi ile onun anlaşılıp anlaşıl(a)maması hususu ayrı bir konu olarak irdelenecektir. Bu irdemeler felsefe-düşünce dünyasının başka isimlerinin yanı sıra bilhassa Heidegger'e ve Sezai Karakoç (1933-2021)'a göndermelerle gerçekleştirilecektir. Daha sonra çeşitli bölümler halinde Özel'in zihin evreninden neşet eden temel fikirlere yönelik mülahazalara yer verilecektir. Heidegger'in metinde görünür şekilde yer almasının sebebi hem felsefe-düşünce dünyası ve hem de hususen İsmet Özel için haiz olduğu değerden kaynaklanmaktadır. Karakoç'a defaatle atıfta bulunulmasının gerekçesi ise merhum şair ve düşünürün Özel'in kronolojik anlamda selefi olmasından ve tıpkı Özel gibi Türk sanat-edebiyat ve düşünce dünyası için büyük önem taşımasından mütevellittir. Ayrıca bu incelemenin içeriğine değil de 'yazım tarzıyla ilgili tekniğine yahut da usulüne ait' bir husus gibi gözükse ama gerçekte bu incelemenin içeriğine ait olan bir mesele de metin içi referans ya da kaynaklardaki fazlalıktır. Bu fazlalık az önce zikredildiğince teknik bir mesele olmayıp, Özel'in '*aynı şey hakkında aynı şeyi söylemek*' tavrının tabii bir sonucudur. Başka bir söyleyişle düşünür, çok sayıda eser, röportaj veya konuşmasında '*aynı şey hakkında aynı şeyi söylediği için*' parantez içlerinde ister istemez çok sayıda atıf bulunmaktadır.

İncelemede, yukarıdaki içerik ve akış açıklamalarının eşliğinde ve Özel'in 'Türk - gâvur' ayrımı ("Ağzında geveleme; Türk müsün, gâvur musun; çabuk söyle!" çağrısı); "Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir."² tespiti, Türklük-Kapitalizm ve giderek Türklük-Amerikalılık çatışması vurgusu, Türkiye'ye titizlenmesi, Türkçe, İstiklâl Harbi, İstiklâl Marşı, şiir ve vatan bilincine atfettiği önem gibi aslı duyarlılık alanları sıra sıra ve muhtelif bölümler halinde gözden geçirilecektir. (Özel, 2015a: 58; Özel, 2018b: 63; Özel, 2018d: 351, 430, 432, Özel, 2023b: 16, 172, 260; 2024: 44, 148). Özet kısmında belirtildiği gibi hedef, Özel'in düşünce dünyasını; 1960'lardan 2020'lere uzanan bir kronolojik satıhta bütün yönleriyle çerçeveleyip her cephesiyle analiz etmek değildir. Hedef onun düşünce dünyası üzerine bazı mülahazalarda bulunmakla kayıtlıdır.

2. ŞİİR - DÜŞÜNCE BAĞINDAN, ŞİİRİN; TÜRKLÜK, TÜRKİYE ve ÖZEL İÇİN ÖNEMİNE

Özel'e göre: "Bir millet edebiyatıyla doğar." Türk milleti de varlığını edebiyata ve daha içre şiire borçludur. "Ben Türk Dediysen Eğer" başlıklı şiirindeki mısralarla:

"Türkler dediğimde göndermelerim

Süprüntüleri şıfıntıları hamamoğlanlarını

Kapsadı kapsayacak

Saniyorsan yanılırsın

Türklük şiir

Türkün eni Türkün boyu

Müslümanlığı kadar" (Özel, 2014a: 14)

² Özel'in, Türk'ü, "Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir." Şeklindeki tanımın Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i şeriflere uygunluğuna misal olarak çok sayıdaki Âyetten Bakara Suresinin 190. Âyetinde geçen ibare verilebilir: "Size karşı savaşanlarla siz de Allah yolunda savaşın." <https://kuran.diyaret.gov.tr/tefsir/Bakara-suresi/197/190-ayet-tefsiri>. Yine Özel'in açıklamasıyla: 'Cihada gitmeyip de cihat için harcayacakları parayla mescit yapan insanların mescidinde Allah resulü namaz kılmamış, o mescide gitmemiştir. Türklük de o zaman başlamıştır.' 40 Hadis kitabının (9.) sırasında, 'Allah'a iman etmenin ve Allah yolunda savaşmanın en faziletli ameller olduğuna dair hadisi işleyen Özel, peygamber emri muvacehesinde Allah yolunda savaşmayı bir ihsan olarak gördüğünü de belirtir (Özel, 2017c: 74). Özel'in kâfire karşı çatışmayı / savaşmayı göze alıştan; savaşmaktan bahsettiği bağlamda bir başka Hadis-i şerife daha başvurulabilir: "Rasûlullah (s.a.v.)'a en faziletli amel hangisidir, diye soruldu. "Allah'a imandır" dedi. Sonra hangisidir diye soruldu. "Allah yolunda cihaddır" dedi. Sonra hangisidir, diye sorulunca, "mebrûr [hayırlı, makbul, beğenilmiş] bir hac" cevabını verdi." Diğer yandan cihadın Allah yolunda savaşma olduğu yerde "Kâfirler "siyasal İslâm" diye bir şey uydurdular ve dolayısıyla "Allah'a iman etmek ve onun yolunda savaşmak" denildiği zaman günümüzde ne yazık ki, son derece düşük bir anlayış düzeyindeki politik tavrı göz önüne alınabiliyor." Özel için: "Hangi şartlarda, hangi durumlarda olursa olsun savaşın kötü ve insanlık dışı bir olay olduğunu iddia etmek abestir. Müslümanlar gerektiği yerde, yani kendilerine emrolunan şartlar altında savaşmakla, cihad etmekle yükümlüdürler." (Özel, 2015e: 134; Özel, 2017c: 74).

‘Türk milleti diye bir millet varsa eğer, bu, lisanla; Türkçeyle beraber, on üçüncü asırda Yunus Emre’nin sayesinde olmuştur. Türk milleti şiirle doğarken Türkçe de şiirin verimleriyle gürbüzleşip yükselmiştir. Yunus Emre’den bugüne kadar Türk millî varlığının teminatı şiir olagelmıştır. Divan şiiri için de bu böyledir, Batı tesirindeki şiirimiz için de bu böyledir. Misalen Orhan Veli (1914 - 1950) iki mısraıyla bütün tarihimize en isabetli yorumu getirmiş insandır: “Neler yapmadık şu vatan için! Kimimiz öldük; kimimiz nutuk söyledik.” Netice: Türkçeyi de Türklüğü de ortaya Yunus Emre üzerinden şiir çıkarmıştır, şiir de şuurdur. Şuurdan nasipsiz insanların Türklükle müspet bir irtibat kurmaları ise imkânsızdır.’ (Özel, 2023b: 317; Özel, 2024: 132-133, 323, 649).

“Ben de kendi ölçülerime göre tabii felsefe yapıyorum.” ve “[B]en şairim. Şairlerin filozoflardan çok daha kıdemli ve rütbeli olduklarını, daha yüksek bir rütbede olduklarını unutmamak lâzım.” (Özel, 2023a: 341; Özel, 2023b: 529) diyen Özel’in nazarında şiir de fikretmenin bir yoludur. Şiirin de fikretmenin bir yolu oluşu bağlamında sırasıyla önce modern felsefenin inşacılarından R. Descartes (1596 – 1650)’a, akabinde Samuel Taylor Coleridge (1772 – 1834)’e ve son olarak da Heidegger’e başvurulabilir:

“Derin düşüncelerin filozoflarınkinden ziyade şairlerin yazdıkları içinde bulunması şaşırtıcı gelebilir. Bunun sebebi şairlerin vecd yoluyla ve imgelem gücüyle yazıyor oluşlarıdır; içimizde bilginin tohumları vardır, çakmaktaşında (kıvılcımın) olduğu gibi; filozoflar onları akıl yoluyla çıkarır, oysaki şairler imgelem yoluyla onları fişkırtır ve dahası ışıltatır.” (Descartes’tan akt; Özel, 2013b: 34).

...

“Hiç kimse derin bir filozof olmaksızın önemli bir şair olamaz.” (Coleridge, 2014: 220).

...

“Şair, [rasyonalistlerin yaptığı gibi] hakiki tecrübe dünyası içindeki bir şekillendirici [gestalter] olarak değil, bir dil ıslahatçısı / müceddidi olarak görülebilir; rafinasyonu ve tezyiniyle kamu hayatını ve sosyal hayatı daha yüksek bir aşamaya çıkaran bir dil ıslahatçısı / müceddidi olarak.” (Heidegger’den akt; Zimmerman, 2011: 56).

Özel’in az önce de zikredilen 1994 yılındaki “Ben de kendi ölçülerime göre tabii felsefe yapıyorum.” ve 2006 yılındaki “[B]en şairim. Şairlerin filozoflardan çok daha kıdemli ve rütbeli olduklarını, daha yüksek bir rütbede olduklarını unutmamak lâzım.” (Özel, 2023a: 341; Özel, 2023b: 529) şeklindeki sözlerini yukarıdaki iktibaslarla ve ilaveten, Heidegger’in şairleri muhtemelen düşünürlerden çok daha yüksek bir düzeye çıkarışıyla (Zimmerman, 2011: 156) birlikte mütalaa etmek mümkündür. Şiir fikretmenin; bilgiyi, Descartes’ın ifadesiyle ‘ortaya imgelem yoluyla çıkartmanın’ bir yolu olmakla beraber bu yol gayrimüslim, sömürgeci ve Avrupa-merkezci / Batı-merkezci karakterli kapitalizmle olan irtibatları dolayımında bütün milletler için aynı mahiyet ve keyfiyetle kat edilmemektedir. Sair milletler için bir türlü olurken, Türk milleti için bir başka türlü, özellikle istisnai şekilde gerçekleşmektedir:

Türkler şiir desteğiyle fikrederek bir toplum hayatına kavuşmuş, bu toplum hayatından devletin veya devletlerin çıkmasına vesile olmuşlardır. Peki ya diğerleri, ya (henüz ve/veya artık) Türk olmayanlar? Onların şiirleri yok mu? Tarih sahnesinde yerini alma macerasına dalarken şiirden güç devşiren Türkler midir sadece? Hiç de değil. Şimdiye kadar hiçbir toplumun, giderek hiçbir devletin şiirden doğan gücü devre dışı bırakıp sıhhat bulduğu vaki değildir. Ne var ki Türklerin haricindeki toplum ve devletlere şiirin mihveri bir itimat sahası vermemiştir. Şiir başka milletlere değil, sadece Türk milletine mutemetlik etmekle muvazzaftır. Bu meyanda Türk milletinden başkasının İstiklâl Marşı olmadığı bilinmelidir... Kapitalizmin geçerliliği insanlık tarihinde şiirin geçersizliği demektir (Özel, 2017a: 245-246).

‘Türkler, şiiri kendi muhlis varlıklarına mahsus kılarken, şiir, diğer milletler için önemi ne derecede yüksek tutulursa tutulsun bir ikame malı olarak kalmakta, Türk’ün şiirle irtibatı diğer milletlerin erişmesine imkân bulunmayan bir irtifa kesp etmektedir. Şiir, parlaklığıyla sair milletlere aynalık ederken Türk milletine mevcudiyet kazandırmakta ağyarın Türk varlığını fark etmesine vesile olacak vasıf şiirin vasfı olmaktadır.’ (Özel, 2017a: 247, 492). ‘Şiirde uhrevi bir frekans bulunmakta, şiirle bağ ancak bu frekans yakalandığında kurulabilmektedir. Bu bağ kurulup, şiir dayanak haline getirildiğinde örneğin insan hakları emperyalizmi zihnimize hükmedememekte, örneğin turizmin bir kolonyalizm / sömürgecilik türü, bir finans esaretine rıza gösterme çeşidi olduğu şiir okuruna açık gelmektedir. Şiirin imkân ve verimleri nedeniyledir ki, millet meselesini, kapitalizmi dışarda bırakıp tetkik etmek nasıl mümkün değilse, insan zihninin şiire borcunu bilmeden de Türk’ü zikretmek öylece mümkün değildir. Türk milletinin şiire olan borcu vadisinde öne

çıkansa Divan şiiridir. Divan şiirinin kendisiyle hayat bulduğu aruz vezni, aynı zamanda, özü ve biçimiyle Türk millî varlığının ve dolayısıyla Türkçenin de grameridir. Binaenaleyh Türk milliyetçiliği de Türk millî varlığının nişi mesabesindeki aruzda saklı olmaktadır. Bunun bilinmemesi yahut bilindiği halde kasıtlı gözlerden saklanması demek, millî imkânların ortadan kaldırılması demektir.’ (Özel, 2017a: 248, 501; Özel, 2021a: 323, 324; Özel, 2024: 47, 648). Bir kez daha sair milletlere ve milliyetçiliklere bakıldığında onların ne Divan şiirine benzeyen rafine şiir imkânlarının, ne de milliyetçiliklerinin fevkalâde yüksek bir verime istinat etmesinin söz konusu olduğu söylenebilir.

Özel’in perspektifinde: ‘Türkçe hususi ve yüksek bir dildir zira Allah, bir millete, o milletin seciyesine göre dil vermektedir. Allah, hangi millete hangi dili verdiyse, mevzu milletin seciyesi odur. Türkler, Allah’ın kılıcı olma; Allah adına; i’lâ-yi kelimetullah uğruna savaşıma gözü pekliliğini üstlendikleri, yani bir savaşı; bir cihadı; bir gazâyı sırtlanıp götürdükleri için Allah onlara fevkalade bir lisan olarak Türkçeyi vermiştir. Türk’ün de Türkçenin de özelliği budur. Türkçenin özelliği Türk’ün yaptığı işle kayıtlıdır. Allah için savaşıyor; Türk’ün yaptığı iş de budur, Türk de budur. Başka da bir Türk yoktur. İşte Türk’ün dili bu savaşı devam ettirmek için oluşmuş bir dildir. Bu dil yukarıda da belirtildiği veçhile Yunus Emre ile başlamıştır. Onun açtığı yol, Divan ve Âşık Edebiyatlarıyla devam ederek daha ileri ufuklara ermiştir. Özcesi, Gazâ yapabilme gözü pekliliği bir milleti doğurmuş, Allah da bu millete onun için hususi bir dil vermiştir. Dil sathında(n) tekraren şiire gelindiğinde Türk vatani olarak Türkiye şiir ile fikredilen ya da düşünülen bir ülke olduğu ve şiirin gerek fonksiyonu, gerekse değeri bakımından Türkiye’de dünyaya kıyasla farklı bir vetire cereyan ettiği için, şiirin ülkemizdeki yeri hassasiyetle tespit edilmelidir. Bizim klasik kültürümüzde bir düzyazı hayatı ve geleneği söz konusu değilken, tekraren: Yunus Emre’yle, Divan şiiriyle, halk şiiriyle beraber başlayan bir şiir söyleme geleneği teşekkül etmiştir. Bu toprakların düşüncesinin şiirle bağı nedeniyedir ki Mevlânâ Celâleddin Rûmî, -ben doğduğum yerlerde kalsaydım belki ilmî eserler yazacak birisiydim. Fakat bu topraklar bana şiir söyledi- demiştir. Türk düşünce hayatı bu mânâda Türk vataniyle, edebiyatıyla, şiiriyle bağlantılıyken, Divan Edebiyatı da sanıldığı gibi salt bir söz sanatları icmal olmayıp aynı zamanda bir fikrî-felsefî fonksiyon sahibidir. Bu edebiyat ve şiir, ananevî (traditional) toplumun terki ile birlikte bir yerde kalmışsa bile Tanzimat’la başlayan harekette, bir miyar niteliğiyle Türkiye’de yaşayıp ana dili Türkçe olan insanların zihnî alanını sürekli tarassut ederek, onun boyutlarını sağlayarak ve derinliğini ölçerek işlemeye devam etmiştir. Yunus Emre’nin aruzla yazdığı ve eserlerinin çoğunda Âyet ve Hadîs tercümelerine yer verdiği göz önüne alınarak bakılırsa eğer Divan Edebiyatının; Türk millî varlığının bir nişi olduğu daha sarîh anlaşılacaktır. Bu edebiyat aynı zamanda Âşık Edebiyatının üst ucuydu. Hâsılı, esrarının cüzi bir kısmına dahi erme imkânı elimizden alınan Divan Edebiyatımız ve bir de olanca esrarını çekip çevirmeğe kalkıştığımız Âşık Edebiyatımız var. Bu tarihî ve millî birikim bağlamında düşünce meselelerini şiiri uzak tutarak bir yola koyma teşebbüsü geçersiz ve faydasız olacaktır. Lâkin şu da söylenmelidir ki Türkler kendi yüksek kültür ürünleri ve tarihî zenginlikleri demek olan Divan edebiyatını neticede terk etmekle diğer milletler arasındaki itibarlı yerlerine veda etmiştir. (Özel, 2018b: 192; Özel, 2021a: 346, 347; Özel, 2021c: 98, 175; Özel, 2023a: 573-574; Özel, 2023b: 198, 348, 463; Özel, 2024: 15, 75-76). Türk dilinin, Türk şiirinin, Türk edebiyatının, Türk millî varlığı ve salt millî varlıktan güç alan muhlisane bir Türk milliyetçiliği için zinhar vazgeçilemez kıymetinden bahsedilen yerde Özel’in Heidegger’e bir referansı da hatırlanabilir: “*Heidegger’in ifadesine rağbet edecek olursak, “dil varlığın evidir.” Yani dile baktığımız zaman varlığı görürüz... Türk edebiyatı ihmal edilebilir bir şey olduğu zaman Türk varlığı da tekmelenebilir bir şey olur.*” (Özel, 2023b: 350).³

Yukarıdaki bilgilerin ve “Millet hayatına dair işleri konuşurken araya şiiri hangi sebeple sıkıştırdığımı hayretle karşılayanlar için ilâve edeyim ki, şiirde Türk tefekkürünün izini bulamaz duruma düşmüşseniz, ben sizin halinize acırım.” (Özel, 2015a: 82) sözlerinin ışığında şiir ve tefekkür / düşünce dünyası arasındaki bağ mevzunda aşağıdaki hükümler hülâsa edilebilir:

1. Şiirin beslendiği hinterlant, zihniyet evreninin verimi ve süreği durumundaki fikrî; tarihî, siyasî; ideolojik tasavvur ve perspektiflerden yalıttık değildir.

2. Şiir ve şair, milletin ve ülkesinin toprağından ve hakikatinden beslenmektedir. Bu millet, millî varlık, toprak yahut vatan hakikati bilhassa Özel için olmazsa olmazdır. İsmet Özel denilince hepsi de İslâmî zeminle kayıtlı ve hudutlu olmak şartıyla Türkiye, Türklük ve vatan; Türkiye, Türklük ve vatan denilince de İsmet Özel düşünülmalıdır.

³ Heidegger’in ilgili ifadesi kendi sözleriyle şöyledir: “Dil Varlığın evidir. Dilin meskeninde insan ikamet eder. Düşünenler ve şiir yazarlar bu meskenin koruyucularıdır. Onlar bunu söylemleriyle dile getirdikleri ve dilde sakladıkları için, düşünenlerin ve şiir yazarların koruması, Varlığın açılımının yerine getirilmesidir.” (Heidegger, 2013: 5).

3. Şiir de bir akletme; bir düşünme minvalidir. Özcesi, hem şiir ve düşünce dünyaları hem de şair ve ülkesi birbirinden bağımsız iki ayrı sfer değildir.

Bir: Türkiye, iki: şair olarak Özel ve üç: Özel'in şiiri; bu üç vakıa bir arada fikredildiğinde, düşünür, şiirindeki birinci tekil şahsın Türkiye olduğunu zikretmektedir. Özel, kendini çoğu zaman Türkiye ile özdeşleştirip Türkiye şeklinde düşünmekte, gönül ferahlığıyla Türkiye olmaya gayret etmekte, Türkiye'yi kendisinin, kendisini ise Türkiye'nin kılmaya çabalamaktadır. İsmet Özel demenin Türkiye demek olduğunu dermeyân etmektedir. (Özel, 2015a: 177; Özel, 2018d: 185; Özel, 2021b: 113; Özel, 2023a: 265). Nitekim aşağıdaki cümleler de Özel'indir.

“Ben... Ülkem olmazsa olmayacağım fikriyle, onmazsa onmayacağım fikriyle hareket ettim. Şiirimde geçen her birinci tekil şahsın Türkiye olduğunu ifade etmekten memnuniyet duydum.” (Özel, 2015d: 148).

...

“Benim şiirlerimde ben olarak geçen her şey Türkiye'dir. Bu on yedi yaşımdan beri böyle.” (Özel, 2018b: 486).

...

“Benim şiirimde geçen “ben” her zaman Türkiye'dir. Ben Türkiye'den işi kopardığımda, hiçbir zaman, kendimi ne tanıyabileceğimi, ne de tanıtabileceğimi düşünmüyorum.” (Özel, 2023b: 489).

Yukarıdaki fikirler ve bilhassa şiir ve düşünce dünyalarının ayrılmazlığı; bütünleşikliği dikkate alınmak suretiyle, Özel'in; “İçimden Şu Zalim Şüpheyi Kaldır / Ya Sen Gel Ya Beni Oraya Aldır” başlıklı şiirindeki mısralarla: “İnsanlar / hangi dünyaya kulak kesilmişse öbürüne sağır” kalmamalıdır. Özel bunun için “Ben o düzyazıları yazan şairim. Ya da o şiirleri yazan adam bu düzyazıları yazıyor. Burada bir bölünme olmaması benim tercihimdir.” (Özel, 1993: 35; Özel, 2023b: 91) demektedir. Özel'in, ‘gerçekleşen son modernleşme atılımının’ kesinlikle üstünde, özgün ve öncü bir yatakta akan şiirini, -en başından itibaren nasıl yaftalanmak istenirse istensin- hiç değişmeksizin ve fakat hep tekâmül ederek Türkiye üzerine ve Türk milleti üzerine; mütemadiyen ve titizlikle fikreden bir düşünürün yazdığı dikkate alınmalıdır:

İstiklâl Harbi mağluplarının er meydanında yapamadıklarını sermaye gücüyle gerçekleştirmek üzere fasılasız uğraştıklarını fark edişimden “kamp değiştirmek” gibi bir hâdiseye hiçbir zaman, hiçbir alâkam olmadığını çıkarıyorum (Özel, 2021b: 125).

Özel, “Sadun Aren Seksen Yaşında” adlı makalesinde şöyle de demektedir:

Benim kuşağımın erken günlerinin sosyalist gençleri Türkiye'nin parlak geleceği uğruna bir kararlılığın meydana çıkması için sorumluluk üstlenmiş ve riske girmeyi göze almış gençlerdi. Ne gençliklerini, ne gençlik rüyalarını koruyabildiler (Özel, 2018d: 225).

Üstteki alıntı itibarıyla Özel'in kendi emsallerinin zıddına hem ‘gençlik rüyalarını koruyabildiği’ hem de Türkiye'nin mümkün parlak geleceği uğruna riske girmeyi sürdürdüğü sarahaten ifade edilmelidir. Düşünürün “İnsanlar, İsmet Özel'in değiştiğini söylüyorlar. Benim hayat maceram, değişmeme değil, duruşuma bağlı bir maceradır. Aynı yerde duruyorum. Nöbet yerimi terk etmedim.” (Özel, 2023b: 471) sözlerini de bu ‘duruş’ ve ‘koruyabilme’ çerçevesinde görmek gerekir. Özel, kendi şairlik, komünistlik, Müslümanlık ve ehl-i sünnet ve'l-cemaat olmaklık durumuna ilişkin olarak şöyle demektedir: ‘Şairliği, komünistliği ve Müslümanlığı şahsında cem etmiş, mezcetmiş sadece ben varım. Şairliğim, komünistliğim, şeriatçılığım; hiçbirinden hiçbir vakit yüksünmüş değilim. Kelimenin aslına bakılırsa komünizm demek cemaatçilik demektir. Cemaatçi olanlar komünisttir. Gençliğimde nasıl komünist isem, şimdi de ehl-i sünnet ve'l-cemaatim, oradayım. Bir Müslüman komünist olmayıp da ne yapacak? Bizim cemaatle kıldığımız namaz, fert olarak kıldığımız namazdan 27 kat fazla sevap getirir bize. Ben bir Türk şair, komünist bir Türk ve bu ikisinin uzantısı olarak ehl-i sünnet ve'l-cemaat bir Müslüman vasfını baş üstü kılıyorum.’ (Özel, 2017a: 406, 474; Özel, 2018a: 93; Özel, 2021b: 118; Özel, 2024: 38, 151, 489). ‘Ben ömrümün hiçbir döneminde “solcu” olmadım. Bilakis ömrümün her döneminde solcuları da, sağcıları da istihfâf ettim ve giderek onlardan istikrâh ettim. Ömrümün hiçbir safhasında solcu veya sağcı kümelerden birine mensup olmamaktan övünç duyuyorum. Ben, memleketimin sosyalist bir dönüşüm geçirmesi uğruna elinden gelenin tümünü vakfeden bir Türk milliyetçisi olarak yaşadım. Mensup olduğum ümmetin hayrını dünyevî yaftalar hesabına zedeleme düşüklüğü göstermeyişimle kazandığım komünizan itibar hidayete

ermeme vesile oldu.’ (Özel, 2013a: 36, 66). Özel, 1960’lı yılların başlarındaki kendi genç kuşağının sosyalizmlerinin neye tekabül ettiğini de şöyle açıklamaktadır:

Her ne kadar adına sosyalizm desek ve görüntüsünü modernlikle bezesek bile o günlerde [1960’ların başları] ben yaşlardaki gençlerin temel eğilimleri yurtsever, memleketçi ve giderek milliyetçi bir karakter sahibiydi. Yine de bu kelimeleri anmak kimsenin hoşuna gitmezdi. Çünkü bu kelimelerle birlikte modernlik, ilerencilik, Avrupalılık elden gidiveriyordu sanki (Özel, 2013c: 39).

Hâsılı, Özel hiçbir zaman kamp değiştirmiş biri konumunda değildir. Şairlik vasfını genç bir sosyalistken / komünistken de kemal çağlarında gayri—Marksist komünizan bir Müslüman Türk milliyetçisi iken de hem kendisini, hem de ülkesi Türkiye’yi, ‘sermaye gücüne’ yani gayrimüslim, sömürgeci ve Batı-merkezci modern-kapitalist-dünya-sistemine ontolojik minvalde karşı konumlandırın adamın taşıdığı görülmelidir. Ve ‘hangi sebeple sosyalist olduysa, aynı sebeple Müslüman olan’, ‘vaktiyle komünist⁴ olarak nasıl hareket ettiyse, Müslüman olarak da öyle hareket eden’, ‘hiçbir şekilde yön değiştirmeyen’, ‘Müslüman dünya görüşünü bir gelişimin sonucu olarak benimseyen’ ‘aynı adamın.’ Özel, “Aynı adam” şiirini, bu şiirdeki “gözlerim nemli değil. / gözlerim namlu.” Mısralarını yazan şair olarak ‘aynı adamdır.’ Aynı adam, fikrinin değişmediğini, 18 yaşındayken bu memleketin kurtulmasını istediğini, orta yaşlarda da istediğini, kemal yaşında da istediğini söylemektedir. Ki onun açısından bütün mesele de budur: Memleketin kurtulması meselesi. O, kendi sözleriyle “...Benim derdim bu idi. Ve bu mesele benim içimde küçücük bir sarsıntı geçirmedi.” demektedir (Özel 1993: 86-88; Özel, 1997: 37; Özel, 2015d: 184; Özel, 2017a: 102; Özel, 2023a: 352; Özel, 2023b: 400). Bundan sebep Özel’in şairliği ile düşünürlüğü; şiirleri ile fikirleri, yalıtık değil bütünleşik tarzda ve ‘aynı şey hakkında aynı şeyi söyleyen’ sebatkârlığıyla birlikte mülâhaza edilmelidir. Bu bağlamda aşağıdaki sözler de kendisininindir:

Bu şiirleri yazanla bu düşünceleri yazan adam aynı adam değil mi? Bir kişilik parçalanması mı var bende? Şizofreni mi var? Demek ki bu düşüncelerin güdümünde bir şiir yazıyorsun. Meselâ Nâzım Hikmet Marksist görüşlere sahipti, Mehmet Akif şeriatçı görüşlere sahipti. Tefvik Fikret pozitivist görüşlere sahipti. Ama bu üç şairin şiirini ne pozitivism, ne şeriatçılık, ne de Marksizm açıklayabilir. Şiir kendine özgü bir düşünsel kanamadır aynı zamanda. Şiir öyle bir çerçeve kurar (Özel, 2023b: 523).⁵

Özel, kendisiyle 2006 yılında gerçekleştirilen bir röportajda “Pek çok kişi şair kimliğinize değer veriyor; ama düşüncelerinizi umursamıyor” cümlesi / sorusu üzerine şu sözleri sarf etmiştir:

Böyle bir vaka tabî ki yaşandı. Şu son zamanlara kadar şairliğim ile düşünce hayatım arasında bir ayırım yapan ve bunlardan birini tercih eden insanlar oldu; ama bunun sebebi şiirin çok kapsayıcı olması... Fakat benim, “Of Not Being A Jew” kitabımdan sonra öyle bir kesişme var ki şimdi; “düşüncelerini de, şiirlerini de istemiyorum” diyenler ya da, “hem şiirini, hem düşüncesini istiyorum” diyenler olmaya başladı (Özel, 2023b: 522).

“Gazete yazılarımın sanatçı kimliğime gölge düşürmesini sineye çektim. Ne yapmış olursam olayım, yine de onlar bir sanatçıyı meşgul eden, o sanatçının hayatını işgal eden ürünlerdi.” diyen Özel’in, *Of Not Being A Jew* adlı şiirinde yer verdiği “böndür beni belimden bölmeye kalkan enlem / benden iki bakışık parça / çıkarmaya çabalayan boylam da berbat” (Özel, 2014a: 232; Özel, 2018d: 185) mısraları; sosyalist / komünist ve beraberinde İslâmla belirlenen Türk milliyetçisi bir fikrî ufka ve hayata getirilen ‘bölmeye kalkıcı’ yaklaşımlara itiraz biçiminde görebilir. Fakat şiirini, hem teorik anlamda ve bütüncül olarak düşünce dünyasından ve hem de misal kapitalizm - Türklük çatışması hakikatinden ‘bölünük’ biçimde mülâhaza çabalarına bir itiraz biçiminde görmemek tam da söz konusu ‘bölünük’ ve ‘berbatlık’ akıbetleri için kapı aralamaktadır.

‘Aynı şey hakkında’; şiir ve düşünce bağı hakkında Özel’in hususi önem atfederek “Dünyaca ünlü, ünlü ne demek, gücü tartışılmaz olan” (Özel, 2023a: 213) dediği Heidegger’e bakıldığında o da şöyle demektedir:

⁴ “Avrupalı sağcı düşünürler öteden beri komünizme zaman zaman İslâmiyet’in bir türü olarak bakmışlar, Müslümanları da bir çeşit komünist sanmışlardır (şaymışlardır?). Daha dün denilebilecek bir geçmişte Türkiye’de bile bazılarına “yeşil komünist” denmedi mi? ... Yani sağcılar, Komünizmi reddedebilmek için bütün Avrupa’nın kolaylıkla reddedebileceği bir şeyin “hayaletini” kullandı!” (Özel, 2015d: 70; Özel, 2023b: 742).

⁵ Mehmet Akif (1873 – 1936) ve Nâzım Hikmet (1902 – 1963)’in bir arada anıldığı bağlamda, İsmet Özel’in; -Nâzım Hikmet’in Mehmet Akif değerlendirmesine ve bu değerlendirmenin gözlerden nasıl uzak tutulmak istendiğine matuf- sözlerine de değinmek gerekir. Buna göre, Nâzım Hikmet, “Bir şarkı istiyorum/zaferden sonrasına dair”/“Kim bilir belki yarın...”/Akif inanmış adam/büyük şair...” mısralarını yazan şairdir. Nâzım Hikmet’in bu mısraları 1965 yılından itibaren “yıllar boyunca defalarca yayınlandı. Sonraki basımların hiçbirinde “büyük şair” sözü veya mısrası yok.” ‘Nâzım Hikmet’in eserleri, kendisini sansüre uğratarak, Mehmet Akif hakkında “büyük şair” ibaresini kullanmasına müsaade etmeyerek yayımlanıyor.’ (Özel, 2011: 62; Özel, 2024: 482).

“Şiir olarak söylenenle düşünerek söylenen hiçbir zaman aynı değildir; fakat bazen, bilhassa şiir yazma ile düşünmek arasındaki uçurum şeffaf ve kati biçimde aralık kaldığında, ikisi de aynıdır. Bu ancak, nazmedilen şiir yüksek ve düşünce derin ise vuku bulabilir.” (Heidegger, 2009: 14).

Özel, ‘Türk şiirinin ne olacağı meselesinin, Türkiye ne olacak meselesiyle etle tırnak gibi bağlı olduğunu kabul ettiği için, Türk edebiyat ve şiirinin en kayda değer akımlarından olan İkinci Yeni’nin salt edebiyat yönüyle değil, Türkiye, Türk toplumu ve Türk düşüncesi açısından da önem taşıdığına altını çizer. Ona göre: ‘İkinci Yeni, şiiri ana uğraş itti haz eden insanları, Batı’yı model olarak kabul etmenin çocukça bir heves olduğunu görme ve Divan edebiyatının şiir yazmaya en elverişli ortamı ortaya çıkardığını fark etme durumuna yükseltmiştir. Böylesi bir ufku açan İkinci Yeni şiiri Türk düşüncesinin pineklemesine engel olmuştur. Bu akımın önde gelen isimleri olan Turgut Uyar (1927-1985), Edip Cansever (1928-1986) ve Cemal Süreya (1931-1990) Bu üç şair de Türkiye’nin; Türk toplumunun alacağı şekil hakkında meselesi olan insanlardı. Türk toplumunun alacağı şekli: Bir kenarda tutmak şöyle dursun, kendi anlayış ve inançlarına göre birinci meseleleri olarak görüyorlardı. Nitekim bundan sebep, Turgut Uyar’ın ikinci kitabının adı *Türkiyem*’dir.’ (Özel, 2020: 13; Özel, 2022: 69; Özel, 2023b: 366; Özel, 2024: 79, 80).

Şiirin Türkiye ve Türklük için fonksiyon ve imkânları ve kendi şiirinin Türk şiirindeki yeri bağlamında Özel, “Türkiye’de kâfirlerin zapt edemediği tek kale Türk şiiridir.” Sözlerini sarf etmekte ve “Bana niçin Türkiye’de kâfirlerin zapt edemediği tek kalenin şiir olduğu iddiasında bulunduğum suali tevcih edildiğinde cevabım çünkü orada ben varım oldu.” açıklamasını getirerek “Çünkü ben, İsmet Özel, kaleyi muhasara etmiş olan -sağcı/solcu- her kim olursa olsun, onlara kalenin anahtarlarını fırlatmayı daha 1980’inci Hıristiyan yılında bir “Şiir Okuma Kılavuzu” yazarak reddettim.” demektedir. Bu gerçeği yalnızca kendisinin ifade ettiğini ileri süren düşünür, ‘Türkiye’de kâfirlerin zapt edemediği tek kale olarak şiir kalesinin kalmasından ve bu kalenin komutasının kendisinin elinde bulunmasından bir avuntu hissi duymadığını da zikretmektedir.’ (Özel, 2015a: 95, 142; Özel, 2017a: 186, 227; Özel, 2020: 74, 231; 2023b: 390). ‘Şiir ve kale’ denilen yerde Erol Güngör (1938-1983)’ün; Ahmet Hamdi Tanpınar (1901-1962)’ın mevzuya dair bakış açısını mütalaasına da yer verilebilir. Güngör tıpkı Özel gibi, aynı bir ‘kale’ mecazını kullanarak bir milletin şiiri ile millî varlığı arasındaki bağ bahsinde şöyle demektedir:

Ahmet Hamdi Tanpınar şiir için ‘iç kale sanatı’ derdi. Çünkü şiir en fazla çağrışım yüklü olan sanattır ve bu çağrışımlar her millet veya insan grubunun kendine has olan hâfızasında saklanır. Gerçekten, şiir tıpkı bir iç kale gibi milletin varlığının çekirdeğini teşkil eder ve düşmana en son verilen odur. Onun gitmesiyle her şey bitmiş demektir (Güngör, 1989: 16).⁶

Yukarı kısımlarda şiir ve düşüncenin; şairlik ve mütefekkirliğin birlikte mütalaa edilmeleri gerektiğinin altı çizilmiş oldu. Fakat Heidegger’in kendisinden yapılan iktibastaki tabiriyle ‘aynılık’ gerçekliğine ve Özel şiirinin Heidegger’in ifadesindeki anlamda ‘yüksekliğine’, öncü ve müessir niteliğine karşın, işbu incelemede: Hem analitik kolaylık sağlanması, hem de incelemenin hacmi bakımından muayyen bir istiap haddinin aşılması açısından Özel’in hususen düşünce adamı tarafına ağırlık verileceği ifade edilmelidir. İncelemede, onun, şiir-sanat-edebiyat görüşleri ve verimleri düşünce yazıları mihveriyle dolaylımsız geçtiği kertede yer bulacaktır.

3. SOKRATES ve HEIDEGGER’DEN ÖZEL’E ‘AYNI ŞEY HAKKINDA AYNI ŞEYİ SÖYLEMEK’ ve ANLAŞILIP ANLAŞIL(A)MAMA MESELESİ

Özel’in sekseninci yaş dönümü vesilesiyle onun mütefekkirliği ve haliyle tefekkür evreni üzerine bazı mütalaaları arz etmeye odaklanan bu incelemenin özet kısmında, mütefekkirin indinde Heidegger’in kayda değer bir isim addedildiği zikredilmişti. Öyle ki, aşağıdaki sözler de Özel’e aittir: “*Doğrusu Heidegger okumalarım beni birçok âyet-i kerimeyi, birçok hadis-i şerifi daha derinden kavrar duruma sokmuştur. Zaten bir yer de Heidegger de “... Belki benim tanrısızlığım” diyor “felsefi tanrıçılıktan daha yakındır Allah’a.”* (Özel, 1997: 288).

Özel, Heidegger’le ilgili bir başka değerlendirmede daha bulunmaktadır:

Martin Heidegger’e Henry Corbin, “Sizden önce bu fikirleri ileri sürmüş birine rastladım.” demiş. Bu kişi bir Müslüman, “İşrak felsefesi”nin kurucularından Sühreverdi. Martin Heidegger modernistlerden postmodernistlere kadar, nasyonel sosyalistlerden çevreci yeşillere kadar birçok “batılı” unsurun kendine kaynak saydığı bir isim. Oysa onun öncesinde Sühreverdi var. Bunu boş bir böbürlenme olarak söylemiyorum. Bir yakınma olarak ifade ediyorum (Özel, 2017c: 258-259).

⁶ Ahmet Hamdi Tanpınar’ın, İsmet Özel’deki gibi ‘kale’ benzetmeli şiir değerlendirmesi, *Edebiyat Üzerine Makaleler*’de şöyle geçmektedir: “Şiir bir iç kale sanattır. Çünkü dil, vasıta olarak değil, malzeme ve nesih olarak kullanıldığı zaman milletin iç kalesidir. Böyle alınınca, bir milletin insanının, tarihinin, kültürünün ta kendisidir; köpüğüdür, çiçeğidir, tacıdır. Onunla yapılan sanat, bir iç kale sanatı olur.” (Tanpınar, 1998: 40).

Özel'in, yukarıdaki alıntılardan da istihraç edilebileceği üzere, Heidegger'e atfettiği değer sebebiyle, iki düşünür arasındaki benzeşmelerden dolayı ve incelemenin ilham kaynaklarından birinin Heidegger'in sekseninci yaş dönümü vesilesiyle yapılan bir konuşma olmasından ötürü, işbu ikinci bölümde muayyen bir akış düzeni gözetilecektir. Şöyle ki, Bir; Heidegger'in bir nakline, iki; ona ilişkin iki tespiti ve üç; bu bahislerin önce başka düşünürlerle, sonra da Özel'le ilgili içerimlerine sıra sıra yer verilmesi yoluna gidilecektir.

Heidegger'in, *Bilim Üzerine İki Ders* adlı eserinde yaptığı nakle göre, Bir sofist, Sokrates (MÖ - - 399)'i eleştirerek "Hâlâ aynı şey hakkında aynı şeyi mi söylüyorsun?" der. Sokrates de: "Öyle yapıyorum. Fakat sen hiçbir zaman aynı şey hakkında aynı şeyi söylemiyorsun." cevabını verir (Heidegger, 1998: 50-51). İktibasta geçen 'aynı şey hakkında aynı şeyi söylemek' meselesinin Özel için de bilhassa kritik bir vakta, tavır ve gereklilik olduğu zikredilmelidir. Zira Özel şöyle demektedir: "Aynı şeyi söylüyorum; ama iğnesi kırık yere takılmış bir plak gibi değil." Düşünürün bu minvaldeki bir başka sözü de şöyledir: "Nazımda ve nesirde lâfımın takipçisi, aynı lâfın bekçisiydim." (Özel, 2013a: 65; Özel, 2018d: 47). Hâsılı ve tekraren, 'aynı şey hakkında aynı şeyi söylemek'; Özel'de de aynıyle ve fevkalade bariz şekilde varittir. Burada hususen: İslâm, Türklük, Türkçe ve Türkiye'nin biricikliği, kapitalizm (Modern-kapitalist-dünya-sistemi)—Türklük cepheleşmesi, İstiklâl Marşı'nın, İstiklâl Harbi'nin ve Türk vatanının ontolojik önemleri gibi meseleler zikredilebilir. Özel'in bu temel ve kritik konular, yani 'aynı şeyler' hakkında, orijinal bir Türk milliyetçisi tavrıyla ve orijinal formülasyonlarla, mütemadiyen 'aynı şey(ler)i söylediği' açıklıkla fark edilir. Ki bu temaların da esasında ve nihai noktada bir şekilde, onun, "Türk – gâvur" ayrımıyla ve "Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir." Yaklaşımıyla geçişip beslediği görülür.

Heidegger'in yukarıdaki naklinden sonra, ona dair tespiti bakıldığında: Leo Strauss (1899-1973), Heidegger'in 'hiç kimsenin kendisini yeterince anlayamadığı kanısını taşıdığı' söylemektedir. Strauss, Heidegger'in bu tespitine ilişkin şöyle demektedir: "Kanaatime göre o haklı, çünkü aynı şey önemli düşünürlerin aşağı yukarı tümü için geçerli." (Strauss, 1971: 30). Ayrıca Leo Strauss'un dışında Heidegger'in "anlaşılmaz"lığına dair İsmet Özel'in de Strauss'u teyit eden bir tespiti bulunmaktadır. Bu tespit, Heidegger'in, özette geçen Batılılık açısından nerede durduğu meselesini de ihtivâ ettiği için iktibasında fayda bulunmaktadır:

Bertrand Russel'in Türkçeye de çevrilmiş bulunan Batı Felsefesi Tarihi'nde Martin Heidegger'in adı hiç anılmaz. Çünkü Heidegger Batı düşüncesinin René Descartes ile başlayan çizgisine uymayan, uymamakla kalmayıp o çizgideki fahiş hatayı gidermeye dönük bir kavramlar dizisiyle yazmakta, dile mantık tarihinin tanımlamalarını aşan bir üslûpla yanaşmaktadır. Russell'in tutumu son derece tutarlıdır. Çünkü Heidegger Batı felsefesi bakımından "anlaşılmaz"dır. Giderek onu ucu İbn Sina'ya çıkan bir başka felsefi geleneğin içine yerleştirmek bile mümkündür (Özel, 2017b: 360).

Strauss'un, "Aynı şey önemli düşünürlerin aşağı yukarı tümü için geçerli" anlayışını doğrulayan başka örnekler de zikredilebilir. Misalen: J. G. Fichte (1762-1814), Immanuel Kant (1724-1804)'ı, Kant'ın kendisinden bile daha iyi anladığını iddia ederken, A. Schopenhauer (1788-1860), 'bir kimsenin Kant'ı anlayamadığı sürece çocuk kalmış sayılacağı' belirtir. Bu bapta G. W. F. Hegel (1770-1831) de hatırlanabilir. Nitekim Özel; Hegel'in "Önceleri neler yazdığımı bir ben, bir de Tanrı bilirdi. Artık ben de ne yazdığımı bilmez oldum." dediğini zikretmektedir. (Özel, 2013a: 126; Özel, 2013b: 190; Özel, 2020: 55). Anlaşıp anlaşıl(a)mama bahsinde Heidegger, Kant, Fichte, Schopenhauer ve Hegel'den Özel'in kendisine gelirse, aşağıdaki sözler ona aittir:

Yıllar var ki "Ne yazdıklarımı, ne de konuştuklarımı anlayan var!" demişimdir. Zaman içinde gördüm ki, bu ifadem bile anlaşılma saadetine eremedi (Özel, 2013a: 12).

...

Bu son zamanlarda Mevlana'nın lafını iki de bir tekrar ediyorlar... Hani "eski şeyler geçmişte kaldı cancağızım, şimdi yeni şeyler söylemek lazım"... Bilakis ben eski şeylerden bahsetmek istiyorum, yani size taptaze bir şeyler söylemek yerine bir zamanlar insanlar neden konuşuyorlardı ve şimdi insanların söyleyecek sözleri niye kalmadı, üzerinde konuşalım isterim (Özel, 2023a: 621).

...

Bir sanatçının ömrü ancak bir şeyi söylemeye yeter. İkincisine vakit yoktur. Bütün insanlar için de bir hattı takip etmek imkânı var. Bazıları başlar, bir yere kadar gider, sonra baktı olmuyor kalabalığa karışır. Ben kalabalığa karışmamayı uygun buldum (Özel, 2023a: 512).

Düşünürün indinde: ‘Şaire, herkesin anlayacağı dille konuşmayı yüksek bir lisanla tekellüm ettiği için, şair denir. Bir şairin ne dediğinden herkesin anlaması beklenilemez. Nitekim herkes şairleri anlasaydı eğer insanları zapt u rapt altına alma kastıyla kanunların icat edilmesine gerek kalmazdı. İnsanların anlaşılmaşları onları yalnızlığa itebilir ama yalnızlık tamamen anlaşılma halinde de doğar. Tamamen anlaşılma, anlayan insanın anlaşılma insanda anlaşılmaya değer bir şey bulmamasına varır.’ Düşünür, anlaşılma-anlaşıl(a)mama meselesini kendi özelinde de değerlendirmektedir: ‘Ben gençliğimde muazzam fikirler ileri süren bir insan olmayı değil de, bazı şeyleri anlayabilen bir insan olmayı iyi bir şey sayardım. Kitaplar karıştırırken, kafamdan, “şu kitabı anlayacak kapasitede bir adam olsam barı” diye geçirdim. Yoksa şu kitabı yazacak bir adam olsam diye değil... Çeyrek asır boyunca [iki binli yılların başları itibarıyla] her yazıya yepyeni şeyler söylediğime inanmanın ışıltısıyla başladım. Öte yandan, her yazıyı bir yandan hep aynı şeyleri söylüyor olmanın itminanı ve diğer yandan hâlâ aynı şeyleri söylemek zorunda kalmanın hüznüyle bitirdim... Ben, öyle rahat anlaşılacak enti-püften şeyler söylemiyorum. Anlaşılma-mama çalışmıyor, anlaşıldığı gibi olmadığının fark edilmesini bekliyorum. Ben yanlış anlaşılma bile nimet kabul ediyorum. Rahatsız olduğum şey beni yanlış bile anlamıyorlar, hiç anlamıyorlar. Söylediklerimde anlaşılma-mama bir şey yok ama anlaması gerekenler bunu anladıkları takdirde yükümlülüklerle karşılaşacaklarından dolayı benim söylediklerim, acayip ya da aşırı gibi kabul ediliyor. Yükümlülük niçin, çünkü birini anlamak onun yanında yer almak demeye geldiği için anladığımız kimseye karşı içimizde bir sorumluluk hissi doğar. Kim için sorumluluğumuz olduğunu kabul etmişsek onu anlamış sayılırız. Misalen İslâm için herhangi bir sorumluluk hissi taşımayan müsteşrikler / oryantalistler, İslâm hakkında kimi Müslümanlardan çok daha geniş bilgiler edinmiş olsalar bile İslâm’ı anlamış değillerdir. Eğer anlamış olsalardı, onlara artık müsteşrik demeyecek, belki bazılarını “âlim” görecektik. Müsteşriklerin yaptığı iş, düşmanını öğrenmekten fazlası değil.’ Anlaşılma-anlaşıl(a)mama meselesinin diğer ucundan; anlatma noktazarından kendim anlatma işinin üstesinden gelebilmiş miyim, gelebilir miyim? Buna hiç ihtimal vermiyorum. O halde neden ısrarla kelâm ediyorum, şundan: Anlatma teşebbüsüm vebalden kurtulma beklentimin uzantısıdır.’ (Özel, 2013b: 43; Özel, 2017a: 227, 428; Özel, 2017d: 52; Özel, 2018d: 257; Özel, 2023a: 585, 594; Özel, 2023b: 60, 220).

Anlaşılma; ‘anlaşılış’ denildiğinde, Özel’in kendi mısralarına da yer verilebilir:

*“Biz burada Türkiye’de değil miyiz
Bizim Türkiyemiz’de mi anlaşılış anlaşıtı
Burada kendi toprağımızda mı anıştırış sanılaştı
Ortalığı gâvur karıştırdı durdu kir
Kir durup kenardan bize baktı
Bizi beğenip -hele de beni- yanımıza gelmedi kir”*
(Özel, 2014a: 31).

Özel, Heidegger’in “Ömrüm boyunca yanıma birisi gelecek diye bekledim, kimse gelmedi.” sözünü iktibas ettiği bir bağlama ‘Heidegger’in yaşadığı zaman boyunca önemi fark edilen bir düşünür olduğu’ notunu eklerken (Özel, 2023a: 638) yine anlaşılma-anlaşıl(a)mama hususunda Heidegger ile kendisi arasında bir kıyasda bulunma muvacehesinde şöyle de demektedir:

Amerika, Irak’ı işgal etti. Amerika, Martin Heidegger’in yaşadığı şehri de işgal etmişti. Heidegger’in üniversitede ders vermesi engellendi. Tabii ki benim yazı yazmamı engelleyen bir Amerikan askerî kuvveti yok. Neden yok? Çünkü benim yazdıklarımı okumak için çırpınan insanlar yok (Özel, 2023b: 470).

Bir röportajdaki, “İnsanlar 30 yıldır [2000 yılı itibarıyla otuz yıldır] komünizmden İslâmiyet’e geçişinizi neden unutmadı?” Sorusu üzerine beyan edilen sözler ise şöyle: “Bunu hiçbir zaman anlayamadılar. İsrarla “Bende hiçbir yön değiştirmesi olmadı. Hangi sebeplerle sosyalizmi seçtiysem o sebeplerle de Müslüman oldum” dedim ama bunu anlatamadım. Çünkü insanlar başka yerlere, başka şeylere bakıyorlar.”

Özel ayrıca ‘İslâm’ı seçmesinde Marksizmin⁷ çok büyük katkısı ve faydası olduğunu da zikretmektedir. Orijinal Marksist metinleri okuyarak Marksizmin genel olarak Batı düşüncesi içinde üstün bir yeri değil, alanlardan bir alanı kapsadığını, bunun yanı sıra, Marksist düşüncenin çok büyük isimlerinin bazı beyanlarından da Marksizmin mutlak bir düşünce çerçevesi çizmediğini gördüğünü belirtmektedir. Dolayısıyla Marksizm sebebiyle sahip olduğu endişeler, Marksist düşünceye eğilimi sonucunda kazandığı donanım, düşünürün Müslümanlığa doğru mesafe katederken engelleyici unsurlar değil, işe yarar avantajlar olmuştur. Özel, Kur’ân alfabetiyle okuyup yazmayı öğrenmek istemesinin de Marksist endişelerinden doğduğunu söylemektedir. Çünkü eğer cumhuriyetçi pozitivist zihniyet içinde kalmış olsaydı böyle bir yönelimde bulunamayacaktı. Özel, mevzuya ilişkin olarak “Benim derdim, içinde yaşadığım toplumla, birlikte yaşadığım insanlarla, üstünde yaşadığım toprakla münasebetlerimin ne kadar gerçek olabileceğini ölçmek, bunu kendime ait kılabilmek idi.” (Özel, 2023a: 247, 249) ifadesini de sarf etmektedir. “John Maynard Keynes’ten⁸ Nefretim Yirmi Sebebi” şiirindeki mısraıyla: “Yüz veririm sanılmasın keşiş yalnızlığının tafralarına” diyen Özel aynı zamanda “Bana burada keşiş ağızlarıyla ahkâm kesmekten gına geldi.” (Özel, 2018d: 394; Özel, 2023a: 514; Özel, 2023b: 299) sözlerini de beyan etmektedir. Kendisinin, sosyalist/komünist, İslâmcı, Türkçü... Farklı zamanlarda farklı fikrî yahut ideolojik tutumlar benimsediği; değişip-durduğu ve dolayısıyla bu yön değiştirmelerinin de onun anlaşılmasını zora soktuğu kabullerine karşı şöyle demektedir: “*Ben o gün [1963 yılında; 19 yaşındayken] Türkiye için ne düşünüyor isem, Türkiye için halen aynısını düşünüyorum... Yani Türkiye’nin gâvurların sultasından kurtulması için mücadele etme heveslisiyim. Edebiliyor muyum, edemiyor muyum ayrı.*” (Özel, 2024: 66).

“Azıktır şiirlerim ve yazarımla ne yaptığımı benden başka bilenlerin âdedi.” (Özel, 2013a: 94) diyen Özel, anlaşılmaz bulunmaktan öte bizzat ve sıkça “anlatabiliyor muyum?” diye de sormaktadır (Özel, 2018b: 218; Özel, 2023a: 333, 554, 586; Özel, 2023b: 196, 494, 495, 497; Özel, 2024: 104, 111, 113, 436 vd.). Özel, böyle soruyor ama tabii ki anlatamıyor! Anlatamıyor ve anlayamıyor çünkü sahih anlam(lar)ı işgale uğradığı için üzerine aynı şeyin söylenmesinin artık iyice zorlaştığı ‘aynı şey(ler)’ hakkında; az önce de zikredildiğince, İslâm, Türklük ve Türkiye’nin biricikliği gibi meseleler, özcesi, “Türk – gâvur” ayrımı ve “Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir.” gibi hususlar hakkında o mütemadiyen ‘aynı şeyi’ söylemektedir.

Arendt, Heidegger’in sekseninci yaş günü konuşmasında, Heidegger’in ‘düşünülmüş olanı yeniden düşündüğünü’ (Arendt, 2012: 184) belirtmekte ve ilaveten şöyle demektedir:

Yeterince yaşlanmış her düşünür kendi düşündüklerinin sonuçlarını çözümlemeye dikkat etmelidir. Bunu nasıl yapar; tekrar düşünerek... Düşünen Ben’in yaşı yoktur ve bu, düşünürlerin aynı zamanda hem laneti hem de bereketidir. Onlar gerçekten sadece düşündükleri sürece yaşlanmadan yaşlanırlar (Arendt, 2012: 184).

Arendt’in yukarıdaki tespitine paralel biçimde Özel de hem temel mesele ve mevzularını tekraren düşünmekte hem de bu düşüncelerini ‘aynı şey hakkında aynı şey’ şeklinde söyleyedurup—durmaktadır. Hâlbuki vasatî kamu, Sokrates’in ‘...Fakat sen hiçbir zaman aynı şey hakkında aynı şeyi söylemiyorsun’ ifadesi eşliğinde düşünülerek belirtildiğinde: Aynı şeyler hakkında aynı şeylerin söylenmesini değil! Söylenmemesini anlayabilmektedir. Ortalama melekeler, Özel, ne kadar “anlatabiliyor muyum?” dese de anlamaya elvermemektedir. *Predator* serilerindeki uzaylı avcı varlık, dünyayı insanlar gibi değil başka bir şekilde algılıyor, ([https://en.m.wikipedia.org/wiki/Predator_\(fictional_species\)](https://en.m.wikipedia.org/wiki/Predator_(fictional_species))), *Matrix* serilerinde Neo, dünyayı farklı görüyor (https://en.m.wikipedia.org/wiki/The_Matrix), Kant; numenler (‘noumena’) - fenomenler (‘phenomena’) ayrımı ekseninde fenomenlerin salt uzay—zaman ve sebep—sonuç kategorileriyle ve onlar nasıl bir görüyü sağlıyorlarsa münhasıran o görü(nen) çerçevesinde kavranabileceklerini söylüyordu (West, 2020: 47-51). ‘Dünyayı, Türkiye’yi, Türkçeyi, Türklüğü, kapitalizmi, İstiklâl Harbi’ni... Farklı şekilde algılayan ve gören’ Özel de ‘*görü(ndüğü) kadarıyla*’ taşıdığı düşünceler itibarıyla giderek uygun bir ‘fenomen’ olmaktan çıkmış durumdadır. ‘*Olduğu kadarıyla*’ ise hiç bilinmemektedir. Üstelik bu sıkıntılı hal münferit yahut kolektif iradelerden değil, Kant’çı anlamda zihinlerin idrak kapasitelerinin yapılandırılma biçiminden kaynaklanmaktadır.

⁷ Özel’in bakış açısında: “Yirminci yüzyılda Türk olmayanlar Dünya Sistemi elinden çekilen dertler karşısında teselliyi Marksizmde aramışlardır. Yirmi birinci yüzyılda Marksizm hâlâ gayr-i müslim bir çıkış yoluna malzeme temin eder durumdadır. Türk olmak ise yirmi birinci yüzyılda gayr-i müslim âlemin tümünün olduğu kadar, aramıza karışmış münafıklar güruhunun da dudaklarını uçuklatır, tüylerini ürpertir.” (Özel, 2015a: 76).

⁸ Özel’e göre: Keynes’in, sadece kâğıt paraya; dolara geçişte değil; IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi modern-kapitalist-dünya-sistemine hizmet eden teşkilatların kurulmasında da belirleyici rolü söz konusudur.’ (Özel, 2023b: 359).

Anlaşıp anlaşıl(a)mama mevzunda Özel'in kendilerine medyun olduğunu söylediği Hadîs-i şeriflere matuf bakış açısı da, kamu yönüyle menfi bir etken gibi durmaktadır. Zira ona göre: 'Hadîsler günlük hayatımız dâhil, hayatımızın her veçhesinde çok müşahhas, çok kolay sonuç alınabilir nasihatleri içeren bir özelliğe sahiptir. Eğer hadîslere sadakatten hiç ayrılmayacak olursak bugün yaşadığımız hayatın meşruiyeti ve İslâmî anlamda temizliği konusunda ciddi bir bocalama geçirmek zorunda kalırız. Hadîsleri öne alıp, onların bize açtığı alanı benimsediğimiz takdirde kâfirlerin ürettiği hayat tarzı konusunda çekinik davranmamız gerektiği göze batır şekilde ortaya çıkar. Böylelikle, İslâm Dünyasını; İslâm dışı bir merkezden kontrol etmek isteyen anlayışın işine gelmeyen bir tutumu fark ederiz.' (Özel, 207b: 19; Özel, 2018b: 69). Hadîslere sadakat göstermek suretiyle, hayatı sorgulamak, İslâmî anlamda daha temiz/helal yaşamak, böyle yaparken de yaşanılan hayat tarzını kâfirler ürettiği için uzak durmak: Bir şeyden, sırf o şeyi kâfirler üretmiş oldukları için uzak durmayı göze almak! Bu, bir örneği herhalde ve ancak Özel'in kendisinin olabileceği az sayıda Müslümanın göze alabileceği bir seçim ve hayat tarzı olsa gerektir.

İşbu bölüm faslında son olarak "[B]enim bizzat bütün yazdıklarım itibariyle esası bir susuş kumkuması (conspiracy of silence) karşısında bulunduğumu anlamam yıllar aldı." (Özel, 2017a: 322; Özel, 2024: 463, 770) diyen Özel'in, '*doğru bulunsa bile! Keşke öyle olmasaydı*' nev'inden enteresan 'hatırlatmaları' olduğu ilave edilmelidir. Misalen, "Dünya hayatı bir oyundan, bir oyalanmadan başka bir şey değildir." Âyeti gibi. 'Cennetin kılıçların gölgesinde olduğu inancı gibi.'⁹ 'Allah yolunda savaşmanın (cihad etmenin) makbuliyetine dair Hadîs gibi.'¹⁰ Yine misalen onun "40 Hadis" konuşmalarının ve bilahare derlemesinin ikinci hadîsi şöyledir: "Dünya, müminin zindanı, kâfirin cennetidir." (Özel, 2009: 23; Özel, 2013a: 100; Özel, 2015e: 201; Özel, 2017c: 29, 74, 78, Özel, 2024: 686). İntikamla ilgili hatırlatmaysa şöyle: 'İnsanlar, intikam almanın ters ve yanlış bir şey olduğunu düşünerek Hıristiyanca şartlandırılıyorlar. Asıl bu şartlandırılma, çok korkunç ve yanlış. Allah'ın isimlerinden birisi Müntekim'dir. Allah intikam alıcıların en güzeli. Dolayısıyla insana da intikam almak düşer. İnsan uğradığı haksızlığı sinesine çekerse insanlıktan çıkar. İnsan uğradığı haksızlığın intikamını almak için yaşar.' (Özel, 2024: 314). Özel'deki, tam da 'aynı şey hakkında aynı şeyi söylemek' bağlamındaki bir hatırlatma da asırlara balığ olan "Din asıldır, devlet onun fer'idir." hatırlatmasıdır (Özel, 2018a: 56; Özel, 2023a: 357). Bu vb. hatırlatmaların "zamanın ruhu" ve Amerikalılık özentili ve şartlandırılmalı gündelik kapitalist hayat tarzı itibarıyla pek de uygun düşmediği açık gibi durmaktadır. Hâl böyle olunca da Özel'in anlaşılması iyice zora girmektedir.

Heidegger'e göre: [A]ynı olandan uygun olan tarzda bahsetmemiz ancak aynı olana ilişkin daima aynı şeyleri söylediğimizde ve üstelik bizzat kendimizin bu aynı olan şey tarafından talep edildiğinde mümkündür (Heidegger, 2009: 33). Bir kez daha Heidegger'e göre: "Tüm büyük içgörüler ve keşifler yalnızca [ve] çoğu kez aynı zamanda birkaç kişi tarafından düşünülmele kalmaz, onlar aynı şey hakkında aynı şeyi hakikatle söylemeye adanan o eşsiz çaba içerisinde yeniden düşünülmelidir de." (Heidegger, 1998: 56). Heidegger'den, iktibas eşliğinde Özel'e gelindiğinde, "Sokrates ve Heidegger'den Özel'e 'Aynı Şey Hakkında Aynı Şeyi Söylemek' ve Anlaşıp – Anlaşıl(a)mama Meselesi" başlıklı bu bölümü şu hükümlerle bitirmek mümkündür: Özel'i ayıran ve istisnai konumda tutan husus, kimsenin bilmediği bir sırrı, kimsenin bilmediği 'bir büyük keşfi' yahut kimsenin bilmediği bir İslâmî Türklüğü bilmek değildir. Fakat bu bilginin iktiza ettiği dosdoğru tavidir. Müslümanca bir hassasiyetle 'aşikâr sır'ı ısrarla dillendirerek 'aynı şey hakkında aynı şeyi söylemesidir.' Ve dahası hakikate; 'aynı şeye' açıklığıyla 'aynı şey hakkında aynı şeyi' söyleye-durup-duran, Heidegger'in ifadesiyle '*birkaç kişi*'den biri değil! Tek kişi olmasıdır.

4. TARİHİN ve 'AYNI ŞEY HAKKINDA AYNI ŞEYİ SÖYLEMENİN' SÜREĞİ OLARAK İSLÂM'LA KAYITLI ve HUDUTLU TÜRKLÜK

Özel'de 'aynı şey hakkında aynı şeyi söylemek' tavrı: Söz konusu olan bilhassa İslâm, Türkiye ve Türklük gibi ana belirleyiciler ise eğer, göze sıklıkla çarpan bir hususiyete sahiptir. Defaten vurgulanır ki, Türklük sadece İslâmî bir vasıftır. Türkiye bir Müslüman vatanıdır. İslâmın dışında bir Türklük olamaz. Onda: 'Türklük bir kavmiyet meselesi değildir. Varlığımızı armağan ettiğimiz Türk varlığı başka hiçbir şeyle değil, İslâm'la kayıtlı ve hudutludur. Türklüğün şartları, İslâm'ın şartları olarak beştir. Bir kimsenin Türk olduğu onun namaz kıldığından anlaşılır. Namaz kılmıyorsa eğer Türk değildir. Namazın terki Türk ordusuna ihanetin delili olur. Ordu—Millet fikrinin tecelli ettiği ay ise Ramazan ayıdır.' (Özel, 2015a: 58;

⁹ Hatırlatma, ilk haliyle Yeni Devir gazetesinin 20.04.1977 tarihli sayısında, "Yazmanın Vebali" başlığı altında yapılmıştır (Özel, 2009: 23).

¹⁰ Nitekim Türk-İslâm Düşüncesinin tıpkı Özel gibi en önemli isimlerinden biri olan merhum Sezai Karakoç'a göre de: "Savaş, haklı olanın, hakkın yanında yönünde olduğu sürece gereklidir... Kur'an-ı Kerim de bu anlamda Müslümanları, birbirlerine karşı yumuşak, düşmanlarına karşı sert diye anlatmaktadır. Allah için, İslâm için, yani hak ve hakikat için çarpışanları, şehitlik veya gazilik gibi iki büyük makamın beklemesi de bundandır." (Karakoç, 1986b: 140-141).

Özel, 2017a: 50; Özel, 2018d: 241; Özel, 2024: 578). Düşünüre göre: ‘İnsan haysiyetine sahip çıkmamanın yolu İslâm’ın beş şartına “şeklî ibadet” deme kurnazlığına başvuran herkesi utandırmaktan geçer. İslâm’ın beş şartı, Türklüğün beş şartıdır, çünkü neyin şartlarını yerine getirirseniz onunla pekişirsiniz. Şarta bağlamak ve şarta bağlanmak beraat etmenin de ettirmenin de delilidir. Bu ‘şart’ bağlamında insan topluluğu vasfı taşımak, “tarihî akış” içindeki yerine intibak bakımından ele bir girişim gücü alma kararlılığı gösterme şartına bağlanmıştır. Biz Türklerin, tarihi akıştaki olanca girişim gücü Müslümanlık damgası taşır. Yirminci Hıristiyan asrının başlarında İstiklâl Harbi’ne damgayı Türklük ve Müslümanlık birlikte vurmuştur. Cumhuriyet tarihimiz süresince bu ikisinin arasına mesafe koyanlar, hep, her ikisine de olan husumetlerini gizleyenler olmuştur.’ (Özel, 2015d: 37).

‘Biz Özbek, Tatar, Kırgız, Türkmen değil, Türk’üz. Türk milleti 13. (on üçüncü) Asırda doğmuştur. Türk milletinin doğumunda ebeliği Yunus Emre yapmıştır. Türklüğümüzü de gâvurlara göz açtırmayarak kazandık. Göz açıtırsaydık Türk olamayacaktık. Gâvurların gözlerini açamadıkları, ellerini kollarını rahat rahat sallayamadıkları yerde Türk vardır. Tarihen sabittir ki Türk, ‘Allah’ın yani İslâmın kılıcıdır. Özcesi, “Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir.” (Özel, 2015a: 30; Özel, 2015d: 84, 136; Özel, 2017a: 144; Özel, 2018b: 40; Özel, 2020: 69; Özel, 2021b: 101; Özel, 2021c: 18; Özel, 2022: 119; Özel, 2024: 256). ‘Türklük: Bir ethos, seciye, şecaat ve ahlaktır. Türkler, dinlerinden başka bir şeye kıymet vermemiş oldukları gibi dinlerine sahip çıkma haricinde bir şeyle değer kazanmaya da tenezzül etmemişlerdir. Milletimiz ayrımı şöyle koymuştur: Türk mü gâvur mu? Ayrım budur. Bütün mesele bu ayrımdan ibarettir ve bu soru, hepimize tarihten kalmıştır. Soruyu cevaplamaya hepimizi bizi biz yapan tarih zorlamaktadır; “Ağzında geveleme; Türk müsün, gâvur musun; çabuk söyle!” Türklük faslında tarif Türklük - gâvurluk ayrımından neşet edecekken, tarifini gâvurların yaptığı bir Türklük; tarifi yapanların gerek duydukları yer ve zamanda istedikleri şekle sokabilecekleri bir Türklük olmaktadır. Bu da esasta alçaltılmış bir şeydir. Buna mukabil, tarifi: Tercihî zaten Türklük olanların yaptığı Türklük, dünyaya yön verecek bir yetkinin ele geçirilmesi anlamına varır. Peşinde olduğumuz anlam da budur. Kimdir Türklüğü tercih etmiş olan? Küffârın kurduğu düzenin yerini İslâm düzeninin alması uğruna çatışmayı göze alan her kimse odur. Zira Türklük demek kâfire mukavemet demektir. Türkler, tarih boyunca Allah’ın askeri olma rütbesinden başka hiçbir rütbeye talip olmamıştır. Türk olmanın girizgâhına Allah’ın askeri olma makamına özentiyile varılmıştır. Dünyada vecibeleri ve mükellefiyetleri sebebiyle buldukları şuurunu kuvveden fiile dilleriyle, edebiyatlarıyla, şiirleriyle geçirmiş millet Türk milletidir. Türk milleti aleyhine her şey İslâm aleyhinedir.’ (Özel, 2015d: 162; Özel, 2017a: 32, 338; Özel, 2018: 8; Özel, 2018d: 430-432; Özel, 2023b: 110; Özel, 2024: 44). Özcesi, Özel için Türklük sadece bir kafatası ve kemik meselesi olmamanın ötesinde değildir. Türklük, aynı zamanda ve ilaveten ‘Kâfirle çatışmayı göze *almayan* Müslüman’ olmanın da ötesindedir! Türklük, zoraki tarzda değil, bilhassa gönüllü tarzda bir seçimde bulunarak; irade göstererek Allah’ın askeri olmaktır. Diğer tarifler gayrimüslimlerin ve / veya gayri-Türklerin lâf-u gûzaflarıdır.

Özel’in, özü yukarıdaki kısımlarda verilmek istenen ve kendisi tarafından ‘aynı şey söylenmek suretiyle’ defalarca dillendirilen yaklaşımları, tarihî olarak hiç duyulmamış yaklaşımlar değil, bilakis tarihen sabit yaklaşımlardır. Öyle ki formülasyon şekliyle yeni olsa dahi aşağıdaki fasıllarda da işleneceği üzere, mânâ itibarıyla hem Türkiye’de hem yurtdışında aşına olunan ‘eski’ hususlardır. Türk’ün Müslümanlıkla kayıtlı ve hudutlu olarak görülmesi ve tanınması da böyledir, Türk – gâvur ayrımı da böyledir. Buradaki esas müşkül, Türklüğün; kavmiyetle, soy-sopla, ırkla, biyolojiyle, antropolojiyle, Turanla... Değil, İslâm’la dokulu olduğunun bilinmemesinden ziyade, bilinmesine rağmen bu bilgide, -tıpkı İsmet Özel gibi- ısrar edilmemesidir. ‘Türklüğün omurgası madem kavmiyetle veyahut ırkla değil, İslâmla dokuludur, o halde buradan da şöyle bir sonuç çıkar...’ denilerek bu bilginin hangi tâbi sonucuna çıkacaksa o sonuca kadar götürülmemesidir. Bu tanımlama, yaklaşım ve vakıalarla ilgili en ufak bir yükümlülüğün hiçbir gerçek kişi yahut özel veya resmî kuruluş üzerine düşmemesidir.

‘Kur’ân-ı Kerîm Arapça nâzil olmuş ve fakat her Arap Müslüman olmamıştır. Oysaki her Türk Müslümandır. Müslüman değilse eğer Türk değildir. Her Türkün kimliğini İslâmın içinde buluşu Kur’ân-ı Kerîm’in Türk dillerine ebelik edişi sebebiyledir. Ancak bu dillere imtisal edenler Türk kalabilmiştir. Estonyalıların, Bulgarların, Finlerin, Macarların, Eskimoların, Amerika yerlilerinin... Türklükle bir şekilde yakından ilgili görülen muhtelif kavimlerin hakikatte Türk olmayışları başka türlü izah edilemez. Türklüğün irtibatı Asr-ı Saadet ve Hulefâ-i Râşidîn devrinden kesilemez. Kesilirse seraplar tefekkür sanılır. Türk adı bize genellikle Avrupalılar tarafından Müslüman anlamına gelmek üzere verilmiştir. Haçlılar bütün hasımlarına Türk adını vermekte tereddüt etmemiştir. Bir kavmin adı olmanın ötesinde bir “göze alış” karakteri dile getirildiğinde, ‘Türk’ doğmuştur. Yaşadığımız ülke bunun için Türkiye’dir. Avrupa’da ihtida edenlere asırlar boyunca ‘Türk oldu’ denilmiştir. Türkiye’yle, Türklükle alakası hiç bulunmadığı

hâlde bir insan Müslüman olmuşsa Türk olmuştur. “Bir insan ister Yahudi, ister Hıristiyan ister Türk olsun”¹¹ şeklindeki cümlelerin sarf edilmesi de bundandır.’ (Özel, 2015d: 171; Özel, 2018a: 162; Özel, 2023a: 328; Özel, 2023b: 378, 674; Özel, 2024: 33, 772).

Türklük, diniyle; İslâm’la Türklük olurken, böyle bir vetirenin ve alâkanın Avrupa’da herhangi bir simetrisi yaşanmamıştır. Orada ve başka yerlerde milletlik bahsindeki dominant faktör dinden ziyade kapitalizm olmuştur. Öyle ki: ‘Dünyadaki milletlerin hepsi kapitalizmin bir şekilde millî pazarları dolayısıyla oluşan, bundan mütevellit de kapitalizmin yavrusu sayılan milletlerdir. Biz ise kapitalizm yoluyla oluşmak bir yana, gayrimüslim, sömürgeci ve Batı-merkezci vasıflı kapitalizme karşı direnecek bir varlık alanını ontolojik ve kültürel olarak desteklediğimiz için bir milletiz. Bu ayrım çok önemlidir. Ayrıca Avrupa’nın feodal geçmişiyle bizim toplumsal yapımız arasındaki fark da düşünülmesi gereken bir husustur. Biz kültürümüzü yukarıda söylendiği gibi İslâm’dan edindik. Eğer bir toplum dayanışmasından bahsedebiliyorsa bunun çimentosu İslâm’dır. İslâmî-olanı kaldırın, Türkiye’de yaşayan insanların niçin aynı millete mensup olacağını izah edemezsiniz. Edersiniz, şöyle; eğer aynı ırka mensupsak. Ama hiç kimse Türkiye’de bir “ırk birliği” olduğunu söyleyemiyor. Türkiye’de Türküm diyen insan Türk kanı taşıdığı için Türk değil. Türkiye’de Türküm diyen insan Müslüman olduğu için Türk. Bu, irkî değil, kültürel bir husustur ve doğrudan doğruya Müslümanlıkla kayıtlı ve hudutludur. Lozan Antlaşması’nda da sadece gayrimüslimler azınlık sayılıyorlar. Lozan’a göre Arnavut azınlık yok meselâ. Hâlbuki eğer işi ırk bazında alırsak, Arnavutlar farklı bir ırktır. -Türkiye’de bir tek Müslüman millet yaşıyor, gayrimüslimler ise beynelmilel garantilere sahip azınlıklardır- denildiği zaman “Kürt realitesi” de reddedilmiş oluyor. Türkiye Cumhuriyeti’nin bir İslâm devleti olarak tesis edildiğinin bilinmesi istenildiğinde de yine “Kürt realitesi” reddedilmiş oluyor.’ (Özel, 2018d: 94; 251; Özel, 2023a: 610-611, 619; Özel, 2023b: 257, 618). Özcesi, Türklüğün Müslümanlıkla tanımlanması: Türklükle kavmî irtibatları ya hiç kurulamayan ya da zayıf bulunan Arnavutlardan Çerkeslere, Lazlardan Kürtlere diğer Müslüman unsurların da Türkiye’nin kurucu antlaşması mesabesinde addedilen Lozan Antlaşması itibarıyla niçin azınlık olarak görülmediklerinin açıklamasını oluşturmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti, resmen cumhuriyet rejiminin ilan edildiği 1923 yılında değil ve fakat 1937’de laik olduktan sonra da sadece ve sadece gayrimüslimler azınlık olarak görülmeye devam edilmiştir. Türklerin ‘dışındaki’ diğer Müslüman toplumlar azınlık sayılmamıştır. Netice itibarıyla devletin de hukuken / resmen yaptığı ayrım -Müslüman mı gayrimüslim mi- ayrıımıdır.

Mevzudan büsbütün değil ve fakat bir parça uzaklaşmak pahasına, yukarıdaki paragrafta sözü açılan Kürtlüğe dair birkaç kelam daha etmek gerekirse eğer, Özel’in indinde: ‘Türkiye, bu açıdan tabî ki büyük baskılar altındadır. -Türkiye’de Kürt meselesi yoktur- dediğiniz zaman en azından entelektüel olarak cezalandırılıyorsunuz. Böyle bir meselenin mutlaka olması gerekiyor. 1980 darbesinden sonra Süleyman Demirel (1924–2015) siyasî hayatını devam ettirebilmek için “Kürt realitesini kabul ediyorum.” cümlesini sarf etmek mecburiyetinde kalmıştı. O güne kadar bunu söylememişti. Geline kerte biz; Türklük, İslâm, Kürtlük gibi konularda da başka mevzularda da kendi meselelerimizi birbirimizle konuşarak halledebilecek durumda değiliz. Daha ziyade, başkalarının, -bu sizin için bir meseledir- dedikleri şeyleri konuşuyoruz. Meselâ bize, bu sanki hayatta kalmamızın ön şartıymış gibi, yeni bir anayasa yapma mecburiyeti getiriyorlar. Oysaki dünyada yazılı anayasası olmayan bir ülke var ve bu ülke koca bir imparatorluk, Büyük Britanya İmparatorluğu. Orada yazılı anayasa yok. Buna mukabil Fransa’nın anayasası, değişen cumhuriyetleriyle beraber defalarca değişmiş. Fehmedilmelidir ki milletlerin hayatında kanunlar / yasalar ve dolayısıyla anayasalar değil halkın birbirine ne gözle baktığı ehemmiyet taşır.’ (Özel, 2024: 657)... Tekraren İslâm’la kayıtlı ve hudutlu Türklük anlayışı çerçevesinde “İslâm’ın içinde kötülük İslâm’ın dışında da iyilik yoktur.” (Özel, 2024: 624) diyen Özel, İslâm ile Türklük arasındaki bağı, fiilen şahsına münhasıran, İslâmcılık ve Türkçülük / Türk milliyetçiliği arasında da kurmaktadır. Nitekim 2023’te neşredilen ve fakat esasta 2003 yılındaki bir röportajda dile getirmiş olduğu aşağıdaki sözleri bu minvaldedir:

Benim İslâmcılığım, Türkçülüğüm arasında hiçbir mesafe yok. İnsanlar anlamak istemiyor. Başlangıçta Türklükten söz etmek, İslâm’dan uzaklaşmak içindir. Batılılaşma serüveni içinde Türklüğünü öne sürenler, İslâmcılığı yok saymayı mümkün kılar ümidiyle buna yamanmışlardır. Bize Yahudilerin öğrettiği Türklükten bahsetmiyorum ben. Yaptığım Türklük tarifi şu: Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir. Bu adam Malezya’da da olsa budur, Filistin’de de ola budur, İzlanda’da olsa budur (Özel, 2023b: 61).

¹¹ Carl Schmitt (1888-1985) de “Hıristiyanlar ve Türkler” arasındaki ilişkilerden bahsetmekte, Türk’ü Müslüman yerine kullanmakta ve dolayısıyla aynı anda hem Hıristiyan hem de Türk olunamayacağını zımnen dile getirmektedir (Schmitt, 2014: 62).

İlk olarak 2000 yılında neşredilen bir yazısında düşünür şöyle demektedir: ‘Ben yazarlığımın başından itibaren Türkiye’de millî varlığın İslâm ile mukayyet olduğunu ve bir atılım gerçekleştirilecekse eğer ancak İslâm ile kayıtlı ve hudutlu olan bu millî varlığımıza istinaden gerçekleştirilebileceğini aksi halde toplumca hüsrana uğrayacağımızı savunuyorum. Misak-ı Millî anlayışına bağlıyım. “Araplar bizi arkadan vurdu.” sözünü ne kadar saçma ve çocukça buluyorsam enternasyonalist tarzdaki İslâmcılığı da en az o kadar saçma ve çocukça buluyorum. Türk nitelemesi benim için sadece Türkiye Türkünü ifade eder. Türklüğün temeli de sadece üzerinde yaşadığımız Küçük Asya yahut Anatolia topraklarının Dâr-ül-İslâm yani Türkiye hâline ge(tiri)lişinde aranabilir. Başka türden çabalar, bizi, millî varlığımızı tariften mahrum bırakma gayretlerinin bir semeresidir.’ Görülen odur ki Özel için: ‘Bizim Türklüğümüz Türkiye’de oluşmuş bir şeydir. Ve bunun gibi Türkiye de ancak Türklükle; Türkler eliyle oluş(turul)muştur.’ (Özel, 2011: 106; Özel, 2023b: 117, 129, 381; Özel, 2024: 14, 36). Dâr-ül-İslâm olmaklık bahsinde bizim Müslümanlığımız da kaçınılmaz olarak gaza beyliklerine dayalıdır. Gaza beylikleri olmasaydı şu andaki mevcudiyetimiz söz konusu olamazdı. Memleket denilen yerlerin “memleketimiz” olmasını gaye ve gayretleri “ilâ-yi kelimetullah” olan gaza ehli sağlamıştır. Üstelik “biz” o biziz ki Anadolu’nun fethine Mekke’nin fethiyle başlamışız. Bunu söyleme zarureti ni neden duyuyorum, çünkü eğer kendi kendimizi tarif etmeyi başaramazsak başkalarının ve kaçınılmaz olarak düşmanlarımızın bizi tariflerine mahkûm olacağız. Oysa kendi kendimizi tarifte başarıyı yakalayabilirsek Türklerin ve Türklüğün kavlinin “ilâ-yi kelimetullah” ile kaim olduğu gerçeğini yakalayacağız. O gerçeği kaçırdığımız zaman Batılılar bizi kulağımızdan yakalar ve boynumuza, adımın yazılı olduğu bir tabela asarak “Kim olduğunu benden öğren!” der. Tarif vadisinde tarih Türklerin millî varlığını ilâ-yi kelimetullah’a rapteylemiştir. Türklerin İslâm haricinde bir millî menfaat icat etmeleri ne gerekli, ne de mümkündür.’ (Özel, 2018a: 55; Özel, 2018d: 274; Özel, 2020: 154; Özel, 2021c: 306; Özel, 2023a: 146). Anlaşılmaktadır ki, ister gazanın önemi penceresinden isterse Dâr-ül-İslâm olmaklığın penceresinden bakılsın, İsmet Özel’e göre en elzem ayrımlardan biri, “Türk – gâvur” ayrımı ve karşıtlığıdır. Buna göre: Türklük, dinîdir / İslâmîdir ve insan aynı anda hem gâvur hem Türk olamamaktadır. Bu ayrım doğrultusunda her Müslüman mutlaka Türk değildir ve fakat her Türk mutlaka Müslümandır. Değilse; kişi gâvursa eğer, Türk sayılamamaktadır. “Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir” tanımı da elbette ki bu mantıkla iltisaklıdır. Kendi sözleriyle:

[O]rtalığa bilhassa ne elinden, ne de dilinden emîn olabileceğimiz zevat “egemen”dir. Yani yaptıklarının hepsi yaptırıldıklarıdır. Hepsisi ısrarla Türklükle Müslümanlığı birbirinden uzak tutma telaşına kapılmış vaziyette icra-yı sanat eylemektedir. “Gayr-i müslim Türk de olur!” demektedirler. Bunu derken Müslüman kisvesine bürünerek bütün cumhuriyet tarihi boyunca kâfirin gözüne girmiş bir Türkiye’yi işleten Yahudi, Grek, Ermeni varlığını müdafaa halindedirler... Anti-Türk tavırlarının her birinin İslâm düşmanlığı olduğu gerçeğini örteceğini, setredeceğini ümit eden münafıklarla içli dışlı yaşıyoruz... [B]enim... [C]anımı dışıme takarak gayret gösterdiğim husus... [Y]alanların yalnızca Müslümanı Müslümanlıktan çıkarmakla kalmadığı, Türkü de Türklükten çıkardığıdır. Başkaları etmedikçe, sual etmek (şair halimle) bana kalıyor (Özel, 2013a: 70).

Yine Özel’e göre, Türk ve Müslüman ayrımı sadece bir bağlamda yapılabilir ve ‘Türk ayrı’, ‘Müslüman ayrı’ ifadesi sadece burada geçerli olabilir. Şöyle ki:

Mesele Türk’ün Müslüman’dan nerede, Müslüman’ın Türk’ten ne sebeple ayrıldığını kavramadadır. Türk Müslümandan cihada çıkma şartının tayininde ayrılıyor. Tarih içinde cihadı şarta bağlamayan Müslüman’a cinsine, soyuna, sopuna bakılmaksızın Türk denmiş. Müslüman’ın Türk’ten ayrılış sebebi ise tamamen modern, tamamen siyasidir. Modernliğin nasyonalizm (meselâ Arap milliyetçiliği)¹² yoluyla benimsediği şekil ve her millete selâmet için siyasetin açtığı kanal akılları karıştırdı. Türk, Ümmet-i Muhammed’in mesuliyetini yüklenerek Türk oldu, Türk kaldı (Özel, 2013a: 92; Özel, 2021c: 151).

‘Türk toplumunun varlık şartlarından birisi değil, varlık şartının birincisi İslâmiyet’tir. Türk denildi mi, her meselenin eğleştiği mekân İslâm milleti dâhilindedir. İslâm alınıp çekildiğinde Türkiye’de kültürel mânâda geriye hiçbir şey kalmaz. O kadar ki Türk dili de İslâm etkisi dışarıda tutulduğu zaman varlığı tartışılacak bir dil olur. Eğer katıksız Türkçe konuşacağım diye ısrar edilirse “hiçbir şey” denilemez çünkü “hiç” Farsça, “şey” Arapçadır. -Şunlar bizim kültürümüzü oluşturuyorlar ve İslâm’la hiç alâkaları yok-denilebilecek hiçbir şeye işaret edilemez. Dilimiz, toprağımız, insanımız her şey İslâm’la yoğrulmuştur.

¹² Erol Güngör’ün ininde: “Arap milliyetçiliği Türk milliyetçiliğinden önemli bir noktada ayrılır. Türkler’in hepsi de Müslüman oldukları için, Türk milliyetçiliği aynı zamanda bir İslâmî hareket halinde gelişmiş, İslamcılar -imparatorluğun dağılma yılları hariç- bu harekete hiçbir zaman doğrudan cephe almamışlardır... Hele Türkiye’deki gibi milliyetçiliğin İslamcılık’tan ayrılmaz bir karaktere sahip bulunduğu ülkelerde milliyetçiler de aynı ateşle İslam davasının peşindedirler.” (Güngör, 1997b: 100; Güngör, 1998: 8, 153, 197).

Hem daha iyi bir Türkiye isteyeceksiniz, hem İslâm düşmanlığı yapacaksınız, bu imkânsızdır. Türkiye’de İslâm’dan başka ikinci bir kültürel değer söz konusu değildir. Türkiye Cumhuriyeti de kurulurken bir İslâm devleti olarak ve olduğu için kurulmuştur. Türkiye’de insanlar İstiklâl Harbi’ni, İslâm’ın değilse eğer başka hangi ideolojinin gölgesi altında yaptılar? Bunu inkâr, büyük sahtekârlık ve zındıklık demektir. Biz İstiklâl Harbi’nin her safhasını İslâmî kazanımlarımızın desteğiyle başarıya ulaştırdık. Türk askerlerinin harekete geçerken “Allah-Allah” dedikleri düşünölsün... Türkiye’de, İslâmiyet dışarıda bırakılırsa eğer, niçin bir millet olduğumuz ve niçin bir vatan sahibi olduğumuz açıklanamaz. Bizim burada bir vatanımız var çünkü buralar Dâr-ül-İslâm hâline gelmiştir. Türkiye’de milletin Müslümanlığını yok edin geriye hiçbir şey kalmaz. Her toplum yahut milleti bir değerler sistemi ayakta tutar ve toplumların hayatıyeti o değerlerin toplumca ayakta tutulmasından doğar. Türk milletinin değerler sistemi de İslâm’dan kuvvet alan değerler sistemidir. Ötesi yutturmacadır. Kim Türk milletinin hayatıyetinden söz etme durumundaysa sözleri İslâm bayraktarlığıyla, İslâm ordusuyla hudutlu kalacaktır.’ (Özel, 2015d: 47; Özel, 2017: 155; Özel, 2018d: 33; Özel, 2023a: 556, 608-610; Özel, 2023b: 46, 220).

Özel’e göre: ‘Tarih, ortaya bir tarihî rol çıkartmış ve bu rol muvacehesinde İslâm’ın beş şartı Türklüğün beş şartı haline gelmiştir. Kaynağı Sünnilik ve giderek Hanefilik olan Türk asabiyetini düsturlaştırmaya Karahanlılar başlamıştır. Rafizî isyancıları itaate cihad ile icbar edenler, aralarındaki tesanüde tabîi olarak kıymet atfederken, Rafizîlik ve i’tizâl ne kadar gerilediyse Türklük o kadar gürleşmiştir. Türkler tarih sahnesindeki yerlerini önce Sünnilik ve akabinde Hanefilikle edinmişlerdir. Bundan sebep Türk milleti Sünnilikle daha da daraltılırsa Hanefilikle mukayyettir. Sünnî oluş; Dört (4) hak mezhep tanımak demektir. Asırlar boyunca itimada değmez kişilerin beşinci mezhepten olduğu söylenmiştir. Ki, bu hata çekilmek haysiyetin bir gereğidir. Sünnî Müslümanlığın her türden Şii tavrı reddetmekle kayıtlı ve hudutlu olduğuna akıl erdirmek gerekir. Sünnîlik ile i’tizâl arasında yapılan tercih yükselme yolunu benimseyerek dik kafalı vahşiliğe saplanıp kalmayı reddediş demektir. Netice: Türklük; Müslümanlık ve bilhassa da Sünnîliktir.’ Kendisi için de “Benim Sünniliğim, Sünnilik aslen neyse odur. Ben Sünniliğe maruz kalmadım, Türk şairi olmam hasebiyle Sünnilik kasti tutumum gereğidir.” diyen Özel açısından: ‘Türk toplumunun normal olarak merkezi itikadı Sünnîliktir. Dahası bu toprakların esprisi ortodoksdir. Başlangıçtan bu güne i’tizâlden ve Rafizîlikten arınmayana Türk demek bir sapmayı ve ihlâli ifade edegelmiştir. Velhasıl, Türklerin dâhil olduğu kültür dairesinde “millet” hassaten dîne; İslâm’a taalluk etmektedir. Mesela Avrupa’ya bakıldığında milletliğe belli ve belirli bir sermaye/kapital çevresinin tasarruf sahası yol açmıştır. Avrupalı milletler birbirlerinden para sahibi olanın daha çok para sahibi olması, büyük para sahibi olanın en kârlı pozisyona kavuşması, âzami kâr temin edenin büyük paraya el koyması şeklinde işleyen bir sistem sayesinde yani kapitalist sistemle birbirlerinden ayrılırlar. Her Avrupalı millet mensup olduğu dine duyarsız kaldığı ölçüde milliyetine sahip çıkmaktadır. Misalen en iyi İtalyan, Katolikliğini askıya almış İtalyan’dır. Özcesi, Türklerin İslâm / din yolu ile millet olma özelliğine Avrupalı milletlerin millet olma özelliği hiçbir bakımdan benzemez. Benzetmeye çalışılırsa Türklüğün sonu gelir.’ (Özel, 2004b: 72; Özel, 2013a: 137; Özel, 2015d: 57, 82; Özel, 2017a: 509-510; Özel, 2018b: 412; Özel, 2018d: 89-90; Özel, 2021a: 217, 220; Özel, 2023b: 439; Özel, 2024: 153). Batılı milletler ile Türk milleti karşılaştırıldığında kapitalizm ve İslâm dolayımında bir benzemezlik tebellür etmektedir. Bu benzemezlik, ikisi arasındaki ihtilafın; kutuplaşmanın; savaşların müsebbiplerinden biri olduğu gibi ‘Kâfirle çatışmayı göze alan Müslüman’a Türk denir.’ tarifinin de altıyapısı mesabesinde dir.

Tarihî hakikatten, problemleri cari, aktüel duruma gelindiğinde, Özel için: ‘Felsefede Kant’tan beri kullanılmakta olan bir kavramlaştırmayla söylendiğinde, biz Türkler hâlâ *kendinde* (an sich, en soi) *bir milletiz* ve daha *kendisi için* (für sich, pour soi) *bir millet* olmadık. Kendisi için millet olmayı henüz seçmiş değiliz. Hâlâ kendinde bir millet olmanın sıkıntılarıyla boğuşuyoruz. Bu boğuşmadan kârlı çıkan dünya sistemi adı verilen kapitalist hegemonyadır. Demek ki kendinde bir millet olarak önce hesabımızı bu sistemle görmemiz gerekecek. Bu hesabı görme vetiresi bizi kendisi için millet olma merhalesine taşıyacak. Dünya sistemi ile hesaplaşmak gayrimüslim, sömürgeci ve Batı-merkezci kapitalizmle hesaplaşmak anlamına gelmektedir. Kendisi için millet olma yolunda fikredilmelidir ki bizi millet yapan şey dinimizden başka bir şey değildir ve bu da gizli saklı bir husus değildir. Türk milletinin bir tek mümtaz vasfı vardır. O da dinidir. “Türkiye’nin tek örgütlü gücü “devlet”, Türkiye’nin tek tayin edici kültürü İslâm’dır.” Türklüğe ve Türkiye’ye başka vasıflar atfedenlerin tamamı İslâm düşmanıdır. Diğer yandan, İslâm’ın Türkiye’de yaşayan yegâne kültür değeri olduğu, onun devreden çıkarılması halinde Türkiye adını taşıyan bir ülkeden söz edilemeyeceği gerçeği resmî görüş tarafından reddedilmektedir. Bu resmî reddiyeyle birlikte bütün işler, Müslüman kimliğe sahip çıkılması taraftarı olanların istismarı suretiyle yürütölmektedir (Özel, 2013a: 104; Özel, 2017a: 51-52; Özel, 2018b: 94-95; Özel, 2018d: 300, 377; Özel, 2021a: 147; Özel, 2023b: 250; Özel, 2024: 361-362). Başka bir söyleyişle, resmi ideoloji bir yandan İslâm’ın Türkiye ve Türk milleti için hayat verici önemini inkâr etmektedir. Ve fakat diğer yandan, işlerini

de işbu hayatî önemini reddedip kararttığı İslâm'ı araçlaştırarak yürütmek gibi riya dolu bir kurnazlıkla ayakta durmaktadır.

'Yahya Kemal (1884-1958)'e göre din vakıası milliyet hadisesinin bir cüzüdür. Bu bilgiyi veren Özel, 'aynı şey hakkında', kendisi şöyle demektedir: 'Şöhretini komünist şair olmağa ve şeriatçı şair kalmağa borçlu olan ben ise başımıza ne kadar belâ geldiyse hepsinin Türklüğü Müslümanlıktan, Müslümanlığı Türklükten ayrı telâkki ediş belâsından geldiğini iddia ediyorum.' Düşünürü göre: 'Eğer imdat beklediğimiz bir 'biz' varsa bu 'biz'e, millî varlığımızı, asırlar boyunca dinimizden ayrı bir dile mahkûmiyet zannı vasıtasıyla zehirleyen zındıklar dâhil değildir. Biz Âyetler ve Hadîslerle Türk olduk. Eğer Türk kültüründen söz edilecekse gündeme İslâm dininin ürünlerinden sadece biri gelecektir.¹³ Türklüğü, İslâm'dan kültürel olarak da ayırma imkânının olmayışıyla beraber, bu işin heveslileri için, Müslüman olma vasfını Türk olma vasfından ayırmada hangi ölçünün kullanılacağı da belli değildir. Nitekim geçmişten bu güne Türklüğünü taşıyabilmiş kavimlerin sadece İslâmiyet'i kabul eden kavimler olduğu diğerlerinin ya Finler, Estonyalılar, Macarlar, Bulgarlar... gibi Türk karşıtı bir kimliği benimsedikleri ya da başka kavimlerin içinde eriyip gittikleri bir tarihtir. Eğer yakınız, atalarınızı Sümerlerde veya İskitlerde aramak gibi bir cinnetten sıyrıldıysanız ilminiz: Türk'ün tarihte Müslüman olarak görüldüğünü, tarih içinde yalnızca Müslümanlığı sayesinde sarıh bir mânâ kazandığını bilmeğe kifayet eder. Müslüman olup da ben Türk değilim diyerek; meselâ "I'am an American Muslim" diyerek, kavmiyet davası güdenler İslâm davasını, dolayısıyla da Türklüğü terk edenlerdir.' (Özel, 2017a: 336, 353, 410-411; Özel, 2018d: 218).

Bu incelemede, Özel'in Müslümanlıkla kayıtlı ve hudutlu Türklük anlayışının, orijinal formülasyonlarla ifade edilmekle beraber 'tarihî olarak hiç duyulmamış bir yaklaşım değil, bilakis tarihen sabit bir yaklaşım' olduğu yukarıda söylenmişti. Bu çerçevede aşağıdaki örnekler verilebilir:

Müslümanlıkla kayıtlı ve hudutlu Türklük anlayışının, İsmet Özel dışındaki örneklerine müracaat sadedinde ilkin Milâdî-Hıristiyanî takvimle 1571 yılına gidilebilir. Özel'in kendisinin de büyük önem attığı ve aşağıdaki fasıllarda da üzerinde durulacak olan 1571 senesinde cereyan eden İnebahtı Deniz Savaşı, Hilal / Türklük ile Haçın / Hıristiyanlığın son büyük deniz savaşıydı. Savaş Türklerin mağlubiyetiyle sonuçlanmıştı. O gün Batı için "Hıristiyanlar açısından, Türklerin yenilmez olmadığını gösteren en talihli gün" idi (Sander, 2009: 134). Hıristiyanlar ve karşılarında Türkler! Neden hususen Türkler de, umumen Müslümanlar değil? Çünkü özellikle Haçlı Seferlerinin başlamasıyla beraber, Türkler, Hıristiyan dünyası için en yakın ve en tehlikeli 'öteki' olup 'İslâm'ın Kılıcı' konumuna gelmişlerdi. "Hıristiyan Devleti"ne; Avrupa'ya sızan bu kâfirleri; Türkleri! Yeniden geldikleri yere; Doğuya sürmeyi kutsal bir görev addeden Hristiyan ideolojisinin etkisiyle Aydınlanma çağına kadar Müslüman ile Türk, İslâm ile Türk dini yahut 'Religio Turcica' eş anlamlıydı. Bu meyanda Hz. Muhammed de Türk olarak tanımlanmaktaydı.' (Aydın, 1995: 55). Demek ki aynı anda hem Türk ve Hıristiyan yahut hem Türk ve Yahudi ya da İslâm dışında başka bir kimlikten olma ihtimali tarihen de görülmemektedir. Bir olaylar yığı veya olayların silsile takip ettiğinin bir anlatısı olmayıp olayların neye işaret etmek üzere vuku bulduğunu zihin gücüyle ayırt etme bilgisi olan tarih açısından (Özel, 2013b: 136); bir "Türk – gâvur" ayrımı yapılmaktadır. Türklük tam da diğerlerinin karşıtı bir kimlik olarak görülmektedir. Bu karşıt kimliği besleyen asıl müşevviğin de savaşı veya çatışmayı göze almak olduğu müşahhas hâle gelmektedir.

Türklerin yenilmezliği anlayışı 1571'de bitse bile sonraki dönemlerde dahi Türklük bir şekilde Müslüman olarak tanımlanmanın daha ötesinde İslâmın kılıcı ve savunucusu olmaya devam etmiştir. 'Religio Turcica' tablosu ve dolayısıyla Türklüğün İslâm'la kayıtlı ve hudutlu bir kimlik olarak anlaşılışı hadisesi, Osmanlı devrinde ve de asırlar öncesinde yaşandığı için, Osmanlı-sonrası da merak edilebilir. Bunun için mesela Mütareke dönemi meclisine bakılabilir. Türkiye yeniden kurulurken orada ilk tartışma "Türk" ve "Millet" kelimeleri üzerinden çıkmıştır. Mebuslara göre "Türk" kelimesi çeşitli etnik unsurları içermekteydi. Karesi Mebusu A. Mecdi Efendi'nin konuşmasından:

[Türk'ten] maksat, Türk, Kürt, Laz, Çerkes gibi anasır-ı muhtelif-i İslamiyedir. Bu böyle midir? ("Hayhay, böyledir" sedaları, alkışlar) Eğer Türk kelimesinin mânâsı bu değilse, rica ederim, yerine anasır-ı İslamiye densin (Tunaya, 1999: 204).

Mütareke Dönemi tartışmalarından hareketle, "Eğer Türk, tarihte anasır-ı İslamiyeyi kapsamışsa, artık neden kapsamayacak, neden İslâm'la kayıtlı ve hudutlu Türklüğün sahih mânâsı bugün farklı olacak, Türkler mi Müslümanlıklarından vaz geçmeye başladılar, yoksa diğer anasır-ı muhtelif-i İslamiye mi, diye

¹³ Sezai Karakoç'a göre de: "İslâm bizim için yüzde yüz yerli kültürdür. Hatta tek yerli kültürümüz İslâm'dır. Yerli kültürümüzün temeli İslâm'dır. Öbür kültürler ancak onunla uyusabildikleri ölçüde katılabildiklerdir manevî ve maddî kültür yapımıza. Hatta batı kültürünün bütün çalışmalarına rağmen ülkemizdeki başarısızlığının sebebi, İslâm kültürüne... Boyun eğmeysidir." (Karakoç, 2017: 363-364).

sorulmalıdır. Sevan Nişanyan (1956 -), “Sibirya ormanlarında yaşayan birtakım putperest kavimlerin, sırf Türkçeyle akraba bir dil konuştukları için ‘Türk’ sayılmaları fikri, ders kitaplarında öğretilenlere rağmen, Türk halkına yabancısıdır” diyor ve ekliyor:

Oysa ırk ve dil anlamında Türklükle alakası olmayan Boşnak ve Çerkesler, dinleri itibarıyla son derece doğal bir şekilde ‘Türk’ kabul edilirler... ‘Kürt’ kavramı üzerinde oluşan belirsizliklerin de temelinde, kasıtlı çarpıtmalar kadar, toplumsal bilince damgasını vurmuş olan bu kavram yatıyor olabilir (Nişanyan, 1995: 132).

“Türk – gâvur” ayırımına ve aynı anda hem Türk hem İslâm—dışı olunamayacağına dair tarihten güncelliğe, İsmet Özel’inin dışında da çeşitli anlayış ve kabullerin varlığına delil olarak başka örnekler de verilebilir. Mesela ‘özel’ bir örnek: Anadili ne anne, ne baba tarafından Türkçe olan, Tek Parti İktidarı yıllarındaki yetişme çağları itibarıyla Türkçenin değil Kuzey Kafkasyalıların (Dağıstan ve Çeçen) lisanlarının konuşulduğu bir köyde büyüyen, okul yüzü görmemişliğine-ümmiliğine binaen “Türkleştirme politikalarından” da geçirilemeyen ve kendisinin kavmi anlamda Türk olmadığını son derece şuurunda bulunan bu satırların yazarının merhume validesi, isim yönüyle Müslüman-Türk isimli ama ellerinden her türlü İslâm-karşıtlığı gelen eşhasa, televizyon ekranlarından muttali oldukça, “Türk değil mi bunlar, gâvur mu?” diye sorardı. ‘Üzerine daha önceleri hep aynı şeyin söylene geldiği o aynı şeyle’ ilgili olarak, bu satırların yazarının validesi için, ümmi olduğundan mütevellit meseleyi kavrayamamış denilebilir. O halde Kemal Karpat (1924-2019) hocaya bakılabilir. Karpat, Rumeli-Romanya muhaciri ve tekraren: ‘Üzerine daha önceleri hep aynı şeyin söylene geldiği o aynı şeyle’; İslâm’la kayıtlı ve hudutlu Türklükle alâkalı olarak şöyle demektedir: “*Dobruca’da, bütün Rumeli’de, Türk ile Müslüman aynı şeydi. Karşımızda ise, kendini modern, medeni filan diye tanımlayan ‘Avrupalı’ vardı. Biz bu bilinçle büyüdük. Türkiye’ye gelince, Türk ile Müslümanın ayrı anlamlarda kullanıldığını gördük...*” (Akt; Mustafa Özel, 2003).

Bir başka Rumelili, (Priştina) Ali Yakup Cençiler (1913-1988) hoca da aynı kanaattedir. Hocanın kendisiyle gerçekleştirilen kimi görüşmelerdeki sözleri şöyledir: ‘Çocukluğumuzda... Bize sorarlardı, Türklüğün şartı kaç diye. Beş derdik. Say! Derlerdi. Sayardık: Namaz kılmak, oruç tutmak, hacca gitmek... Mesela bir Arnavut, Müslümanlığını bildirmek istedi mi, “Elhamdülillah Türk’üz” derdi. “Allah, Türklükten ayırmasın. Allah, canımızı Türk olarak alsın” denilirdi. Müslüman için Türk kelimesi kullanılırdı. Halk bir kelime Türkçe bilmezdi. Ama “Allah’a şükür Türküm” derdi. “Türk sözü müdür bu verdiğin?” diye sorulur ve “Evet Türk sözüdür” denilirdi. Türk sözü yani Müslüman sözü... Çünkü oralarda (Balkanlarda; Rumeli’de) Türk ile Müslüman aynı şeydir. Müslüman olan birisine, “Türk oldu” denirdi.’ (Akt; Barlas, 2010: 12; Say, 1999).

İsmail Kara (1955 -)’nın Müslüman ve Türk yaklaşımı da yukarıdakileriyle aynı kürede yer alan bir yaklaşımdır:

Türkiye’de ve Türkçe’de Müslüman ve Türk kelimeleri, tarihte çok belirgin olarak, günümüzde de gözardı edilemeyecek derecede birbirinin yerine kullanılmaktadır. Köyodasında Güneydoğu’daki kanlı baskınlardan birini seyreden vatandaş sesini yükselterek “bunlar Türk olamaz...!” dediği zaman acaba ne demek istiyor?... “Müslüman olmayan Türk” zaten bir kategori olarak vatandaşın hafızasında yoktur. “Türk Yahudisi”, Türk Ermenisi”¹⁴ adlandırmaları bilindiği üzere Osmanlılardan intikal eden bir adlandırmadır ve dinî kimlikten çok farklı bir yere, büyük ölçüde Türk vatandaşlığına göndermede bulunur (Kara, 2017: 58).

Yukarıda yer verilenler gibi yahut onların benzeri mahiyetteki ifadeler, sonuç itibarıyla Türklüğün tarihen de ancak İslâm ile kayıtlı ve hudutlu bir vakıa olduğunu göstermektedir. Ve fakat örnekler, bir hususu daha göstermektedir. Ki, o da, kendilerine sıklıkla atıflarda bulunulan ‘Türkiye’deki farklı kültür ve kimliklerin’ tarihî ve mevcut hallerini korudukları takdirde ayrı-müstakil bir millet oluşturamayacakları gerçeğidir. Niçin böyle çünkü Türk milleti Müslüman. Bundan ötürü ya farklı kavmi kimlikler ya da bizatihi Türk milletinin Müslümanlıktan çıkması gerekiyor. Özcesi, konuya tam tersi yönden bakıldığında da Türklüğün mümeyyiz vasfı yine Müslümanlığı olmaktadır. Bunun için de Türk-olmayı-istemeyen ‘farklı kültür ve kimliklerin’ önünde seçenek olarak kala kala kendilerini ve/veya Türklüğü Müslümanlıktan çıkarma seçeneği kalmaktadır.

¹⁴ Kara’nın Ermenilikten söz açtığı yerde Özel’in bakış açısı itibarıyla: ‘Bizim ta Selçuklular döneminden itibaren taş ustalarımız vs. Ermeni’dir. Evlerin tetkiki yönüyle bakıldığında görülecektir ki Anadolu’daki en iyi evleri Ermeniler yapmıştır. Ermeniler zanaatkârdır. Türk topraklarını parselleme isteyen Alman, İngiliz emperyalizminin en büyük rakibi Ermeniler idi. Tabii ki Avrupalılar seri üretim yoluyla birçok şeyi çok ucuza mal ediyorlardı. Ama asla Ermenilerin kalitesini tutturamıyorlardı. Dolayısıyla Ermenilerin varlığını ortadan kaldırmadıkça buralara hâkim olamayacaklardı.’ (Özel, 2023b: 336, 419, 557). Ermenilerin zanaatkârlık ve ustalıklarına dair tarihî ve özel bir not da şöyle aktarılabilir. Merhum peder bey inşaat ustası idi ve “Bizim ustalarımızın içinde Türk de vardı, Ermeni de. Ama bizim ustalarımızın da ustalarının neredeyse tamamı Ermeni’ydi.” derdi.

Burada bir Heidegger parantezi açılacak olursa eğer, Arendt'in, Heidegger'in sekseninci yaş günü konuşmasındaki sözlerinden biri şöyleydi: “*Heidegger’in düşüncesinin içinden çıkan... Fırtına, tıpkı Platon’un eserlerinden bin yıl sonra hâlâ bize doğru esen rüzgâr gibi bu yüzyıldan gelmiyor. O çok eskilerden geliyor.*” (Arendt, 2012: 191)

Heidegger’e dair, ‘bu yüzyıldan değil, çok eskilerden gelme’ durumu; içinde yaşanılan yirmi birinci yüzyıl zemininde ‘Türk–gâvur’ ayrımı ve bu ayrımla iltisaklı diğer tespitler için de geçerlidir: ‘Türk – gâvur ayrımı’ “çok eskilerden geliyor.” Dolayısıyla Özel de değerlendirmeleriyle aslında bir hayli eski zamanlarda zaten genişçe var olan ve bu yüzyılda da kısmen karşılaşılan o sahih; İslâmî Türklüğü yeni formülasyonlarıyla gündeme taşımış olmaktadır. Hülâsa: ‘Türk–gâvur’ ayrımı ve karşıtlığı, ilk başta münhasıran Özel’e aitmiş gibi anlaşılmaya müsait ise de gerçekte tarihen öyle olmadığı açıktır. Türklük ile İslâmiyet arasında kurulan bağ; Türklüğün ancak İslâmî bir temelde anlaşılışı, gayrimüslim olduklarından ötürü Türklüğün dışında kalan Türklükle akraba toplulukların varlığının zıddına çeşitli boylardan Kuzey Kafkasya muhacirleri gibi kavmî kimlik bağlamında Türk sayılmayacak toplulukların Müslümanlık temelinde Türklüğün kapsama alanında görülüşü hadiseleri için de kuşkusuz aynı şey söylenmelidir. Diğer bir söyleyişe bu ayrım ve perspektifler tarihten güncelliğe hem farklı zamanlarda hem de farklı ortamlarda geçerlidir. Özel’in buradaki orijinalitesi mezkûr ayrımın ve “Kâfirle çatışmayı göze alan Müslümana Türk denir.” vakiasının hayatî önemini kritik derecede vurgulaması ve netice-i kelâm ‘aynı şey(ler) hakkında aynı şeyi söylemesidir.’ Diğer yandan ‘gâvur’ ve ‘kâfir’ kelimelerinin neredeyse hiç kullanıl(a)maz / kullanıl(a)mayacak kelimeler olduğu realitesi eşliğinde düşünüldüğünde, onun bu ayrım ve tanımlamalara ilişkin ısrarlı vurgusunun kendisinin anlaşılmasını iyice zora soktuğu da söylenmelidir.

5. “KÂFİRLE ÇATIŞMAYI GÖZE ALAN MÜSLÜMANA TÜRK DENİR” YAKLAŞIMINDAN TÜRKLÜK ve KAPİTALİZM ÇATIŞMASINA

Türklükten ve Türkiye’den söz açılan yerde Özel’in nazarında, kapitalizmden; ‘modern-kapitalist-dünya-sisteminden’ de mutlak surette bahsedilmelidir. Özel’i okuyunca, kapitalizm konusunun onun için ‘her şeyin bağlı olduğu bir şey’ olduğu anlaşılır. Bundan başka, kapitalizmin, dünya sistemi olma niteliğinin bhusus öne çıkartıldığı görülür. Belirtilen fark, Özel’de ‘*Üç Zor Mesele*’yi aşan bir meseledir. Bu bir hayat-memat meselesidir. Dünya sistemi varlığını emniyete; İbrani-Hıristiyan-Grek-Latin kökleriyle ince, girift ve zamanla olgunlaşan bir *medeniyet* ve hegemonya tesis ederek almıştır. Bu hegemonya aynı zamanda “milletlerin hepsine düşman malî sermaye” (Özel, 2015a: 75) demektir. Modern-kapitalist-dünya-sistemi bir medeniyettir. Bu medeniyet *teknik; teknoloji* üzerine yükseliyor. Teknoloji temelli bir medeniyet olarak modern-kapitalist-dünya-sistemi sadece işgücünün soyutlanması dolayımında ve evvela Taylorist-Fordist akabinde de Postfordist üretim sistemleri ve felsefeler bağlamında değil, emek-sermaye ilişkilerinin mahiyetinde ve hayatın diğer görünürlüklerinde de sarmal bir *yabancılaşmaya* yol açıyor. Özcesi ‘*Üç Zor Mesele*’ olarak medeniyet, teknik ve yabancılaşmanın biri görülüyorsa diğerleri gözlerden nihan kalmamalı, kapitalizmin yabancılaşmaya yol açıcı teknik; teknolojik medeniyet gerçekliği, onu kavrarken elde bir addedilmelidir.

Dünya sistemi olarak kapitalizm tarihin gün yüzüne, Özel’in optiğinde: ‘Türk’ün Türk olduğu yerde Avrupalıyı Avrupa’ya tıktırıp sıkıştırırken, tıktışanların ferahlık buldukları iktisadî faaliyet, üretim biçimi ve hayat tarzının varlığı ve bilahare öyle adlandırılması suretiyle çıkmıştır. Bu tıktırıp sıkıştırmadan dolayı Avrupa medeniyetinin “öteki”si, genel mânâda İslâm değil, hususen Türklerdir. Başka bir deyişle, Avrupa, Türk’ü niçin öteki bellemiştir, çünkü Haçlıları geldikleri yerlere gönderen de Viyana kapılarını zorlayanlar da Türklerdir. Fakat Türklüğün, Orhun-Yenisey yazılarıyla başlayan bir vasıf ve kimlik olduğunu düşünmek yanlıştır. Zira Türk, yukarılarda vurgulandığı üzere, Müslüman olmayan bir şey olarak anlaşılabilir ve her Müslüman davranış tarihten bugüne Türklükle irtibatlıdır. Çok daha yakın zamana dönük bir ifadeyle Türkler İstiklâl Harbi yaparken, bu harbi Türklerin kazanmasını istemeyen kim varsa, onlar Türk değildir. İsteyen taraflar da Türk’tür.’ (Özel, 2018a: 100; Özel, 2018d: 224; Özel, 2023a: 594-595; Özel, 2023b: 374-375; Özel, 2024: 656). ‘Türklük, insana dünyada bulunuşunun gayesini tabiata ilân-ı harp etmenin değil de sâlih bir hayatı sürmenin öğrettiğini bütün dünyaya göstermiş ve verdiği bu ders yüzünden kapitalizmin baş düşmanı kabul edilmiştir. Kapitalist Batı âlemi Türklüğün kendine direnişini “Şark Meselesi” diye adlandırmıştır. Dünyayı bir kârhane haline getiren kapitalizmin ilk hızını kazandığı zamandan itibaren, yukarıda zikredildiğince “öteki” olarak kabul ettiği Türk milletinden başka bir millet olmamıştır.’ (Özel, 2018d: 76-77).

Asıl olarak Türklüğün direnişiyile karşılaşılan ‘kapitalist hegemonyacı sistem kontrolü altına aldığı her alanda toplumların organik işleyişini parçalamış, bunun yerine parayla ifade edilen ölçüde kâr etmeyi ve sermaye biriktirmeyi tek üstünlük belirtisi kılan mekanik bir işleyiş getirmiştir. Kapitalizmin asırları aşan

ana prensibi kârın azamîleştirilmesidir. Burada amaç kâr değil, azamî kârdır. Misalen -yüzde on kâr bana yeter- denildiği zaman kapitalist bir anlayış doğmamaktadır. ‘Yetmez’ mantığıyla hareket edildiğinde kapitalist zihniyet dünyasına geçilmiş olunmaktadır. Dolayısıyla varlığından ve hegemonyasından zarar görülen bu sistemde artık *varoluşun hikmetine nüfuz etmemize engel teşkil eden* yalnızca bazı sapmalar ve kötüye kullanımlar değildir. Sistem bir bütün olarak insan tekiyle hakikat arasına girmiştir. Toplumda bir bütünlük yine vardır, ama çoğunluğun aleyhine işleyen bu bütünlük artık organik değil mekanik bir yapıdadır.’ (Özel, 2013b: 144; Özel, 2018b: 112; Özel, 2018c: 98).

Anlaşılmaktadır ki, Özel’de başından beri en kuvvetli muharriklerden biri kapitalizmde cisimleşip insanı eşref-i mahlûkat olmaktan çıkararak çıkararak, değerler, ilişkiler ve tutumlara duyulan karşıtlıktır. Özel’in, anti-kapitalist duruşu 1970’lerde teknik / teknoloji aleyhtarlığı, Marksist olmayan bir yabancılaşma duyarlılığı ve nevi şahsına münhasır bir medeniyet karşıtlığı ile billurlaşırken 1980’lerin sonlarından yani *Cuma Mektupları*’nın yazılmaya başlanmasından itibaren doğrudan modern-kapitalist-dünya-sistemi aleyhtarlığıyla somutlanmaktadır. Kapitalizm meselesi aynıdır ama ele alış tarzıyla, kavram(a) donanımı zamanla kapitalizmin; “Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar”ın istihaleleriyle değişmektedir. Medeniyet, kapitalist medeniyet ve İslâmî medeniyet vadisinde “İslâmiyet, medeniyet kurucu bir görüş değildir; medeniyet yıkıcı bir görüştür.” (Özel, 2023b: 469) diyen Özel, bir televizyon röportajında şunları da söylemiştir:

Ben bir medeniyet düşmanıyım efendim. Medeniyetin insanlara hayır temin etmediğini düşünüyorum. Ben İstiklâl Marşı’na ne kadar bağlı olduğumu... Söylemiştim. Tıpkı o marşta söylendiği gibi “Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar” olarak algılıyorum onu ve İslâm Medeniyeti diye bir şey varsa eğer, onun da pek makbul bir şey olmadığını düşünüyorum.” (Özel, 2023b: 278).

Aynı zamanda bir medeniyet veçhesi bulunan ‘modern-kapitalist-dünya-sisteminin hegemonik düzeninde: ‘Muhatabın “Mü’min kardeş” olma ihtimali yoktur. İnsan ilişkileri, satıcı—müşteri, işveren—işçi, kontrol eden—kontrol edilen gibi kategoriler eşliğinde düzenlenir. Bu hegemonyacı sistem, taraflardan birinin öte tarafta yer alanlar lehine hareket etmesinin kendi mahvını hazırladığı fikriyle işler. Ve işbu kapitalizmi Avrupa medeniyeti, Türk üstünlüğüyle rekabet etmek için icat etmiştir. Üstelik kapitalizmin salt doğuşu değil aktüel varlığı ve akıbeti de doğrudan doğruya biz Türklerle alakalıdır. Öyle ki kapitalizm eğer ölüm şerbetini içecekse bu münhasıran Türklerin elinden olacaktır ve fakat şimdilik içmeyecek gibi görünmektedir. Diğer yandan modernlik ve kapitalizm söz konusu edildiğinde, “İşini kapitalizm kelimesini ağzına almaksızın yürütme uyanıklığı gösterenlerin tercih ettiği kelime modernliktir.” “Öğrenilmeğe, anlaşılmağa değer olan modernliğin millî kimliğe dinden kopuk bir anlam yüklediğidir.” “Modern çağda hiçbir zaman ve hiçbir ülkede dinin yönlendirici bir karakteri olduğu öne çıkartılarak bir siyasi düzenleme yapılmamış. Bu 1948’de İsrail’in kuruluşuna kadar modern dünyada böyle.” (Özel, 2013a: 14, 23; Özel, 2017a: 171; Özel, 2018a: 67; Özel, 2018b: 228; Özel, 2023b: 334). Ortaya netlikle çıkmaktadır ki, Özel için: Sosyalistken / Komünistken de göz önünde bulundurulmuş ‘aynı şey’ kapitalizmdir. Bir gayri—Marksist sosyalist / komünist olarak Müslümanlığı ve Türk milliyetçiliğini pekiştirirken de göz önünde bulundurulmuş ‘aynı şey’ kapitalizmdir. Türkiye Dâr-ül-İslâm olduğu için vatan ve Müslümanların vatani derken de, dünya-sistemiyle başa çıkışın mümkün tek yolu olacak şekilde Türklüğü yeniden ‘aynı şey hakkında aynı şeyi’ söyleyerek tanımlarken de... Göz önünde bulundurulmuş ‘aynı şey’ hep kapitalizmdir.

Dünya sistemi biçimindeki kapitalizmin Türklükle nasıl alakalı olduğu ve bu iki belirleyicinin niçin bir çatışma durumunda bulunduğu hususunda tarihî köklere başvurulmak suretiyle kimi nirengiler daha net açığa çıkarılabilir. Özel’in düşünce dünyasında: ‘On dördüncü asır dünyada yeni bir iktisadî, sosyal, siyasî yapılanmanın başladığı bir asırdır. Akdeniz Havzası’nda, özellikle İtalyan şehir devletlerinde kapitalizm bir iktisadî yapı olarak oluşmaya başlamıştır. Batı Avrupa, kapitalist sistemi oluşturma aşamasına geldiğinde bu sistemden son derece farklı olan ve dahası sistemle karşıtlık içinde bulunan başka bir siyasî, sosyal, iktisadî yapı varlığını güçlü bir şekilde ortaya koymaktadır ki, o, Osmanlı düzenidir. Yani Avrupa’da kapitalizmin uçlanıp gelişmesiyle Osmanlı düzeninin kurulup gelişmesi aynı zamanlardadır. Osmanlı topraklarında kapitalist-olmayan ve insan hayatına anlamlı bir değer katan bir düzen yaşatılmıştır.¹⁵ -Afrika’da, Asya’da, hatta belki de keşfedilmeden önceki Amerika’da, başka yani Batılı-

¹⁵ Kapitalizmin İtalyan şehir-devletlerden başlayarak Avrupa’da serpilmesi ile aşağı yukarı eş zamanlı bir şekilde Türklerin, kasti mahsusayla kapitalist—olmayan bir iktisadiyat ve giderek hayat yolunu geliştirmesi üzerinde Özel’in dışında başka düşünürler de durmaktadır. Örnek olarak iki (2) isim zikredilebilir. Mehmet Genç (1934-2021) hoca, “Osmanlı İmparatorluğunda Devlet ve Ekonomi” adlı klasik eserinde Osmanlı Türkiye’sinde “kapital birikimini zorlaştıran bazı genel engellerin” ve “kapitalist gelişmeye karşı bir menfi atmosferin” varlığını dile getirmektedir. Hocanın, İsmet Özel’ininkiyle benzeşen görüşü şöyledir: “Osmanlı sistemi kapitalizme sadece kapalı değil, aynı zamanda karşı idi. Kapitalizme en açık olması gereken ticaret sektöründe gördüğümüz sınırlama, kontrol ve düzenlemelerde, bunu belki en açık şekilde müşahade etme fırsatını buluruz.” (Genç, 2002: 76, 235). Sezai Karakoç ise Türklerin tam da kapitalist—olmayan bir işleyişi geliştirmelerinin zihniyet

olmayan unsurlar da böyle bir şey yapmış olabilirler, bunun neresi önemli?- diye sorulabilir. Burada önemli olan şudur: Türkiye dışındaki diğer toplumlar kendi dünyalarını ve düzenlerini Batı medeniyetinin varlığından kopuk ve alâkasız bir şekilde idrak ettiler. Oysaki sonradan Türk toplumu hâline dönüşen Osmanlı toplumu, Batı'yla münasebet içinde olduğu halde, Avrupa'nın burnunun dibinde olduğu halde ve dahası Doğu Avrupa'yı da bir bakıma içine almış olduğu halde varlığını kazandı ve sürdürdü. Türkiye'nin önemi, gerek Avrupa'ya yakınlığı dolayısıyla, gerek tarihî birikimi dolayısıyla, dünyada bir çığır açabilecek imkânları elinde bulundurmasından hâsıl olmaktadır. Bundan sebep, Batı medeniyetinin; kapitalist sistemin; kapitalist—burjuva dünyasının 'ötekisi' sonradan sömürgeleştirdikleri topraklar değil, sadece Türkiye ve Türklük olmuştur. Bu bakımdan Türk aynı zamanda kapitalist—burjuva olmayan anlamına da gelir.' (Özel, 2004a: 100-101; Özel, 2011: 157, 296; Özel, 2018a: 147, 174-175; Özel, 2018d: 105; Özel, 2023a: 147, 210, 537).

'Temelleri, az önce ifade edildiğince, İtalyan site devletlerinde atılan kapitalizmin katışıksız hâli hâkimiyetin bilâ kayd ü şart sermayeye ait olduğu hâldir. Kapitalizmin sıhhati demek malî hâkimiyet demektir. Kapitalizm, malî hâkimiyet doğrultusunda zihinlerde ve kalplerde yer tutmuyorsa eğer düzgün işleyemeyecektir. Kapitalist öz-erkliğin teminatı; birikimdir. Birikim süreci boyunca malî hâkimiyet hükümlerini tesis için kapitalizm kendi öz gücünden başka neye ihtiyaç duymuşsa onları zamanla fazlalık addedecektir. Kapitalizmde fazlalık olmayan tek şey kapitalistin her işini para ile gördürme ilkesine duyduğu sadakattir. Bu küredeki sermaye hâkimiyetini, Türk milletinin düşmanları işin başından itibaren can simidi saymışlardır. Başka bir söyleyişle ve dahası: Avrupa, kapitalizmi; "ötekisi" olarak gördüğü Türklüğe karşı; Türk tehlikesini başından savmak için ihdas etmiştir. Neden böyle olmuştur çünkü Türk olmak tarihen kapitalizm karşıtlığıyla ispat-ı vücut etmiş bir varlığa sahip çıkmaktır. Daha düne kadar "Varlığım Türk varlığına armağan olsun" diye haykırırken tarihin üzerimize yüklediği yüke işaret edilmekteydi. Tarih içinde kapitalist değil! Müslüman bir hayat tarzını yükseltmeğe yarayan toprak parçasını bereketli aydınlığa kavuşturmak Türklük olmuştur. 'Türk Türkiye'yi, Türkiye Türk'ü yaptı' denildiğinde kapitalizm karşıtı bir il-dil birliği ifade edilmektedir. Türkiye Türk'ü yapmıştır, Türk Türkiye'yi yapmıştır ve bu ikisinden biri ortadan kalktığı zaman diğeri de kalmayacaktır. Türkiye'yle Türk'ün bağı koparak Türklük öneren insanlar, aslında Türkleri, dünyanın gidişinin kuyruğuna takmak isteyenlerdir.' (Özel, 2015d: 21-22, 110, 167; Özel, 2017a: 238-243, 434; Özel, 2023b: 14; Özel, 2024: 319-320). İslâmî karakterli Türklük ile gayrimüslim, sömürgeci ve Batı-merkezci karakterli kapitalizmin çatışmaları muvacehesinde "Dünya tarihinin seyrinde Türklerin ne derece etkili olduğu meselesi bilhassa yeni bir açılım korkusu sebebiyle bilinç alanından siliniyor." (Özel, 2024: 12-13) diyen Özel, Türklerin işbu dünya tarihi çaplı rolünün dile getirilişinin nadir örneklerinden biri olan Lord Acton (1834-1902)'ın sözlerini nakletmektedir:

Avrupa medeniyeti, Türklerin gücünün gölgesi altında kurulmuş bir medeniyet değildir yalnızca. Bunu, Lord Acton böyle söylüyor: "Avrupa medeniyeti, Türk gücünün gölgesinde kurulmuş bir medeniyettir." Lord Acton, tabii adını andığı medeniyetin bir parçası olduğu için bu kadarını söyleyebiliyor ancak. Daha doğrusu gururuna bu kadarını yedirebiliyor (Özel, 2014b: 266; Özel, 2021c: 163; Özel, 2023b: 248).

Dünya tarihinin başrolünde kapitalist medeniyet kampında kümelenenlerin değil Türklerin bulunduğu ilişkin olabildiğince açık ifadelerden biri de Britanya'nın önde gelen uluslararası ilişkiler teorisyen ve akademisyenlerinden R. J. Martin Wight (1913 – 1972)'a aittir. Wight'ın kendi sözleriyle:

1453'te Osmanlı Türkleri İstanbul'u (Konstantinopolis'i) zapt edince ve sonuç itibarıyla Bizans İmparatorluğu'nun mirası üzerinde hâkimiyet kazanınca, Batılı Hıristiyanlık o an için çabucak kendi birliğinin bilincine vardı. Avrupa'yı Türklere karşı müdafaa siyaseti bir dinî siyasetti. Öte yandan Osmanlı Sultanları dünyayı İslâm adına fethetmenin kendi vazifeleri olduğuna inanıyorlardı. Batı'nın yöneticileri Türklere bir barbar mütecaviz gözüyle korku ve nefret içinde bakıyordu ve inançsızlardan [Türklerden] Yakın Doğu ve Balkanları geri almak üzere Haçlı

dünyası ile ilgisini kurmaktadır. Onun *İslam Toplumunun Ekonomik Strüktürü* adlı eserinde işin içine sosyalizm de dâhil edilmek suretiyle ortaya şöyle bir açıklama konulmaktadır: "Allah ticareti helâl, faizi hara kılmıştır." Açık nassı ile İslâm'a özgü ekonomik yapının temel prensiplerinden biri ortaya konmuştur. Kapitalizmde hem ticaret hem faiz helaldir. Sosyalizmde ise hem ticaret hem faiz yasaktır. İslâm'ı aynı bir ekonomik sistem olarak, ticareti helal sayarak sosyalizmden, faizi haram sayarak kapitalizmden ayırır. (Karakoç, 1987: 47). Karakoç, ayrıca alıntının en başında kendisinin tırnak içi olarak verdiği ibareyle Kur'an-ı Kerim'e atıfta bulunmaktadır. Kur'an-ı Kerim'in Bakara sûresinin 275. Âyeti kerimesindeki ilahî emirlerden birinin meallî böyledir: "Allah, ticareti helâl, ribayı (faizi) haram kılmıştır." (Çantay, 2014: 110). Karakoç'un; İslâm'a ait ekonomik yapının niçin kapitalist olamayacağı ve dolayısıyla Osmanlı Türkiye'sinin ekonomik yapısının da niçin gayri kapitalistlik bir yana bilhassa anti-kapitalist olduğunu izah bağlamında yer verdiği ve hâliyle olumsuzladığı faiz üzerinde Aristoteles (MÖ. 384-322)'in de yine olumsuz şekilde durduğu hatırlanabilir. Aristoteles'in kendi sözleriyle: "Çoğu zaman faizcilikten hoşlanılmaz. Bu doğru bir yaklaşımdır. Çünkü faiz denilen şey bir ürün değildir. Param kendisinden doğan bir şeydir. Para, takas aracı olarak ortaya çıkmıştır. Faiz ise parayı artıran bir şeydir. Faiz, paradan doğan paradır. Bu sebeple servet edinme yolları arasında doğaya en aykırı yöntem budur." (Aristoteles, 2017 (1258a): 42).

düşüncesini yeniden canlandırdılar. Nasıl bugünkü konferans ve barış antlaşmalarının nihai amacının, dünyanın iktisadî şartlarını geliştirmek üzere iş birliği yapılması olduğu ilân ediliyorsa; on yedinci yüzyılın başlarına kadar da Türklere karşı işbirliği yapmak olduğu ilân ediliyordu... Türk, Batı’da, Osmanlı İmparatorluğu çökünceye ve Kemal Atatürk’ün dehası onu makul, itimada sayan ve Batılı hayat tarzına hayran bir acemi nefer haline sokuncaya kadar, ‘Konuşulamaz Türk’ olarak kaldı (Wight, 1979: 302, 303).

Lord Acton ve R. J. Martin Wight, tarihin başrolünün Türk milletine ait olduğu gerçeğini gizle(ye)memiş olmakla beraber modern tarihin kapitalist yüzünün izahatında arada Türklükle var olan ontolojik çatışma esasta yokmuş gibi es geçilmiş, Özel’in belirttiğince, ‘Türklüğün kapitalizmle olan fundamental çatışması konusunda umumen ketum davranılmıştır (Özel, 2004a: 99). Bu tutum aynı zamanda İslâm’ın kapitalizmi mel’un ilân ederek bir nizam; bir düzen tesis ettiği gerçeğini örten münafıkları rahatlatmıştır. Türk vatani Küçük Asya’nın Dâr-ül-İslâm haline getirilmesiyle doğmuştu. Bu doğuş, vatan anlayışını olduğu kadar bir Türk düzenini de tahakkuk ettirmeseydi eğer, gerçekleşmeyecekti. Gayrimüslim âlemin geriletilmesi anlamına geldiği için Türk çağı ve düzeni Müslüman tesanüdü demektir. Başında öyle idi ve bugünü hayra tebdil için yine ‘aynı’ öyle olmak zorundadır. Müslüman tesanüdüne dirsek çevirmenin varıp varacağı yer Türklere cephe almaktır. Türk vatani demek, parası, silâhı ve bunların gölgesindeki hâkimiyetiyle Türk düzeni demektir. Tekraren: Kapitalist dünya sisteminin doğuşuna, Avrupa’nın, Türk düzeninin tesisi sebebiyle duyduğu huzursuzluk önayak olmuştur. Gaza fikrinin yani Türklüğün karşısına finans gücünün yani kapitalizmin çıkarılması, gayrimüslim dünyanın fikriydi. Hal böyleyken sonrasında beynelmilel büyük sermayeden medet umanlar “Vatan ne Türkiye’dir Türklere ne Türkistan / Vatan büyük ve müebbet bir ülkedir: Turan!” demişlerdir. Turancılık Dâr-ül-İslâm hakikatinin reddi demektir. Bu yaklaşımla ancak beynelmilel sermayenin; kapitalizmin fedailiği yapılabilirken, fedailikteki rezalet işverenin çalıştırdığı elemana hiç kıymet atfetmeyişindedir.’ (Özel, 2013a: 38; Özel, 2017a: 164-165, 195-196; Özel, 2021b: 94).

Anlatıla gelinen kapitalizmin; serpilmesi, ‘İslâm’la kayıtlı ve hudutlu Türklük’ bahsinde de değinilen, Türklüğün 1571 tarihli İnebahtı mağlubiyetine doğrudan bağlıdır. ‘Osmanlı fetihlerinin başladığı bin üç yüzlü yıllardan 1571 yılındaki İnebahtı felâketine kadar dünyada hiç kimse Türklerin yenilebileceğini düşünemiyordu. Vaktaki Türk donanmasının denizlerdeki hâkimiyeti son buldu, kapitalizm işte o zaman serpilme fırsatına erişti. Kapitalizmin kurduğu düzenin boşa çıkarılmayacağı fikri ve güveni, Türklerin yenilebileceği düşüncesi somutlaşınca kazanıldı. Modern-kapitalist-dünya-sistemi için, on altıncı yüzyıldan sonraki bütün hesaplar Türk milletinin bu mağlubiyetine göre ayarlandı. Dünyanın işte bugüne de ulaşan modern-kapitalist bir çehreye kavuşmasına ne Fransa’daki kanlı İhtilâl, ne de İngiltere’de finansmanı köle ticaretiyle sağlanan sanayi sebep olmuştur. Kapitalizmi dünya ölçüsünde; ‘Dünya Sistemi’ olacak tarzda muzaffer kılmaya giden yolu Türk donanmasının İnebahtı’da mahvedilmesi açmıştır. Dünya siyasetinde Türk gücü ihmal edilir oldukça kapitalist hegemonyanın gücü ihmal edilemez olmuştur. Dünya sistemi, dünyayı döndürüp-çeviren / müdevvir bir sistem olabilmek için Türklerin sözünün geçmediği bir atmosfere muhtaçtı. Kapitalist sistem hâlâ aynı ihtiyaç içindedir. Gelinen kertede kapitalizmin insan varlığına hor bakan tasalluttundan Türkiye’nin kurtulma gücü kalmadıysa eğer dünyanın bu tasalluttan kurtulabileceği konusunu ciddiye almak abesle iştigaldır.’ (Özel, 2004a: 101-102).

“İnebahtı adlı muharebenin Türk tarihindeki dönüm noktası olduğunu, gâvurların buna verdikleri önemden anladım.” diyen (Özel, 2018b: 69) Özel, bu mağlubiyetin hem genel anlamda hem de kapitalizm – Türklük çatışması anlamında niçin bir dönüm noktası olduğu sadedinde şöyle demektedir: “Kimdir Türkler? Bunlar donanmalarını Hıristiyan takvimine göre 1571 yılında Hıristiyanların yaktığı, daimi askerî güçlerini Hıristiyan takvimine göre 1826 senesinde bünyelerindeki hainlerin mahvettiği insanlardır. Tarihte gayrimüslimlerin imdadına yetişen şey “Türkleri mağlup etmek mümkündür” fikrinden başka bir şey değildir. Avrupalılar 1571’in öncesinde: 1453’te İstanbul’u kaybetmeleri ve 1526’da da Hıristiyanlığın kalkını olarak görülen Macarların Mohaç yenilgisiyle artan şekilde diken üzerinde oturuyor, ‘Türkler ha geldiler, ha gelecekler’ diyor, dahası Amerika’ya taşınmaya hazırlanıyorlardı. Ki, Fatih’in zehirlenmesi de doğrudan bu zıtlama ve çatışmalarla alâkalıdır, ardından iki oğlundan birinin; Cem Sultan (1459–1495)’in Papalığın oyuncağı olması da bununla alâkalıdır. Tarihten bugüne bakıldığında “Cem Sultan”lık bugün Türkiye’de en makbul, en güzide pozisyonudur. Neticede 1571 tarihinde Papalık “Türkler yenilemez” kanaatini çökertecek başarıyı eline geçirmiş oldu. 1571 hezimetiyile içerdeki gâvur, dışardaki gâvurla çabucak anlaşmış, hem malî, hem fikrî bakımdan modern-kapitalist-dünya-sistemi, gayrimüslimler eliyle işbu “Türkleri mağlup etmek mümkündür” fikri gölgesinde serpilmiştir. “Kâfirler, 1915’te Çanakkale önlerine de “Mağlup edilebilir Türk” frekansıyla gelmişlerdir. 1571 hezimetinden sonra biz Türklerin en kolay öğrendiği şey şaşırılmamak olmuş, ne doğuda, ne batıda felâketlerin Türk milletinin peşini

bırakmayışı kimseyi şaşırtmamıştır. Hıristiyan dünyasında Batı medeniyeti de, kendine olan güvenini, ‘Türkler mağlup edilebilir’ fikri doğduktan sonra attığı modern; kapitalist temelleriyle kazanmıştır. İnebahtı hezimetini sonrasında bize dayatılan yeniliklerin tamamına “gâvur icadı” demek; icbar edildiğimiz şeyden sıyrılmaya dileğinin bir süreği idi. Türkler olarak yine de mevcudiyetimizi muhafaza edebilişsek eğer bunu akıl, iz’an ve lisan sahibi olmayı nimet bilişimizle başardık. Türkler, millî şuurlarını ancak; olanca akıl, iz’an ve lisanlarını İslâm akaidine borçlu olduklarını bildikçe koruyan insanlardır.’ (Özel, 2018a: 292; Özel, 2018b: 69, 159, 306; Özel, 2021a: 245; Özel, 2021b: 94, 128; Özel, 2021c: 240; Özel, 2023b: 210-211; Özel, 2024: 19). Mütefekkirin, bir yandan 1571 mağlubiyetimizin tarihî olmakla birlikte tarihte kalmadığı, yirminci asrın Çanakkale Harbi’ne kadar Türkiye’ye karşı savaşmada Batı için hâlâ bir muharrik ve müşevvik rolü gördüğünü dile getirdiği, diğer yandan da bütün hezimetlere rağmen eğer hâlâ bir millet isek bunu da İslâma borçlu bulunduğumuz gerçeğini defaatle vurguladığı zikredilmelidir.

Türklük ve kapitalizm çatışması denildiğinde, bu çatışmanın, tarihen milletlerin ortaya çıkış şekilleriyle de alakalı olduğu bahsine yukarılarda kısmen değinilmişti. Bu bağlamda ‘Avrupa’da millet hâdisesi, İlk defa ve diliyle beraber Fransa’da ortaya çıkmıştır. Çünkü kapitalizmin; ticaret kapitalizmi aşamasında sahip bulunduğu merkezî otorite sayesinde millî pazar kurabilen, bu millî pazarla ticaret kapitalizmini kendi bünyesinde gerçekleştirebilen, feodal oluşumların iktisadî güçlerini merkeze devretmeleri suretiyle millet hâlini sağlayanlar Fransızlar olmuştur. Akabinde Hollandalılar doğrudan doğruya kapitalist finans gücünün kendi topraklarında hâkimiyet kurmasını temin suretiyle bir millet oluşturmuşlardır. Bunların dışında meselâ ‘Alman Birliği’ denildiğinde bu birliğe iktisadî-ticari bir hamleyle; Gümrük Birliği adlarıyla varılmıştır. Bütün bunlara karşın Türkler olarak bizim varlığımız tarihî rolle açıklanabilecek bir şeydir. Bu tarihi rol ‘kâfirle çatışmayı göze almaktır.’ Demek ki bize varlık kazandıran hakikat, kapitalizm değil millet olarak Müslümanlığımızdır. Daha yakın tarihe bakıldığında Müslümanlık sayesinde ki Lozan Antlaşması’nda sadece gayrimüslimler azınlık kabul edilmiştir. Bu Lozan’a dayanan resmî-hukuki tutum, devlet, Müslüman milletin bir devletidir, demektir.’ (Özel, 2023b: 331-333, 555; Özel, 2024: 34).

‘Türklerin millî hassalarını kapitalizmin iniş çıkışlarına borçlu olmayışları sebebiyledir ki Türk milliyetçileri diğer bütün milliyetçilerden ayırdır. (Özel, 2021a: 255). Fakat diğer taraftan Türkçülerin Türkçülükleri Avrupalılar tarafından yutturulmuş bir Türkçülüktür. Onlar hâlâ Altay’dan atılan okla uğraşırlar. Hâlbuki bizim Türklüğümüz doğrudan doğruya Müslümanlığımızla kaim olan, tarih sahnesinde bir milletin Müslümanca yer almasıyla oluşan bir Türklüktür. Tarih bu mânâda Türklük davasının İslâm davasından başka bir şey olmadığını gösterdiği için kâfirle çatışmayı göze *almayan* Müslümana Türk demiyoruz. Türklük ne zaman başladı diye sorduklarında, Allah rasulünün, cihada gitmeyip de onun parasıyla mescit inşa ettirenlerin mescidine gitmediği zaman diyoruz. Hatta buranın yıkıldığı da söylenir. Bu, Türklüğün başlangıç noktasıdır.’ (Özel, 2017a: 474; Özel, 2023b: 337-338, 381).

Kapitalizm ile Batı’nın irtibatına dair şunlar da söylenmelidir: ‘Temellerinin İtalyan site devletlerinde atıldığı çağdan günümüze, dünyadaki gerçeklik; hâkimiyetini adı üzerinde bütün dünya üzerinde günden güne artıran kapitalist dünya sistemidir. Sistem, bir finans hâkimiyetidir. Bu hâkimiyet Batı merkezlidir ve Batı insanlık tarihinin en kara lekesidir, onun medeniyeti de “Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar”dır. Esasta Batı sözü, son şeklini kapitalizmin vazgeçilmezliğinin kabulü vasıtasıyla alan ve modern kültürün tahakküme imkân veren unsurlarına müstereken yakıştırılan isimdir. Dünya hayatını kapitalist hegemonyasıyla zapt-u rapt altına alan Batı’dır. Bu mekanizmaya mensubiyet ve aidiyet duyan da Batılı’dır.¹⁶ Avrupa ile Avrupa-dışı-Batı denildiğinde akla ilk olarak gelen ABD arasında da bir ayırım yapmak gerekir. Bu ayırım, bilahare zaten derinleştirilecek olmakla birlikte, ilk elden şu bilgi verilebilir: “The American way of life” ile kapitalizm, biri diğerinin yerine geçebilir şekle bürünmüştür. “the American way of life”, adı üzerinde Amerikan hayat tarzıdır. Fakat Avrupa hayat tarzı değildir. Amerikan hayat tarzı; dinin, siyasetin, düşüncenin, felsefenin... Tamamen insanın asosyal tarafıyla alakalı olduğu, sosyal tarafın ise yine tamamen gelir seviyesiyle açıklanabildiği hayat tarzıdır. Nitekim Amerika, -Heidegger’in ininde de tefekküre giden yolu engelleyen bir düşünceye; pragmatizme saplanıp kalmıştır.- Burada, başka hiçbir dini, siyasî, fikrî, felsefî özellik, gelirin yanında belirleyici olamaz. Avrupa’daysa ekonomik durum, aristokrasinin de kısmî payıyla bir parça başka unsurlarla da etkileşim halindedir. Mesela ‘fakir(leşmiş) ama aristokrat’; Kök-Batı olarak Avrupa’da bu mümkün olagelmıştır. Amerika’da ise herhangi bir kültürel değer değil sadece ekonomik değer söz konusudur. Amerika denildiğinde bilhassa

¹⁶ Batılılıktan Batılılaşmaya gelindiğinde, Özel şöyle sormaktadır: “Kur’an-ı Kerim’den güç alarak yaşama ilkesinin terki anlamına gelen Batılılaşmak Türk kaderinin bir parçası mıydı; yoksa biz Türkler ne Doğu, ne Batı deyip vaktimizi Türk kalmanın şerefinden inhirafı takbihe tahsis etmenin sahasına mı sahip çıkmalydık?” (Özel, 2017a: 142). Diğer yandan ‘Tanzimat’tan bu yana yaşanan her Batılılaşma hamlesinde ülke insanlarının büyük çoğunluğuna aklı ermez zavallılar gözüyle bakılmış, onlara mahcur muamelesi yapılmıştır.’ (Özel, 2013c: 38). Erol Güngör’e göreyse: “Türkiye’deki batılılaşma hareketlerinin büyük bir kısmı, halk nazarında, savaşta bizi yenemeyen düşmanların kendi münevverlerimiz vasıtasıyla bize galip gelmesi manâsını taşır.” (Güngör, 1997b: 39).

sermaye terakümü ve temerküzünün kast edildiği da söylenmelidir.’ (Heidegger, 1976: 265; Özel, 2015d: 164; Özel, 2018a: 40; Özel, 2018b: 313) Batı mevzunda şu da eklenmelidir: “*Batı Avrupa halklarının ve Amerikan halkının İslâm düşmanlığı aracılığıyla zapt-u rapt altına alınması diye bir ihtiyaç vardır. Eğer bu olmazsa, bu Batı Avrupa’daki insanlar da, Amerika’daki insanlar da kendi otoriteleriyle hesaplaşmak zorunda kalacaklar.*” (Özel, 2023b: 416).

Batı’dan Türkiye’ye geldiğinde, ‘Türkiye’de yaşayıp “ben zaten Batılıyım” yahut “ben çoktan Batılılaştım” diyenler, kendilerini dünyanın baskı altında tutulan insanlarından kopardıklarını, bundan böyle modernleşme süreci boyunca mağlubiyete uğramış insanların tarafında yer almadıklarını dile getirmiş olurlar. Aleyhinde bulunulacak olunan Batı, modern-kapitalist-dünya-sisteminin, periferi değil metropol mevkiine inhisar eder. Batılı denildiğinde milletlerden birine mensup bir şahsı akla getirmek hatadır. Batılı, dünya sistemine: Milletler üstü, milletleri hükümlerine altına almış ve milletlere galebe çalmış malî organizasyona mensuptur. Kuşkusuz Batıda da kıymetli şeyler var. Ama bu kıymetli şeylerin istisnasız hepsi Batı muhalifidir.’ Türklük ve kapitalizm çatışması minvalinde Batı merkezli bu finans sistemine karşı, Özel’in kendi sözleriyle:

“İnsanlığın kurtuluşu ile Türkiye’nin kurtuluşu birbirinden ayrılamaz. Çünkü Türkiye kapitalizme karşı bir hayat biçimini, kapitalizmin temellerinin atıldığı coğrafyanın hemen yanı başında üretmiştir.”

...

İster inan, ister inanma: Türkiye’nin kurtuluşu dünyanın kurtuluşu olacaktır. Türkiye battıysa dünya battı demektir. Yani kapitalizm neyin etkisini yok ederek güç kazandıysa, o şey etkisini arttırarak kapitalizmi zaafa uğratabilecek ve kapitalizm zafiyetten gidecektir. (Özel, 2013b: 37; Özel, 2018b: 35; Özel, 2018d: 35-37, 402; Özel, 2021c: 100; Özel, 2022: 29; Özel, 2023a: 619).¹⁷

Kapitalizmin bir şekilde zaafa uğraması ve zafiyetten gitmesi çerçevesindeki muhalefet bağlamında, ‘1968 öğrenci olayları’na da değinen Özel şöyle demektedir: ‘1968 yılında Avrupa’da başlayan bu olaylar, bu isyan hareketi, esaslı malî hegemonyaya dayalı bir dünya düzeni olan kapitalizme saldırı mahiyetindeydi. Türkiye ile alakası ise ancak dolaylıydı. Bu hareketin başarıya ulaşması halinde Türkiye’nin de bir imkânı kullanabileceği mantığı yürütülebilirdi. Fakat Türkiye’de aynı yıl canlanan öğrenci hareketlerinin evvela Almanya’da, bilahare Fransa-Paris’te vuku bulan öğrenci hareketleriyle olumlu bir bağı değil, tam tersine menfi bir bağı söz konusuydu. Çünkü Türkiye’de canlanan hareket, Avrupa’da yürüyen itiraza itiraz eden bir şeydi. 1963 yılında Türkiye İşçi Partisi’ne kaydolmuş olan ben onların bir parçası değil bir hasmı idim.’ (Özel, 2024: 124).

Türklükle modern-kapitalist-dünya-sisteminin çatışması muasır dönemler için ne durumdadır denildiğinde, düşünürce göre: ‘Küfür âlemi; dünya sistemi; kapitalizm, esasta bütün dünyada fakat bilhassa Türk vatanında, dört yüz seneden beridir kendisine, kendi kontrolünden çıkmayacak düşmanlar üretiyor. Gaye, elde sistem karşısında başı dik görüntü verse de esasta emir-komuta zinciri altında kalan elemanlar bulundurmaktır.’ Bu zeminde yüksek kültür çevrelerine değinildiğinde, Özel, şöyle demektedir: ‘Kendine yüksek kültür payesi yakıştıran çevreler, Türkiye’de bu payelerini, sadece İslâm düşmanlığıyla birleştirdikleri takdirde taşıyabilir halledir. Aksine, İslâm davasının bir parçası olduğunuz zaman sanat, kültür, düşünce çevresinin ancak alt grubuna kaydedilebilirsiniz. Bu açıdan bu, bugünün de buranın da meselesi olmayıp dünya ölçüsünde geçerli olan bir şeydir. Bu benim başıma geldiği için gayet iyi biliyorum. Dahası, kimin Türkiye aleyhinde bir programı varsa o programın bir sahibi olmak Türkiye’de hem makam hem de servet yollarını açıyor. (Özel, 2024: 130-131). Ülke durumuna bir bütün olarak bakıldığında mevcut halde Türkiye, kapitalist sisteme büsbütün eklemlenip onunla ‘özdeşleşmiş’ durumdadır. Bu durum sadece İstanbul üzerinden bile anlaşılabilir:

İstanbul gökdelenlerle donatıldığı zaman Türkiye’ye bir şey yapılmış olur. Bununla Türkiye için herhangi bir şey yapılmış değildir. Aynı hüküm Boğaz üzerindeki köprüler ve iki kıtayı su altından bağlama sistemleri bakımından da verilebilir; ama bu sonda andığımız vukuat Türkiye’ye tasallutla yetinilmediğinin, Türkiye’ye açıktan taarruz edildiğinin ispatı yerine geçer (Özel, 2015d: 176).

¹⁷ Özel’in insanlığın kurtuluşunu Türkiye’nin kurtuluşuna bağlamasına benzer bir yaklaşım merhum Karakoç’ta da varittir. Üstad şair ve düşünür Karakoç şöyle demektedir: “Evet, biz geleceğe inanmışız. Türkiye’nin geleceğine inanmışız... Allah’ın lütfuyla tarih şartları, Avrupa’ya, öbür Ortadoğu ülkelerine, Afrika ülkelerine ve İslâm ülkelerine, Türkiye’nin başka bir ülke tarafından doldurulması imkânsız tarihi misyonunu hatırlatmaktadır... Ve Türkiye, doğuya ve batıya doğru, insanlığın kurtuluşu ve sürekli barış için dinlenecek sözü olan bir ülke olmanın sırrına erecektir eninde sonunda.” (Karakoç, 2017: 107, 611, 613).

‘Türkiye’yi sistemle aynileşmeye ulaştıran taşıtın(ın) kaportasını Avrupaî görünmek yolunda inkılâplarla Mustafa Kemal, motorunu ise Turgut Özal (1927-1993) değiştirmiştir. Bu durum Türkiye’de toplumsallaşmanın iki belirgin aşamasının idraki anlamına gelmiştir. Mustafa Kemal Atatürk’ün önderliğinde gerçekleşen reformlar Ankara’da Atatürk Bulvarı’na, İstanbul’da İstiklâl Caddesi’ne kıyafeti müsait olmayanların alınmasını hatalı gören bir anlayışa dayanıyordu. Toplumsallaşmanın son aşamasına dünya sisteminin verdiği talimatlarla yetkilerin Turgut Özal’a devri sayesinde erişildi. Bu aşamanın başarısı bir zamanlar Atatürk Bulvarına ve İstiklâl Caddesi’ne sokulmayanların Atatürk Bulvarı’nın ve İstiklâl Caddesi’nin gerçek sakinleri durumuna “yükseltilmeleri” (!) ile onaylandı.’ (Özel, 2018d: 320).

Özel, *Yaşatan* adlı şiirinde aşağıdaki mısralara yer vermektedir:

“Oysa halkın göz çukurları çamurlanmıştır

kanı ılgıt ılgıt akar, kanı kara

yazlık sinemalarda, üniformalar altında

banknotların, kıravatların saltanatıyla

çürütülmektedir halk.” (Özel, 1993: 73).

Alıntılanan mısralar, Özel’in üst paragraftaki yaklaşımıyla ilişkilendirildiğinde, -halkın çürütülüş-, ‘yol’larına, Atatürk Bulvarı’nın ve İstiklâl Caddesi’nin gerçek sakinleri durumuna ‘yükseltiştirlerinin’ de eklendiği söylenebilir. Dünya sisteminin talepleri doğrultusunda kapitalist bağlamlarda vuku bulan ‘toplumsallaşmalar’ dâhil, bütün veri olumsuzluklara karşı yine de Türkiye, eğer İslâmî anlamda bir başarıya ulaşırsa, cazibe merkezi hâline gelebilir. Şu anda korkulan şey, Müslümanların dünya sisteminin dışında bir istikamet tutturma tehlikesidir. Ve fakat bugünkü Türkiye’de İslâmî tezler, sistemin can damarını tehdit eden öneriler getirmediğinden dolayı korku duyulması yerine, sisteme eklenmiş ve ‘ehlileştirilmiş’ İslâmî anlayışlara olumlu bakılması söz konusudur.’ (Özel, 2013a: 57; Özel, 2015a: 12, 81, 180; Özel, 2018b: 189-190; Özel, 2021a: 245; Özel, 2022: 146; Özel, 2023a: 362). Bütün bir Türklük ve kapitalizm çatışması bağlamında değerlendirildiğinde Türk’ten, kapitalist medeniyetin köstekçisi olan kişiyi kastettiğini çeşitli vesilelerle ortaya koyan Özel’in yapmak istediği, Türk milletini ve Türkiye’yi, dünya sistemi karşısı herhangi bir yere yerleştirmek değildir. Herhangi bir yer şöyle dursun, bilakis modern-kapitalist-dünya-sistemine yönelebilecek biricik ciddi itirazın ancak Türkiye’yle ve Türklükle mümkün kılınabileceğini; Türkiye ve Türklüğe dayanmayan hiçbir hareketin de sahici anlamda sistem karşısı olamayacağını ve sisteme muhalefet göstermiş sayılamayacağını izhâr etmektedir.

6. İSLÂMÎ TÜRKLÜK ANLAYIŞI ÇERÇEVESİNDE TÜRKİYE’NİN VATAN KILINMASI, İSTİKLÂL MARŞI, İSTİKLÂL HARBİ ve İSTİKLÂL MARŞI DERNEĞİ

Yukarıdaki kısımlarda sıklıkla atıfta bulunulan “‘Türk mü, gâvur mu olduğumuz” sorusu, bizim bir vatanımız olup olmadığı, varsa eğer niçin olduğu ve vatanımızın niçin, örneğin muhayyel bir Turan değil de Türkiye olduğu¹⁸ sorularının bir cevaba kavuşturulmasıyla anlam kazanacaktır. İslâm ve onun kılıcı olarak hakkını veren Türklük, Özel’in düşünce dünyasında asıl belirleyici hususlar olduğu için Küçük Asya’nın; Anadolu’nun Türkiye kılınarak vatan olması da doğrudan bu belirleyicilikle ilgilidir. Türkiye, on birinci asırdaki Malazgirt Meydan Muharebesi’nin kazanılmasının açtığı yolda on üçüncü asırda Dâr-ül-İslâm haline getirilmek suretiyle Hıristiyanların elinden alınarak; fethedilerek vatan olmuştur. Ki, Türkiye Türklüğün bir (1) değil, iki (2) kez vatani olan topraklardır. Türkiye, ilkinden asırlar sonra I. Dünya Savaşı ve akabinde yine Hıristiyanların eline geçme tehlikesine uğramış, bu sefer de İstiklâl Harbi’nin kazanılması sayesinde yeniden vatanlaştırılmıştır. Başka bir ifadeyle (13.) Asırda Dâr-ül-İslâm’a dönüştürmek sayesinde ‘tavattun’ ettiğimiz ve sıkıldığında altından şehitlerin fıskırdığı toprakların Dâr-ül-İslâm kalarak yeniden vatanlaştırılması Cumhuriyet vetiresinde mümkün olmuştur. İstiklâl Harbi, dünyaya bir askerî güç ve bir siyasî organizasyon olarak İslâm’ın hâlâ hayatta olduğunun gösterilmesi anlamına gelmiştir. Özel, bu vadede, topraklarımızın üçüncü kez vatanlaşma imkânı bulamayacağı kanaatinde. Öte yandan toprağı vatan kılmanın bir gereği de başlangıçta Türklerin okur-yazarları tarafından yerine getirilmiş, temas edilen toplumların baskın kelimeleri Türkçe olarak bilinmeğe başlanmıştı. Ve fakat neticede Türkçenin nereden

¹⁸Ziya Gökalp (1876-1924) ne diyor: “Vatan ne Türkiye’dir Türklere ne Türkistan / Vatan büyük ve müebbet bir ülkedir Turan”. Bu Türk milliyetçiliği anlayışında, Türklerin vatani Türkiye olmamaktadır. Diğer yandan Özel şöyle de demektedir: “[H]em Durkheim’ın, hem de Ziya Gökalp’in yazdıklarına bilhassa ve dikkatle baktım. Gördüm ki aralarında dönemlerinin herhangi iki yazarı arasında bulunabilecek benzerliklerden başka hiçbir yakınlık yoktur. Anladım ki ne Ziya Gökalp, ne de Durkheim, yazılarında, her ikisinin de sıkı birer kabalist olması dışında, hiçbir ortak nokta barındırmamaktadır.” (Özel 2023b: 484, 549). Necip Fazıl Kısakürek de kendi Türk milliyetçiliği anlayışı ile Gökalpçi Türk milliyetçiliğini şöyle tefrik etmektedir: “Biz İslâmî kabul ettikten sonra Türk’ün Türkçüsüyüz. Ziya Gökalp’in Türkçülüğü ise, milliyetçiliği ruhi muhtevada yani dinde gören üstadı (Durkayım) za zıt şekilde İslâm’ı Türk ruhundan sökmenin kavmiyetçiliğidir.” Kısakürek’e göre, Ziya Gökalp türü Türk(çü)lük esasta ‘Türk’ün ruh kökünü kurutmaktadır.’ (Kısakürek, 1984: 78-79; Kısakürek, 1990: 187).

kalkıp nereye vardığının anlaşılışında kılavuz Âyetler ve Hadîsler olacaktır, zira Türkçe, takip eden bölümde de gösterileceği veçhile, Kur'ân Âyetlerinden ve Hâdis-i şeriflerden tereküb etmiş bir İslâm itikadı dilidir.' (Özel, 2004b: 83; Özel, 2015a: 12, 26; Özel, 2021a: 347; Özel, 2023b: 556; Özel, 2024: 227).

Üstteki paragrafta geçen Anadolu'nun 'Hıristiyanların elinden alınarak' vatanlaştırılması ve dolayısıyla Türkiye kılınması hususuyla ilgili olarak 'Aylık Sosyalist Kültür Dergisi Birikim'in Genel Yayın Yönetmeni Ömer Laçiner'in de söyleyecek sözü bulunmaktadır:

En özet biçimde ifade edilirse Türkler, içinde yer aldığımız Ortadoğu, Akdeniz, Balkanlar kültür ve tarih havzasına sonradan ve fatih sıfatıyla gelen -dolayısıyla otokton sayılmayan- yegâne büyük topluluktur. Bu havzaya gelişlerinin üzerinden bin yıla yakın bir zamanın geçmesi, geldiklerinde ezici çoğunluğu Hıristiyan olan yerli halkların bu "fatih" kimlikleriyle de takviyeli Müslüman toplulukları "yerlileşmiş" saymalarına yetmemiştir (Laçiner, 1997: 22).

Laçiner'in iktibasından anlaşılana şudur: Türkler, bu topraklardaki otokton sayılmayan yegâne büyük topluluktur. Bu topluluklar Müslümandır. Buraya geldiklerinde, burada zaten var olan Hıristiyan yerli halklar, aradan takriben bin yıl geçtiği halde, o gün nasılsa bugün de tıpkı öyle, Müslüman Türkleri hâlâ yerlileşmiş yani ev sahibi olmuş saymamaktadır. Soru şudur: Türkleri, 'Türkiye'nin ev sahibi / yerlisi saymayan Hıristiyanlar acaba -saymama- bağlamında sadece -saymama düşüncesi- ile yetinebiliyorlar mıdır? Burada kuvveden fiile geçmeyen ama dikkat buyurulsun ki bin yıl boyunca korunmasına, sürdürülmesine, nesillerden nesillere aktarılmasına özen gösterilen ve fakat hiçbir pratik amacı bulunmayan salt bir düşünce yahut salt bir hissiyat mı söz konusudur? Yoksa fazlası da var mıdır? Acaba Türkleri hâlâ Türkiye'nin sahibi görmeyen Hıristiyan ideolojisi sadece bir hatıradan mı ibarettir? Yalnızca "bu havza"daki Hıristiyan halklar mı böyle düşünüyor yoksa genel bir Hıristiyan – Türk ayrımı; bir tür 'Gâvur musun, Türk müsün?' Ayrımı mı söz konusudur? (Demirel, 2010: 39).

Laçiner'den tekraren Özel'e geçildiğinde, Özel'in düşüncesinde: 'Tarihin akışı itibariyle Türklerin, Yahudi ve Hıristiyanlara galebe çalarak bir vatan sahibi oluşları Kur'ân-ı Kerim'in nâzil olmasıyla eşdeğer bir hadisedir. Türkler; geçimin temin edileceği 'yurt'un fevkinde, uğruna ölünen yer anlamında 'vatan' sahibi olmakla Asr-ı Saadet'ten sonra iki (2) kez İslâm'ı siyasî bir teşkilat ve askerî bir güçle buluşturmuştur. Nitekim Türkler dünyada bu ikisinin yani siyaseten iyi teşkilatlanmanın ve askerî bakımdan müessiriyet kesp etmenin üstün kıldığı millet olma hakikatiyle şöhret bulmuştur. Demek ki '-Türkiye niçin vatan?- sorusunun tereddüt edilmeden verilecek cevabı, Türkiye Dâr-ül-İslâm olduğu; tarihte iki kez İslâmlaştığı için vatanıdır. "Türklerin vatan sahibi olmasının tarihin hayatımızda tuttuğu yer itibariyle indirilen Kur'ân seviyesinde bir değere denk düşüğünü anlamak şarttır.'" (Özel, 2015a: 163; Özel, 2017a: 284; Özel, 2018d: 130; Özel, 2021a: 33, 91; Özel, 2021b: 51, 62; Özel, 2021c: 222) diyen düşünürün kendi sözleriyle:

Kur'ân nâzil oldu ve Türkler bu sebeple vatan sahibi oldu. Modernliği intaç eden inkılap Küçük Asya'nın İslâm hâkimiyetinde Türk toprağı şeklini almasındadır... [Bu hadise] ilk kez 1071 Malazgirt sonrasında, ikinci kez 1921 Sakarya [Meydan Muharebesi] sonrasında tebarüz etti. Bunun üçüncü bir kez cereyan etmeyeceği iyi bellemeli (Özel, 2017a: 156).

'Vatan olan Türkiye ile bu vatanın evlatları Türkler, birbirinden ayrılmaz. Rusları olmayan bir Rusya'dan, Amerikalısı olmayan bir Amerika'dan bahsetmek nasıl imkânsızsa Türkleri olmayan bir Türkiye'den bahsetmek de imkânsızdır. Bir memleket o memleketin evlâdıyla şahsiyet kazanır. Türk'ü ve Türkiye'yi birbirinden soyutlayıp birbirinden bağımsız kılarak tanımlamaya yeltenenler her ikisinin de felâketini hazırlıyorlar demektir. -Türkler gelmeden önce Türkiye, Türkiye'ye gelmeden önce Türkler- ibaresi tam bir safsatadır. Birincisi nasıl olur da bu topraklar Türkler daha gelmeden önce Türkiye olur? Ve ikincisi, Türkiye'si olmayanların Türklüğünün delili ne olabilir?' (Özel, 2017b: 192-193).

'Dünya çapındaki ilk savaş, kapitalist dünya sistemine karşı elinin altında alternatif üretebilme dinamikmi tutan iktidarları tasfiye etmiştir. Böylece dünya siyaset sahnesi Çarlık (Romanof) idaresinden, Kayzerli Alman imparatorluğundan, Habsburg hanedanından, Osmanlı sülâlesinden temizlenmiştir (!) Kapitalizm bu yolla beynelmilel finans ilişkileriyle ihdas ettiği mutlakiyetin lezzetini çıkarmaya yönelmişti. Lezzetin teminatı, faaliyetini yıkılan imparatorlukların yerine geçen devletlerde gösteren orduların müsaderesindeydi. İşte bu millî ve milletlerarası keşmekeşin ardından 'Türkiye'nin ikinci kez vatan oluş sürecinin içinde; oluş başlamışken fakat daha bitmemişken 'TBMM 23 Nisan 1920'de açılmıştır. Meclisin açıldıktan sonra ilk çıkardığı kanun "Men-i Müskirat Kanunu"dur, yani başta içki / alkol gelmek üzere, zararlı içeceklerin yasaklanması kanunu. Niçin böyle yapılmıştır çünkü bizim yeni bir devlet organizasyonuna gidişimizde dayanacağımız tek şey sadece İslâm olabilirdi. Bu İslâmî dayanakla işin

sonunda Lozan Antlaşması'nı imzalayarak Sevr anlaşmasını geçersiz bıraktık. Lozan, Türkiye'de herhangi bir Müslüman kavmi değil yalnız gayrimüslimleri azınlık kabul ediyordu.' (Özel, 2024: 358). Antlaşmanın imzalanmasından sadece birkaç ay sonra Türkiye Cumhuriyeti Devleti de kurulurken bir İslâm devleti olarak kurulmuştur. Cumhuriyet'in dini ilk anayasasında İslâm'dır. Hem 1921 tarihli anasadaki değişiklik için hem de 1924 yılında çıkarılan anayasa için bu böyledir. Laiklik, Cumhuriyetin anayasasına, 1937 yılında CHP'nin altı okunun anayasa prensipleri hâline gelmesi sonucunda girmiştir. Devlet 1923'te kurulduysa ve laiklik kaç sene sonra ancak 1937'de anayasaya girebildiyse bunun anlamı nedir? Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan ancak on dört (14) sene sonra laik olmuştur. Tekraren zaten Lozan'da da gayrimüslimler azınlık sayılmıştır. Meselâ Çerkesler veya Kürtler azınlık değildi ve hâlâ da değildir, niçin? Çünkü Müslümanlar.' (Özel, 2015a: 122; Özel, 2018b: 145; Özel, 2018c: 155; Özel, 2022: 8; Özel, 2023a: 562; Özel, 2023b: 18, 339).

'1923 yılında, 23 Nisan 1920'de açılmış bulunulan TBMM'nin, 1921'de kabul ettiği Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nun (anayasanın) 1. Maddesi, "Devletin idare şekli cumhuriyettir." Şeklinde değiştirilince 2. Maddesi de mecburen "Türkiye Cumhuriyeti devletinin dini, din-i İslâmdır." Haline getirildi. Değişiklik niçin oldu? Çünkü İstiklâl Harbi kazanılmıştı. İstiklâl Harbi'ni kazananların kimler olduğunu belli etmek için böyle bir şey yapmak mecburiydi. Teşkilat-ı Esasiye Kanunu denilen anayasanın 2. Maddesi "Devletin dini din-i İslâmdır." olmadığı takdirde, "Bu devlet niçin var?" diye sorulabilirdi. Daha önce bu kanunda böyle bir hüküm söz konusu değildi. Çünkü TBMM, zaten saltanatın ve hilafetin esaretten kurtarılması teziyle faaliyet gösteriyordu. Bunlardan bir tanesinin, saltanatın tasfiye edilmesi, "Sen kimsin arkadaş?" sorusunu ister istemez getiriyor, cevap olarak da "Devletin dini din-i İslâmdır." deniliyordu. Yani Türkiye Cumhuriyeti bir İslâm devleti olarak kuruluyor. Bunu inkâr edebilecek hiç kimse yoktur ama -bu benim işime gelmiyor- diyebilirsiniz.' (Özel, 2018b: 243-244; Özel, 2023b: 449, 450, 701).

Devletin; bu toprakların ikinci vatanlaşma vetiresinin akabinde anayasal zeminde bir İslâm Devleti olarak kuruluşunun yanı sıra 'Lozan Antlaşması'nda da Türkiye'nin alafrangalaşması diye bir şey söz konusu değildir. Zira tam tersine Lozan, altı az önce de çizildiği veçhile sadece gayrimüslimleri azınlık kabul eden bir antlaşmadır (Özel, 2023b: 308). Türklüğün oluşunun ve kabulünün, Türkiye'nin vatanlaştırılmasının ve yeni devletin kuruluşunun ancak İslâm içinde mümkün kılınışı ile tarihten bugüne Türkik olarak ulaşan kavimlerin hepsinin yine ancak Müslüman kavimler oluşu, aynı perspektifle anlaşılabilir olan hadiselerdir. Bulgarlar, Estonyalılar, Finler, Macarlar, Japonlar, Türk sayılmıyor. Oysa Avrupalıların yaptıkları tasniflere bakıldığında bunların da Ural-Altay dil grubuyla çok sıkı bağları var ama yine de Türk saymıyoruz çünkü bizimle bir İslâmî müşterekleri yok. Demek ki: Her iki vatanlaşma hâdisesi de Müslümanlar arası bir müşterekliğin mahsulüdür. İkinci vatan kılış bahsinde İstiklâl Harbimiz sayesinde Türk olma, Türklüğümüze sahip çıkma imkânına kavuştuk. Seferberlikten; I. Dünya Savaşı'ndan bugünlere uzanan sürecin en lehte safhasını idrak ettik. Mânia yaratılmaması halinde düze çıkacak yeniden vatanlaştırma vetiresi halen alttan alta devam ediyor. Eğer kadın hareketi, amele hareketi, Alevi hareketi, Kürt hareketi; bu hareketler: Türkiye içinde doğmuş ve varlığını Türkiye için sürdüren bir "İslâmî" veya "milliyetçi" hareketin mütemmim cüzü olmaya rıza gösterirlerse dünyadaki büyük güç odaklarının himayesinden yararlanamayacaklardır. Bilakis büyük güç odakları¹⁹ onların birer pürüz haline geldiği gerekçesiyle temizlenmelerine cevaz verecektir. Kürtlük özelinde diğer '*anasır-ı muhtelif-i İslamiye*' gibi Kürtlerin de İstiklâl Harbi'nin mağlupları safında bulunmadıkları özenle belirtilmelidir. Böyle olduğu için de Türkiye Cumhuriyeti'nin bir Kürt meselesiyle yüzyüze olduğunu dile getirenlerin bir kısmı değil, tamamı İstiklâl Harbi'nin mağluplarıdır.' (Özel, 2013a: 83; Özel, 2015b: XI; Özel, 2015d: 45; Özel, 2018d: 74).

'Osmanlı Devleti'nin çöküş sürecinde Balkanlar, Kuzey Kafkasya ve daha nice yöreden Türkiye'ye göç eden insanların "Gâvur içinde kalmaktansa kendi insanları ile birlikte yaşamak" tercihinde bulunuşları da, Türkiye'nin Dâr-ül-İslâm niteliğiyle vatan kılınışının sağlamlasının yapılması olmuştur. Zira buraya gâvur içinde kalmamak için göç edenleri sadece İslâmî mensubiyet şuuru bağlıyordu. Özellikle Rumeli göçmenlerinin çoğundan şunu işitirsiniz: "Orada durumumuz daha iyiydi."²⁰ Ekonomik bakımdan orada daha iyi olduklarımızı söylerler ki bu; -biz buraya dinî bir tercih yaparak geldik. Dindaşlarımızla birlikte olmak için... geldik- demektir.' (Özel, 2018d: 314; Özel, 2021b: 54).

¹⁹ Milliyetçilik ve 'büyük güç odakları' denildiğinde I. Wallerstein'in bu incelemenin en başında epigraf olarak iktibas edilen çerçevelemesi de tekrar zikredilmelidir: "Milliyetçilik, entelektüel bir saik olarak genellikle saygı duyulan bir şey değildir; ancak kültürel milliyetçiliğin olumsuz şekilde değerlendirilmesinin bizatihi kendisi, dünya-sistemdeki hegemonik güçlerin kültürel egemenliğinin bir parçasıdır." (Wallerstein, 2013: 199).

²⁰ Ebeveynleri ve onun öncesindeki nine ve dedeleri Kuzey Kafkasya – Dağıstan muhaciri bir anne ve babanın evladı olarak, aile büyüklerinden, "Bizimkilerin orada durumları daha iyiydi. Biz buraya, gâvur içinde kalmamak için gelmişiz." Şeklindeki sözleri kendim de defaaten işittiğimi belirtmeliyim.

Göçmenlik ve yerlilik tablosuna tafsilatıyla bakıldığında ortaya başka bir yön çıkmaktadır: ‘Cumhuriyet ilân edildiği zaman takriben 11 milyon insan hayatta kalmıştı. Bunların yine takriben 7.5 milyonu göçmendi. Göçmenlerin hepsi şüphesiz Türk toprağı olan yurdumuza Cumhuriyet’le nihayetlenen asrın çeşitli tarihlerinde, yukarıda söylendiği gibi başta Balkanlar ve Kafkasya olmak üzere, çeşitli beldelerden gelmişlerdi. Hiçbirinin vatanımızdaki mazisi yüz yılı aşmadığı için bunlardan geriye kalan aşağı yukarı 3.5 milyon civarındaki nüfusun bileşenlerinin kimler olduğu meselesi önem kazanmaktadır. Nitekim geride kalanların çoğunluğunu canını ve/veya mülkünü sağlama almak için Müslüman görünen yerli gayrimüslimler: Yahudiler,²¹ Ermeniler,²² Grekler / Rumlar, Süryaniler ve kim bilir daha kimler teşkil ediyordu. Türk bayrağını kimlerin kendi melanetlerine kılıf yaptığını, kimlerin başının üstünde tuttuğunu ayırt etmek zinhar kolay değildi. Cumhuriyetin ilânı akabinde Müslüman görünmek mecburiyetinde kalan Sakarya Meydan Muharebesi mağluplarının, mağlubiyetlerinin acısını biz galiplerin değerlerini gözden düşürerek çıkarmaya çalıştıkları da söylenmelidir. İslâm düşmanlığının Türkiye’deki en kalın, en dayanıklı maskesi tanrıtanımazlık olarak bilinir. Tesirlerini kültür ve medya sahasında gösterme gücüne sahip Yahudi ve Hıristiyanlar hiçbir dinle alâkaları yokmuş numarası yapar. Böylece İslâm aleyhtarlıklarına kılıf uydurmak mümkün olur (Özel, 2015d: 187; Özel, 2017a: 304; Özel, 2018a: 20).

Ermenilikten bahsedilen yerde ‘Hırant Dink (1954–2007) nâm zat öldürülünce medeniyetin açtığı yollardan “Hepimiz Hırant’ız” nidalarının yükselmesine karşın Muhsin Yazıcıoğlu²³ (1954–2009) başına gelmedik bırakılmaksızın öldürüldüğünde hiçbir yoldan hiçbir nidanın yükseltmemesi anlamlı olsa gerektir. Haddizatında Türk Ortodoks kilisesi 21 Eylül 1922’de ihdas edilmeden önce de Ermenilerin büyük çoğunluğu hâlihazırda Türk kılığına girmişti. Esasta daha genel olarak Yahudiler ve Hıristiyanlar, İstiklâl Harbi’ni biz Türklerin kazanması sebebiyle ya kendilerine çeki düzen vermek ya da Türk görünmek mecburiyeti altında kalmıştı. ‘Bu Müslüman Türk görünmek veya -ihtida- meselesi Cumhuriyet’le beraber başlayan diğer birçok konuda olduğu gibi Türk toplumunda hakkında susulan bir meseledir. Anadolu topraklarında 1923’ten itibaren birçok bölge, birçok köy sessiz sedasız Müslüman olmuştur. Bunlar eski Grekler (Rumlar), eski Ermenilerdir. Üzerine pek konuşulmayan bu konu aslında laik politikanın Türkiye’de nasıl olup da böyle kolay yürüdüğü de bir açıklamasıdır. Çünkü nüfus içinde, İslâm’ı uygulamaya yer vermeyen önemli bir unsur zaten vardır. Mezkûr ihtidanın yakın tarihimizde üzeri örtülmüş en çirkin şey olduğu da eklenmelidir. Yani Türk toprakları Cumhuriyet sonrasında “İslâmlaştı.” Hiç Müslüman yoktu değil, fakat yukarıdaki nüfus bilgilerinde de belirtildiğince bu topraklarda yaşayan Ermenisi, Rumu, Süryanisi, Keldanisi... Gayrimüslimler toplandığında Müslüman sayısını geçiyordu. Cumhuriyet’ten sonra bunlar işte süratle Müslüman Türk görünmek zorunda kaldılar. Bunların bir kısmı samimi olarak, -bundan sonra bu iş böyle- deyip devam etti. Ama bugün yaşadığımız şey, ister dram denilsin, isterse felaket yahut rezalet, bu insanların İstiklâl Harbi’nin intikamını alacak şekilde hareket ettikleridir.’ (Özel, 2018b: 144; Özel, 2023a: 318-319, 381). Bu hareketin ve Türkün gıkının çıkmaması konusundaki yaygın müşterekliğin tekerleği gün gelmiş andımızın da üzerinden geçmiştir. Neticede buradan göç konusuna geçilip Türk vatanına, göç yoluyla gelenler tekrar göz önüne alındığında dinimizde

²¹ Yahudilikten bahsedilince Özel, Einstein ile ilgili olarak da bir yorum yapmakta ve şöyle demektedir: “1933’te Hitler iktidara geldi. 1932’de Einstein Almanya’yı terk etti. Bu işler öyle ezbere olmuyor. Einstein çok bilinçli ve yüksek rütbeli bir Siyonist olarak işlerin tanzimi konusunda bilgiliydi.” (Özel, 2018b: 167-168). Bu incelemede Einstein konusuna değinilmesinin bir sebebi de bir Yahudi bilim adamı olarak Einstein ile bir Türk bilim adamı olarak Oktay Sinanoğlu (1935-2015) arasında kurulan benzetme ilişkisidir. Özel, kendi sözleriyle: “son 300 yılın en genç yaşta profesörü olma unvanını uhdesinde bulunduran” nitelemesiyle vafettiği Oktay Sinanoğlu’na “Türk Aynştaynı” denilmesini değerlendirdiği bir yazısında, “Anladığım kadarıyla Yahudi’ye göre Albert Einstein ne ise, Türk’e göre Oktay Sinanoğlu odur denilmek isteniyor.” (Özel, 2018d: 236) cümlesini sarf ediyor. Konunun Yahudi benzetmesi boyutunu dışta ama İsmet Özel (ve Sezai Karakoç) boyutunu içte tutarak bu makalenin yazarı olarak mevzuyla ilgili bir ‘öznel’ notu şöyle aktarabilirim: Sayın Sinanoğlu’nu ömrü hayatımda sadece bir defa 1996 yılında gördüm. O yıllarda çalıştığım sendikamızın bir eğitim semineri vesilesiyle Kütahya’da idik. Kendileri de orada olduğu için, işçilerimiz ve diğer dinleyicilere de bir konuşma yapması söz konusu olmuştu. Akabinde Kütahya’dan Ankara’ya, o yıllarda sendikamıza basın-yayın ve eğitim konularında danışmanlık yapan Cengiz A. Beyin şahsı aracılığıyla üç kişi olarak ve sohbet ederek dönüyor idik. Sayın Sinanoğlu sohbetin bir yerinde Cengiz ağabeye “Sezai Karakoç kimdir?” diye yekten sorunca, Cengiz ağabey, “İdris, Sezai Karakoç’un mürididir.” (Onu okur ve sever anlamında) diyerek sözü bana bırakmıştı. Benim açıklamalarımın sonra, Sayın Sinanoğlu hiçbir yorum yapmadan bu sefer de “İsmet Özel kimdir?” diye sormuştu (Yol boyunca sadece bu iki ismi anarak sormuştu). Cengiz ağabey de “İdris, İsmet Özel’in de mürididir.” (Yine onu okur ve sever anlamında) diyerek sözü tekraren bana bırakmıştı. Sayın ‘Türk Aynştaynı’ Özel’le ilgili de hiçbir yorum yapmamıştı. ‘Türk Aynştaynı’ Sinanoğlu’na Karakoç ve Özel ile ilgili bilgileri ilk elden kim ve nasıl vermişti, izahlarımdan sonra Sayın Sinanoğlu’nun, merhum Karakoç’la ve İsmet Özel beylerle yolu hiç keşitti mi ya da onları okudu mu maalesef bilemiyorum.

²² “Birinci Büyük Millet Meclisi’nde Kürdistan mebuslarının yerleri bulunduğu halde, niçin Cumhuriyet ilân edildikten sonra ülkede “kuyruklu Kürt” tabiri işitildi? Bunda bir kavim olarak, dışlanan bir unsur olarak Kürtleri aşağılama kastı mı vardı? Hayır, yoktu; fakat münafıklar böyle anlaşılmasını istiyordu. Bıdayetten beri Türk dilinde Kürt belli bir bölgeye atıfta bulunmak üzere kullanıldı; Kürdilhicazkâr gibi. Söz konusu bölgede Kürtçe değil, kendi aksanlarıyla Türkçe konuşan Ermenilerin lâkapları “yan” hecesiyle sonlanıyordu. “Sıvacıyan” gibi. Eğer bir Ermeni lâkabının “yan” denilmeden anılmasını sağlamış, kendine sadece “sıvacı” dedirtmeği başarmışsa, diğer Ermeniler onun “kuyruksuz” olduğuna hükmederlerdi. Can ve mal emniyeti uğruna kuyruğunu kesmiş Ermeni’nin karşımıza Kürt görüntüsüyle çıkması kuyruğunu gizlediğinin nişanesinden öte bir anlam ifade edemezdi.” (Özel, 2017a: 479-480).

²³ Kasım-2012 tarihli bir televizyon konuşması itibarıyla Özel’e göre: “Muhsin Yazıcıoğlu öldükten sonra yaşadığından daha tesirli oldu denemez. Muhsin Yazıcıoğlu zaten gittiğe tesirini arttıracığı için, eğer Türkiye bir şekilde başkanlık rejimine geçecek olursa] Türkiye’de Muhsin Yazıcıoğlu’ndan başka Türkiye’nin başına geçecek adam kalmadığı için öldürüldü. Yani vakitlice onun cismini ortadan kaldırdılar.” (Özel, 2024: 513).

bir şekilde vatan duygusunun, vatan merkezîyetçiliğın teklif edildiğı netlikle anlaşılacaktır. Bu mânâda “Vatan sevgisi imandandır.” Hadîs-i şerifi de anılabilir. Demek ki Allah’a iman etmek biraz da “vatanlı olmak” mânâsındadır.’ (Özel, 2015d: 79, 80, 187; Özel, 2017c: 77).

Üst paragrafta sözü geçen ‘ihtida edenler; mühtediler, devlet teşkilatından özellikle askerî birimden en az birkaç kuşak uzak tutulmuştur. Bu uzak tutma da Türkiye’nin İslâmî homojenizasyonunda çok büyük rol oynamıştır. Uygulama, “Burası sadece İslam ülkesidir, burası sadece Müslümanların vatanıdır.” fikrini kuvvetlendirmiştir. Bunlar sonuçta, burada ırk esasına dayanmayan, sadece dinin temel alındığı bir inşanın gerçekleştirilebileceği bir millet olma imkânımızı artıran vakıalar olmuştur. Bu ihtida meselesinin dışında genel olarak da Türkiye topraklarının etnik mânâda İslâmî homojenizasyonunu biz zaten Türkiye Cumhuriyeti’ne borçlu durumdayız. Yani Türkiye Cumhuriyeti İslâmî esasları dışta tutarak varlık kazanmış bir yapı olmak bir yana, bilakis, örgüsü hâlâ İslâmî olmak üzere, etnik mânâda daha çok İslâmîleşmeyi esas alan bir bünyeye sahiptir.’ (Özel, 2021b: 53, 55; Özel, 2023a: 359). Özcesi, dilleri, kökenleri, kavmî hususiyetleri itibarıyla gayri—Türk olan Kürt, Gürcü, Çerkes gibi kimlik yönüyle ‘anasır-ı İslâm’ toplulukların laik vatandaşlığın ve çok kültürlülüğün gerektirmesine karşın yine de hâlâ azınlık addedilmemelerinin zemininde, devletin; Müslümanların bir milleti, gayrimüslimlerin ise başka bir milleti oluşturdukları ve bundan ötürü de azınlık sayıldıkları şeklindeki *filî* varlık ve kimlik anlayışı değilse eğer, acaba başka hangi anlayış bulunuyor olabilir?

Özel’in perspektifinde: ‘Biz Türklerin dik; omurgalı durmasını mümkün kılan: Dinimizin hediyesi dilimiz vasıtasıyla tarihte iki kez vatanlaştırdığımız topraklardaki düzen, Türk düzeni olmuştur. Vatanlaştırma, “Türkler gelmeden önce Anadolu ve Anadolu’ya gelmeden önce Türkler” yaklaşımını safсата konumuna düşürmüştür. Türk düzeni, Kur’ân merkez alınarak ihdas edilen bir düzendir. Kâinattaki yegâne iman dili olan Türkçe, bu düzenin şeklinde istikamet tayin edici olmuştur. Düzenin omurgası budur: Aşk ile Allah diyen Türk lisanı.’ (Özel, 2017a: 358; Özel, 2018a: 302; Özel, 2021b: 191; Özel, 2023a: 379-380). Bu minvalde, dünya sistemine eklemli periferi konumundan çıkışı ve sisteme bir son verışı de hâvî bir kurtuluş yolu arıyorsak eğer, önce şunu anlayacağız: Bizi biz kılan Türklüğümüzü borçlu olduğumuz hakikat, Orhun-Yenisey yazıtları değildir. Bizi, İstiklâl Harbimiz biz kılmıştır. Türklüğü toparladık ve topraklarımızı yağmalamadık. Lâkin kimliğimiz itibarıyla hiç sınanmamıştık. Neyin nesi olduğumuzun; bize ne cins insan denileceğinin sınavına İstiklâl Harbi’nde girdik ve İstiklâl Harbi’nde çıktık.’ (Özel, 2018d: 45).

Bu toprakların ikinci kez vatanlaştırılmasını ve dolayısıyla da Türkiye olmasını kendisine borçlu bulunduğumuz harp; İstiklâl Harbi’dir. İstiklâl Marşı ise, Cumhuriyet’ten sonra da değil, İstiklâl Harbi’nden sonra da değil, İstiklâl Harbi cereyan ederken yazılmış bir marştır. Özel açısından: ‘İstiklâl Marşı, 1921’inci Hıristiyan yılında Cihada çıkmış Türk ordusu kendi gayesini aksettiren bir marşa ihtiyaç duyduğu için yazılmıştır. Sakarya Meydan Muharebesi arifesinde yazılan İstiklâl Marşı: Can çektiği halde ‘Öldürmeyen Allah öldürmez’ sözünde olduğunca, ölmeyen Türk milletinin marşıdır. Sakarya’yı eğer biz Türkler zaferle sonuçlandırmamış olsaydık Anadolu’da bir tek Müslüman bırakmayacaklardı. Başka bir ifadeyle yirminci Hıristiyan asrının ilk çeyreği kapanmadan vuku bulan Sakarya Meydan Muharebesi aleyhimize sonuçlansaydı bugün biz Türklerin adı sadece ansiklopedilerde geçecekti. İşte bu zor süreçte yazılan İstiklâl Marşı, Türkiye ve Türklük için ortaya bir hedef, bir projeksiyon koyan bir metin olduğu halde, birilerine ayak bağı olur korkusuyla etkisiz bırakılmıştır. İstiklâl Marşı, “Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli / Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.” dediği halde 1932 yılından 1950 yılına kadar Türkiye’de ezan okunmamıştır. Hâlbuki İstiklâl Marşı bunu amir bir marştır.” (Özel, 2015a: 102-103; Özel, 2017a: 474; Özel, 2018a: 74; Özel, 2024, 629, 696, 759). Özel, kendi düşünce dünyasını, ideolojisini, Türkiye’deki diğer cari milliyetçiliklerle olan husumetini ve Türkçeyle duyduğu övücü de İstiklâl Marşı’nı merkez tutarak izah etmektedir:

İdeolojisine İstiklâl Marşı’ndan başka çerçeve aramayan bir Türk milliyetçisi olmakla övünürüm. Türklüğü Müslümanlıktan ayırmaya kalkışanların can düşmanı olmakla övünürüm. Kafatasçı manfakalarla hiçbir ortak yanının bulunmayışıyla övünürüm. Türklüğü İslâm’ın izzetine sahip çıkmaktan başka bir yerde arayanların alçaklığına şahit olmakla övünürüm. Yerküre üzerinde kapitalizmin mezarını kazma salâhiyet ve ehliyetine sahip bir kültür mirasına konmuş olmakla övünürüm. Konuştuğum ve yazdığım Türkçe’nin bütün bu övündüğüm şeyleri yansıtabilecek yeterlikte olduğundan ve üstüne üstlük bu övündüğüm şeyleri yansıtmayı gerektirmesinden övünç duyuyorum (Özel, 2018d: 211-212).

Özel aynı zamanda, ‘Kâfirlerin Türkleri tarihten silme çabalarının, cevabını, İstiklâl Harbimiz ve bilhassa Sakarya Meydan Muharebesi ile bulduğu görüşündedir. Sakarya Meydan Muharebesi’nden bahsedildiğinde söz, mevzunun felsefi kıvamla olan bağı da kurularak Necip Fazıl Kısakürek²⁴ (1904 - 1983)’in ‘Sakarya Türküsü’ adlı şiirine de getirilebilir. Özel açısından: ‘Ucuzluğu terk etmenin en kestirme yolu şiir okumaktır. Şiir sanatların şahıdır ve onu anlamak da bir felsefi kıvamı, buna bağlı olarak da felsefi muhtariyeti gerektirir. Felsefi bir kıvam sahibi olmaksızın da şiir okunabilir, şiirden zevk alınabilir fakat yine de şiirin vereceği öze ulaşılammış olunur. Türkçe okuyabilen kişide başlangıçtan beri mukim felsefi kıvam Necip Fâzıl’ı bir tek şiiriyle; Sakarya Türküsü’yle gümüş şairler arasından sıyrıp altın şairler katına çıkarmıştır. Eğer Necip Fâzıl bu şiiri yazmamış olsaydı Türk şiir merdivenini çıkarken, Sabahattin Kudret’in anıldığı basamakta anılacaktı.’ (Özel, 2018a: 148).

Kahraman ordumuza ithaf edilen İstiklâl Marşı o günkü, bugünkü, yarınki muharebenin Türk zaferiyle sonuçlanacağı imkânına işaret etmektedir.’ (Özel, 2015d: 85). İstiklâl Harbi’nin açtığı yolda:

Türkiye Cumhuriyeti’nin ilânı Muhammet ümmeti için ikinci Hicret olarak algılanmak meyanındaydı. Mekke’nin fethine hasredilmesi gereken 90 sene [2013 yılı itibarıyla doksan] nasıl oldu da heba edildi? Cevap hazır: İstiklâl Marşımız Sakarya Meydan Muharebesi Türklerin zaferiyle sonuçlanır sonuçlanmaz rafa kaldırıldı da ondan (Özel, 2015d: 91; Özel, 2024: 539, 547).

‘İstiklâl Marşı’mızın bir şiir olması örneğinden de fahmedilebileceği üzere şiir devletten anlaşılabilir en doğru şeyi anlar. Çünkü şiir her çağda ve her ortamda devletle milleti mutabık kılan şeydir. Onun için İstiklâl Marşı Türk milletinin mutabakat metnidir. Marşımız, dünyadaki milli marş güftelerinin tamamından farklı tarzda bir şiirdir. Abidevî bir sanat eseridir. Devlet şimdiye kadar, bu şiirin millet menfaati nâmına ihdas ettiği atmosferi salâhiyetinin bahanesi haline getirdi. İstiklâl Harbi Türk zaferiyle sonuçlanınca devlet bu şiiri hemen rafa kaldırdı. Türk topraklarının hakikati bundan ibarettir’ (Özel, 2015a: 131).

Düşünürün indinde: ‘Biz, İstiklâl Harbi’nden önce yazılan İstiklâl Marşımızı, istiklâlimizi kazanmak için kabul ettik. Yoksa işler bittikten sonra hikâye olsun diye değil. Marşımız, istiklâle giden yol üzerinde hangi ahlâkı benimsediğimizi gösteren marştır, çünkü İstiklâl Harbimiz, İstiklâl Marşımızın fikriyatı, projeksiyonu ve moral tesirinin desteğiyle yürütülmüştür. Sakarya Meydan Muharebesi, bu marşın savunduğu ruh durumuyla kazanıldı. XIII. Hıristiyan asrında vatan sahibi olan Türkler, XX. Hıristiyan asrının ilk çeyreğinde bu vatani bir İstiklâl Harbi vermek suretiyle elde tutma ısrarında bulunmuşlardır. Bu, Kur’ân Devleti ihtiyacını şu veya bu sebeple duyanların sebep olduğunu bilmediği gerektirir. İstiklâl Harbimiz arzın sathından İslâm’ı silmek isteyenlere karşı, yani İslâm’ı bir siyasî teşkilat ve askerî güçten mahrum bırakmak isteyenlere karşı verildi. -Hayır, böyle olmadı- diyen herkes kasıtlı yanılsamalara kurban gitmiştir. (Özel, 2015d: 140, 160; Özel, 2017a: 476). İstiklâl Marşı, 1921 senesinde, -Türk milleti; Türk hayatı var olmaya devam mı edecek yoksa tarihten silinecek mi?- sorusu sorulduğunda milletimiz tarihten silinmeyecekse eğer ancak Müslüman kaldığı takdirde silinmeyecek diyen marştır. Marşımızı Türk hayatının varlığı ve idamesi için elzem saymak gerekir. Allah bize varlık hakkını Sakarya ile nasip etti. Ne kadar şükretsek azdır. Biz, başkaları ne derse desin ideolojimiz İstiklâl Marşı’nın ideolojisidir diyoruz. Marşımız doğduğu zaman itiraz edenler, aslında belli etmeden Sakarya Meydan Muharebesi’nin Türkler tarafından kaybedilmesini arzulayanlardı. Öte yandan İstiklâl Marşı’nın metni edebiyat bakımından, şiir

²⁴ Burada İsmet Özel’in Necip Fazıl Kısakürek’i gerek Türk edebiyatı ve şiiri gerekse İslâmî endişeler itibarıyla nerede gördüğüne de bakılabilir. Özel’in indinde: “Necip Fazıl... Halk tarafından kabulünü, Cumhuriyet sonrası entelektüel çevrelerin karşısında bir tavır almasına borçlu bir kişi. Yani Necip Fazıl büyük bir cesaretle Müslüman olduğunu beyan eden ve şiirin Allah’ı aramak için bir vasıta olduğunu söyleyecek kadar inancına sadakat göstermiş bir insan olması sebebiyle yaygınlık ve kabul görmüş bir şairimiz. Edebi niteliği sebebiyle bir yaygınlık edinmiş değil.” (Özel, 2023b: 199). Özel, Nurettin Topçu ve Said Nursi değerlendirmelerine de yer verdiği bir başka Kısakürek portresinde ise şunları söylemektedir: “Necip Fazıl, Nurettin Topçu da buna dâhil, insanlar Türkiye için İslâmî bir gelecek tasarlamıyorlardı. Böyle bir projeksiyonları olması gerekmiyordu. Netice itibarıyla, belki Said-i Nursi’den bir parmak öndeydiler. Çünkü Said Nursi imanını kurtaralım kâfi diyordu. Bu düşünce adamları, imanını kurtarılmasının yanı sıra bir tutunacak kulp, desteği sağlayacak yastık bulmanın gereğinden söz ettiler. Değişmiş olan şartlarda idame etmenin imanı muhafazayla sınırlı kalamayacağını savundular.” (Özel, 2023b: 749). Türk-İslâm düşüncesinin Özel’in dışında bir başka önemli ismi olarak acaba merhum Karakoç, Kısakürek’i nasıl değerlendirmekteydi, bir mukayese sağlanmasından buna da bakılabilir. Karakoç; Kısakürek ve onun neşrettiği Büyük Doğu mecmuası için şöyle demektedir: “Türkiye’de entellektüellerin İslâma dönüp bakmaları gerektiğini çağımızda ilk haykıran ve tezini sistemleştirmeye çalışan ilk O oldu diyebiliriz. İslâmî çağımız insanı için de, gelecek zaman insanı için de yaşanacak bir hayat tarzı olarak seçmemiz gerektiğini O söyledi... İslâm, Onun için ekzistansiyel bir sorundu. Var olmak ve yok olmak sorunu. Hem kendisi hem toplum için.” (Karakoç, 1986c: 257) ... “Büyük Doğu... Türk düşünce ve aksiyon hayatı[ın] İslâm’dan kutuplar kadar uzaklaştığı bir günde doğmuş ve [1967-1968’ler itibarıyla] tam yirmi beş yıl, fikir, sanat ve aksiyonda sürekli olarak ağırlığını duyurmuş, bütün bir gençliğe ideal aşılammış kutlu bir ocaktır... Ehli sünnet yolundan kıl feda etmeden, açık ve seçik bir şekilde dâva yolunu ortaya koyan bir düşünce, inanç, aksiyon okulu olmuştur Büyük Doğu... Büyük Doğu’nun bu yirmi beş yıllık çilesini de tek başına omuzlayan Üstad Necip Fazıl Bey olmuştur. Hapisler, akıl almaz baskılar, tehditler, ithamlar, anlayışsızlıklar, maddî sıkıntılar, içinde yılmadan bu emaneti günümüze kadar alın akiyla getirmiştir. Bu uğurda çiğnemediği ikbal olmamış, uğramadığı çile kalmamıştır.” (Karakoç, 2017: 127-128). Özel ve Karakoç’un perspektiflerinde dikkat çeken husus, Özel’in indinde Kısakürek “İslâmî bir gelecek tasarlamayan” bir isimken, Karakoç’un indindeki Kısakürek, “İslâmî çağımız insanı için de, gelecek zaman insanı için de yaşanacak bir hayat tarzı olarak seçmemiz gerektiğini” söyleyen isimdir. İslâmî tezini ilk defa sistemleştirmeye çalışan da yine Kısakürek’tir. Konunun Topçu ve Nursi boyutları ise kuşkusuz başka bir çalışmayı gerektirmektedir.

olarak da gözleri fal taşı gibi açacak derecede kıymetli bir metindir. Yani marşımız olan şiir, öyle hani - canım, işte burası da böyle olmuş-denecek zayıf bir şiir değildir. Teknik olarak çok kuvvetli, vezni çok yerli yerinde, kafiye harikulade, ses düzeni kendine mahsus bir işleyiş gösteriyor. O bakımdan tabii ki Türk şiirinin de göğüs kabartıcı bir örneğidir. Türkiye bu şiirle dünyada yapılamamış; modern çağlarda yapılamamış bir şeyi gerçekleştirmiş bir ülkedir. Biz bütün dünya milletlerine seslenip rahatlıkla “Var mı sizin böyle bir marşımız!” diyebiliriz.’ (Özel, 2004b: 74; Özel, 2014b: 271; Özel, 2017a: 406; Özel, 2018b: 55, 163; Özel, 2023b: 277; Özel, 2024: 101, 490, 631, 696). Millî Marşımızın dünyada başka türden bir örneği bulunamayacak denli yüksek bir kaliteye karşılık gelen bir şiir olduğu düşünülürse Türk milletinin şiirle mayalanan, şiirle dolan ve hem millî kimliği hem de millî ideolojisi olarak mutabakatını şiirle / şiirde; İstiklâl Marşı’nın kendisinde sağlayan bir millet olduğu daha bir sarahatle kavranacaktır.

Özel’in *Of Not Being A Jew* kitabında yer alan aşağıdaki mısralar da kuşkusuz, Türk’ün, İstiklâl Harbimiz gibi zor zamanlardaki imtihanına bir kayıt düşme olarak anlaşılabilir:

“Çünkü ey Türk senden başkası yoktu kalan
 Şarapnelle başbaşa
 Seni orada gâvurların kasten bıraktığı sırada
 Sarıklı hocalar fesi püsküllü
 Muallimler kapatmalar ve aksak yamakları
 Migrenli kısım şefleri sümen altı saman altı muavinler
 Kethüdalar usta başları iş ve işçi bulma kurumu
 Kalem efendileri daire âmirleri tabur komutanları
 Bütün o cür’etkâr bütün o ödlele tanıdıkların
 Senelik izin deyiler
 ...
 Başbaşasın
 Başbaşasın 1914’ten beri şarapnelle
 ...
 Yer kabuğuyla oynarmış
 Gibi yapacaklardır
 Sen lime lime
 Parçalara ayrıldığın
 Sırada” (Özel, 2014a: 193-194).

İstiklâl Marşı bahsinde “İstiklâl Marşı’nı kaleme alan şairin peşine polis takmışlar.” diyerek resmî ideolojinin icraatlarına ilişkin tarihî bir gerçeği hatırlatan Özel açısından: ‘gelen yer İstiklâl Marşımızı lâfzıyla ve ruhuyla savunmanın suç sayıldığı yerdir. Böyle bir suça teşebbüs edileceği ise hayal edilir gibi değil.’ (Özel, 2015a: 23; Özel, 2018d: 451). Yine Marş vadisinde düşünürce göre: ‘İstiklâl Marşı yazılincaya kadar Türk düşmanlarının ‘çelik zırhlı duvarının’ hak ile yeksan edilmesi yolunda hem kolları, hem paçaları sıvamanın vacip olduğu telâffuz edilmedi. ‘Serhaddimizin iman dolu göğsümüz olduğunu’ marşımızdan öğrendik. Özel, marşımızın bir vatan sahibi olmamızda katalizör vazifesi görmüş bir metin olduğunu belirtir. Millî Marşımız olan şiir, üstün niteliğiyle Türk milletinin tarihten silinme tehlikesi karşısında bir direniş, bir mukavemet metnidir. Türkiye Cumhuriyeti mevcudiyetini başka hiçbir şeye değil, sadece Sakarya Meydan Muharebesi’ni zafere ulaştıran İstiklâl Marşı ideolojisine borçludur. Türk milletinin Batı medeniyetinin zoru karşısında kazandığı kıvamını Haçova Meydan Muharebesi’nde bulduğu hatırlanacak olursa, oradan Sakarya Meydan Muharebesi’ne milletçe direnme serencamımızın bir meydan muharebesinden diğer meydan muharebesine olduğu anlaşılacaktır. Marşımız sadece cumhuriyet ilânından önce değil, Sakarya’dan da önce yazıldığı için, tekraren: İstiklâl Marşı’nın devlete borcu yokken, Türkiye Cumhuriyeti Devleti İstiklâl Marşı’na borçlu olmaktadır.’ (Özel, 2024: 640). Ayrıca, Türkiye’nin ikinci kez vatan kılınışı anlamına gelen İstiklâl Harbi’nin kazanılmasında Gaziantep, Şanlıurfa ve Kahramanmaraş’a da yer açan Özel şöyle demektedir: ‘İsminin önünde övücü sıfatlar taşıyan üç

vilayetimiz var; Gaziantep, Şanlıurfa, Kahramanmaraş: Niçin böyle, lâfi dolandırmaya gerek yok. Bu üç yer, kâfirlerin tasallutundan kendi girişimleriyle kurtuldukları için böyle.²⁵ Bu demektir ki buraların İslâm toprağı olarak tasdiki burada yaşayan insanlara bırakılmıştır. Onun için o övücü sıfatlara sahipler. Ankara'dan bağımsız olarak kendi başının çaresine bakan yerler oldukları için.' (Özel, 2017a: 221-222; Özel, 2023b: 441; Özel, 2024: 401, 437). Bu üç vilayetimizden bahsedilen yerde açığa kavuşturmak gerekir ki İsmet Özel'e göre: 'İstiklâl Harbimiz esasında bir değil üç (3) cepheli bir savaştır ama bu kamuoyundan bir şekilde kaçırılan bir gerçektir:

1. Kâzım Karabekir²⁶ (1882-1948) kumandasındaki ordunun Kuzeydoğu hududumuzu belirlediği savaşlar. Bu savaşlarla Karabekir, Ermenistan'ı tamamen Kafkasya'ya itelemiştir.
2. O zamanki övünç unvanlarını almamış isimleriyle Maraş, Urfa ve Antep'te cereyan eden çete savaşları. Urfalılar topraklarından gâvurları, yani Fransız-Ermeni güçlerini Miladî-Hıristiyanî takvimle 10 Nisan'da attılar. 10 Nisan 1920. TBMM ise 23 Nisan 1920'de açıldı. Bunun mânâsı, -Türkler eğer başlarının çaresine bakmaya kalkışılırsa bunun sonuçlarına hâkim olamayız. Onun için inisiyatifi biz elden bırakmayalım ve Türklere bu toprakların idaresini teslim etmeyelim- düşüncesidir.
3. Yunan işgaline karşı TBMM komutasında düzenli ordu savaşları.

Üçüncü maddedeki Yunan işgaline ilişkin olarak Özel'in indinde: 'Dikkate değer olan şey şudur ki, Yunanlıların (Greklerin) İzmir'e çıkardıkları asker sayısı Sakarya'da karşımızda bulunan ordularının asker sayısı arasında inanılmayacak kadar büyük bir fark vardır. Yunanlılar İzmir'e asker çıkardıkları zaman Polatlı'ya kadar yalnızca o çıkarılan askerlerle ilerlemediler. İçerideki gayrimüslimler, başta Grekler (Rumlar) ve Ermeniler bu orduya dâhil oldular. Anadolu içlerinde ilerleyen ordu sadece Yunanistan'ın İzmir'e çıkardığı ordu değildi, yani bu topraklarda yaşayan gayrimüslimler bizimle savaştilar. Şimdi bütün televizyon dizilerinde o insanlara sempati yaratılmaya çalışılıyor. Ama işte bir şeylerin anlaşılacağı gün de herhalde gelecek.' Netice itibarıyla Cumhuriyet sonucuna ancak yukarıdaki üç cephenin de zaferle taçlanması suretiyle varılabilmektedir.' (Özel, 2018b: 250; Özel, 2022: 39; Özel, 2023b: 718; Özel, 2024:233-234, 658-659, 699, 721).

Özel'in, İstiklâl Harbi bağlamında Ethem Bey (1886–1948)'i de değerlendirdiği zikredilmelidir. Düşünürüne göre: 'Ethem Bey, birçok isyanı bastırıldığından ötürü Millî Mücadele'nin en parlak ismi haline gelmişti. Hal böyleyken Ethem Bey'e Ankara'nın planlarından; çete harbinin çıkarıldığı ve bundan böyle bütün Millî Mücadele hareketinin artık tamamıyla nizamî ordu vasıtasıyla yürütüleceği haberi ulaştırılmıştır. Hakkında Yeşil Ordu mensubu olduğuna dair söylenti çıkarılan Ethem Bey şu tepkiyi vermiştir: "Benim gözümde bu saatten sonra Ankara ve Atina arasında fark kalmamıştır." Bu durum aslında şu demektir: Dünyada bir siyasi oyun oynanıyor. Bu siyasi oyun, doğrudan doğruya dünya sisteminin düzenlediği bir oyun. Sistemin o dönemdeki hegemonik gücü ise Britanya. Metropol de Londra. Londra, kontrolü altındaki bütün toprakların, savaş sonrasında yine kendi lehine yeniden tertip edilmesi politikası güdüyor. Bunu Ankara'nın mı yoksa Atina'nın mı, hangisinin daha iyi yapabileceği Britanya parlamentosunda tartışma konusu. Başka bir ifadeyle, toprakları, dünya sistemi adına kim kontrol altında tutacak? Mezkûr vetireden sonra Ethem Bey'in namı diye bir şey kalmamıştır. Beklediği madalyayı Osmanlı Sarayı'ndan tedarik eden nizamî ordunun albayı İsmet (İnönü, 1884-1973) ona Çerkes Ethem adını takarak itibarını sıfırlamıştır. Ethem Bey'e Çerkes Ethem denilmesi suretiyle onun bir şekilde Türk olmadığı vurgulanmıştır. Geçen zaman boyunca, parsa da, bizi biz yapan tarihte Ethem Bey'in olmadığını, sadece Millî ve Ebedî şeflerimizin olduğunu söyleyenlere toplatılmıştır.' (Özel, 2021b: 166-167; 2024: 602-603).

İstiklâl Harbi'nin öncesine ve sonrasına dair yönlerden biri, adlarında gayrimüslim tedarileri; 'kilise' ibaresi bulunan iki vilayet için yapılan isim değişikliğidir: 'Türklüğün, bütün cihanın inkâr ettiği varlığını dünyaya ikinci kez tasdik ettirmek için giriştiği harbin başlangıcında 'Kara Kilise'²⁷ adı Karaköse (bilahare Ağrı) yapılmıştır. Sakarya zaferinden sonra dünyada hiçbir kâfirin gücü ne zamandır öyle bilinen 'Kırk

²⁵ Karakoç da meseleyle ilgili olarak kendi sözleriyle şöyle demektedir: "Maraş kendi kendini kurtardı. Matematik açıklığıyla bu budur." (Karakoç, 1986a: 132).

²⁶ Kâzım Karabekir, Sezai Karakoç'un indinde de önemlidir: Karabekir, "Doğuda Ermenileri yenerek Doğu Anadoluyu kurtarmış, böylece bütün Anadoluyu kurtarmak için yapılacak hareketin dayanacağı bir insan ve coğrafya plânı kurtarılmıştı... Ve kazanılan zafer, Birinci Cihan Savaşı yenilgisinin melankolisinden sıyrılmıştı halkı. İstiklâl Savaşının psikolojik temeli bu "Doğu Zaferi"dir. Türkiye'nin o günkü en disiplinli, en güçlü ve en organize ordusunun başı olan Karabekir, Birinci Dünya Savaşı biter bitmez, yeni Türkiye'nin kurucu ve destekleyicilerinden olmasaydı, İstiklâl Savaşının kazanılması ve yeni Devletin kurulması çok güç olacaktı." (Karakoç, 1986a: 95).

²⁷ Bu makale, bir önceki adı Karaköse olan Ağrı'da(n) yazılmaktadır. Ağrı'nın daha da önceki adı olan Kara Kilise telaffuzunu, burada sadece bir defa, Ağrı Devlet Hastanesinde yatığım zamanların birinde, benim gibi hastanede yatan ve Kürçe konuşan bir yaşlıca teyzemizin ağzından işittim. Geriye kalan bütün kelimeler ekseriyet Kürçe iken konuşmada yine de Ağrı yerine "Kara Kilise" geçiyordu. Kara Kilise isminin kaldırılmasının üstünden bir asır geçtiği halde o ismi hâlâ telaffuz etmek, bu; herhalde en azından ilginç olsa gerektir.

Kilise'nin adını muhafaza ettirmeğe yetmemiş, ikinci hicretimizin²⁸ nişanesi haline getirmemiz vacip olan Cumhuriyetimizle birlikte bir de Kırklareli'miz olmuştur.' (Özel, 2021b: 66). Harbin önce ve sonrasına başka bir yönden daha bakıldığında, Türkiye'de, ortaya iki insan tipi çıkmıştır: Harpten sonra çiftlik sahibi, apartman sahibi olanlar; harpten önce ne idiye harpten sonra da yine o olanlar. Özcesi, harbin kazanılmasını sağlayanlarla, kazanılmasının faydasından istifade edenler aynı insanlar olmamıştır.' (Özel, 2020: 157; Özel, 2023b: 447, 641).

'İstiklâl Marşı'nı talep eden ve böyle olduğu için de İstiklâl Marşı'nın kendisine ithaf edildiği şahsiyet: Kahraman Türk ordusudur. Ordumuzun kendi devletini tahrip etme ihtimali o zaman nasıl sıfır idiye hâlâ sıfırdır. Ordumuzun bırakın müstemleke ordusu olmasını, arzın hiçbir köşesinden müstemlekecilığe nefes aldirtmayan bir başka ordu çıkmamıştır. Seferberlik sırasında ve nihayetinde müstemlekecilığe direnç gösteren herkes, yekdiğerini orduda; "Peygamber Ocağı'nda" bulmuştur. Topraklarımız istimlaka uğrama belâsından kurtulduysa bunu tepeden tırnağa kahraman Türk ordusuna borçludur. "Orhan Şaik Gökyay (1902 – 1994) "Bu Vatan Kimin?" şiirini, Necip Fazıl Kısakürek "Sakarya Türküsü" şiirini boş yere ve işgüzarlık etmek için yazmış olabilir mi?" Olamazalar. Çünkü "Bedr'in aslanları ancak bu kadar şanlı idi." "Çanakkale şehitleri için söylenen "Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi" sözü boşuna söylenmiş bir söz değildir. O kadar değildir ki Türkiye'nin istiklâli aleyhine işlenen her cürüm İslâmiyet aleyhine işlenmiş sayılır. İstiklâl Harbi'ne, ordunun yanı sıra 'halk' açısından bakıldığında, halkın bir avuç ordu mensubuna verdiği destek Türk topraklarının Ermeniler ve Grekler (Yunanlılar / Rumlar) tarafından yağmalanması tehlikesini ayne'l-yakîn hissetmeleri sebebiyle olmuştur. Günümüzde izi kalmamış olsa da Türklerin gayrimüslim âleme tepeden bakışı fitridir. İstiklâl Harbi bu fitrilikle; fitratla verilebildi. Yani harbimiz şartları ölçüp-biçerek kararlar almış insanların başlatıp yürüttüğü bir rasyonel savaş karakteri taşımaz. Türkler canlarını dişlerine takarak fitratlarının gereğini yerine getirdi. Biz Türkler, Avrupa'dan kaynaklanan bütün başka tür ideallerin hilafına ve marşımızın sarahat kazandırdığı fikriyat yardımıyla²⁹ İstiklâl Harbi'ni kazanarak Ermeni ve Greklerin karşımızda efendi konumu elde etmelerini engelledik. Ermeni ve Greklerin Türklere efendilik etme hevesleri kursaklarında kaldı. Yine de Türklerin bu kazancı Ermeni ve Greklerin heveslerini, kursaklarında dahi olsa, günümüze kadar muhafaza etmesine engel olmadı. Esasında İstiklâl Harbi'nin başarıya kavuşmasında en büyük etkenlerden biri de zaten yerli Ermeni ve Rumların, Türklerin efendisi olacağına dair işaretlerin belirmesiydi. İtalyan, Fransız, İngiliz hâkimiyetine -maalesef bunu söylemek çok ağır gelen bir şey ama- pek o kadar ses çıkaracak durumda değildik. Ama Rum ve Ermeni sultasında olmayı içimize asla sindiremeyecek bir psikoloji taşıyorduk. Bu psikoloji ve düşünce, İstiklâl Harbi'nin süratle organize edilip kazanılmasında çok esaslı bir katalizör olmuştur.' (Özel, 2014b: 263; Özel, 2017a: 460-461; Özel, 2018a: 300; Özel, 2018d: 131, 350; Özel, 2020: 228).

'Türklerin milletçe yemini; Misâk-ı Millî, Türk vatanından vaz geçilemeyeceğine dairdir. Ordumuz milletçe edilen yemine sadakatini ispat etme şerefine nail olduğu için İstiklâl Marşımız da büyük bir isabetle ve bilindiği üzere ona ithaf edildi. İsabet edildi çünkü İslâm yerküre üzerinde ancak bir askerî güçle; orduyla ve bu gücü müşahhas hale getiren bir siyasî teşkilatla; devletle temsil edilebilir. Ve yine çünkü biz ordu—milletiz. Dünyanın hiçbir yerinde bizden başka Mehmetçik sahibi millet zuhur etmiş değil. Biz Türkler -Allah devlete zeval vermesin- diyen milletin mümessilleriyiz. Türk vatanı; Türk toprakları ibaresinden rahatsız olmanın müteradifi İslâm'dan rahatsız olmaktır. Türkler tarafından yirminci Hıristiyan asrının ilk çeyreğinde kâfir hâkimiyetine üç cephede karşı durarak başlatılan İstiklâl Harbi; İslâm'ın mevcudiyetini bir askerî güçle ve bu güce kılıflık eden bir siyasî teşkilatla idame ettirme şerefini dünyada Türklere hasretmiştir. Dünyada dininin ve milliyetinin aynı şeyi ifade ettiği Türklere başka bir kavim yoktur. Türk milleti İstiklâl Harbi vermek suretiyle yerküre üzerinde İslâm'ı temsil eder haline yükseldiği gibi, İslâm'ın Türk topraklarından başka bir yerde siyasî teşkilat ve askerî güç olarak tecessüm imkânı da yoktur.' (Özel, 2017a: 392; Özel, 2018a: 117; Özel, 2021b: 79, 101). 'İstiklâl Marşı, -Korkma!- diye başlıyor. Korkma! Bu kelime aynı zamanda Rasulullah Sallallahu aleyhi ve sellem'in Sevr mağarasında Hazreti Ebubekir'e söylediği kelimedir: 'Korkma, Allah bizimledir.' Bu durum, Türk milletinin başına gelenle Rasulullah ile Hazreti Ebubekir'in başına gelenin aynı şey olduğunu gösterir. Türkiye, yaptığı harp sonunda dünyadaki İslâm topraklarının kurtarılmış bir alanıdır. Yani Türkiye

²⁸ "Din asıldır, devlet onun fer'i olarak kurulmuştur." İlkesinin millî menfaatle birleştirildiği uygulama alanının tahribatı: 1839 Tanzimat'ının Kur'an ve Fıkıh istikametinde çekilmesine mani olduğu gibi aynı şekilde 1923 Cumhuriyet idaresinin Muhammed ümmetinin ikinci Hicreti olduğu kabulüyle faaliyet göstermesine de mani olmuştur.' (Özel, 2018a: 56).

²⁹ İstiklâl Marşı'nın İstiklâl Harbi için önemini Sezai Karakoç da dile getirmektedir. Ona göre, Mehmet Âkif, "Ölüm korkusu nedir bilmeyerek, dışa ve içe karşı gerçek Türk fikrini haykırdı... Vaaz kürsüsünde ateşti, cephede mitralyöz. İstiklâl Savaşında, âdeta aç ve cephanesiz orduya onun şiiri âdeta ekmekti ve cephaneydi." (Karakoç, 1986a: 31).

Cumhuriyeti'nin varlığı I. Dünya Savaşı mağlubiyetinin üzerine gelen İstiklâl Harbi galibiyetinin sonucudur. Biz, yaşadığımız vatani kapitalist Batı âleminden bir bakıma kaçırdık. Ondan sonra ne oldu meselesini ise ne kendi aramızda, ne de muhataplarımızla konuşmadık. Bu bir kapalı kutudur. İstiklâl Harbi de bir muammadır. Büyük Taarruz, 22 gün 22 gece devam eden Sakarya Meydan Muharebesi'nin Türk zaferiyle sona ermesinden tam bir sene sonra gerçekleşir. Lozan'a zafer sonu hareket edildiği sıradaysa muzaffer ordu terhis edilir.' (Özel, 2015a: 46; Özel, 2023a: 538; Özel, 2024: 404). İstiklâl Harbimiz savaş rasyonalitesi itibarıyla nasıl rasyonel değildiyse Sakarya Meydan Muharebesi'nin sonrası da bir başka açıdan rasyonel olarak izah edilebilir değildir.

Düşünürün İstiklâl Marşı'na dair tezlerinden sonra kurduğu İstiklâl Marşı Derneği'ne geçilebilir. Fakat ondan önce yukarıdaki paragraflardan birinde Özel'in 'marşımız doğduğu zaman itiraz edenler, aslında belli etmeden Sakarya Meydan Muharebesi'nin Türkler tarafından kaybedilmesini arzulayanlardı.' Anlamındaki sözlerine yer verilmişti. Bahsi geçen itiraz etmenin, salt marşımızın doğduğu zamanlarla kayıtlı kalmadığı, halen de sürdürüldüğü söylenmelidir. Bu çerçevede örnek olarak iki itiraza yer verilebilir: Örneklerin her ikisi de devlette önemli görevler görmüş isimlerdir. Birinci örnek itiraz Tümgeneral Doğu Silahçioğlu (1948 -)'na ait olandır. İsmi geçen General, İstiklâl Marşımızı dinî (İslâmî) lafzı ve ruhundan dolayı eleştirmiştir. (Hürriyet, 27.02.2008). İkinci örnek itiraz ise Cumhurbaşkanı vekâlet, TBMM Başkanlığı, Başbakan Yardımcılığı, Milletvekilliği gibi üst düzey resmî görevlerde bulunan ve hâlihazırda Cumhurbaşkanlığı Yüksek İstişare Kurulu Üyesi sıfatını da taşıyan Bülent Arınç (1948 -)'a aittir. İsmi geçen politikacı İstiklâl Marşı'nın, resmî toplantıların dışında okunmasını eleştirmiştir. ("Bülent Arınç'tan istiklal Marşı Eleştirisi" başlıklı haber; www.ntv.com.tr). Başka bir söyleyişle, Arınç, marşın sadece resmî / "kamusal" alanda kalmasını, sivil alanda yerinin olmaması gerektiğini dile getirmiştir. Ayrıca Tümgeneral olan şahıs, marşın İslâmî yönünden rahatsız olduğunu açıkça ifade ederken, politikacı olan şahıs, marşın hangi yönünden rahatsız olduğunu açıkça ifade etme cihetine gitmemiştir. Bu itiraz örneklerinden dernek mevzuna gelindiğinde, 2007 yılında "İstiklâl Marşı Derneği" adıyla bir dernek kuran, derneğin uzun yıllar genel başkanlığını yapan ve el'ân fahri genel başkanlığını yürüten Özel, derneğin kuruluş sebep ve amaçlarını aşağıdaki gibi çerçevelemektedir.

'Biz bu derneği Türkiye'de İstiklâl Marşı'nın rafa kaldırılmış olması sebebiyle kurduk. İstiklâl Marşı Derneği son ocaktır.³⁰ Biz varlığımızla İstiklâl Marşı'nı raftan indirmek istiyoruz. İstiklâl Marşı Derneği, İstiklâl Marşı'nın kendisinin esas alınmasını isteyen bir dernektir. Şimdi, öyle olmuyor mu? Hayır. Nasıl olmuyor; İstiklâl Marşı'nın resmî kurumlarda, okullarda, spor müsabakalarında okunması marşın aleyhine bir tablo oluşturuyor. Marşımız, ne dediği anlaşılacak üzere okunuyor. "O bel!" deniliyor meselâ. Türkçede "O bel!" diye bir şey yok hâlbuki ya da "Tiii min", "nim mille!" Mevcut beste, kasti veya değil ama sözlerin anlaşılmasına kesinlikle mani olan bir beste. Dernek olarak, Türk milletinin mutabakat metninin İstiklâl Marşı olduğu gölgelenmiş bir gerçek ise, bunun hak ettiği parlaklığa yeniden kavuşması gerektiğini düşünüyoruz. Biz, İstiklâl Marşı Derneği olarak, milleti bir dinî varlık olarak anlıyoruz. Ve bu doğrultuda toplum hayatına kendimiz yeni bir yanılama ilâve etmeden, nelerin yanılama olduğunu göstermek; yapacağımız budur. Derneğimizin üyesi olmaksa şu demek: Türkiye'nin aleyhine yapılacak her işte, -bu dernek olmasaydı daha kolay olurdu-, dedirtmek. Derneğimiz üyeleri yüzünden Türkiye aleyhinde yapılacak işler, kendilerine belâ çatmış işler hâline gelecek. Eğer böyle olmazsa işe yaramaz. Netice itibarıyla, İstiklâl Marşı Derneği'nde öne çıkan husus doğrudan doğruya İstiklâl Marşı'nın kendisinden başka bir şey değildir.' (Özel, 2018b: 185; Özel, 2023b: 560, 597; Özel, 2024: 100, 260, 361, 389, 556).

'İstiklâl Marşı Derneği, 1921 yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuna giden yolda, Birinci Meclis tarafından kabul edilen bir metin olan İstiklâl Marşı'nın hayatımızda yön tayin edici olması gerektiğini savunuyor. Marşımızın bir tören dekoru olmasını can sıkıcı buluyor. İstiklâl Marşı, söylendiği zaman hazır olda durulan bir şey olmaktan ötede bir marştır. Marşın şairi İkinci Meclis'te yer almamaktadır. Buna da dikkat çekmek isabetli olur. İstiklâl Marşı'nın bize neyi taşıdığı, resmî yaklaşımdan öğrenilemez. Biz İstiklâl Marşı Derneği olarak diyoruz ki, İstiklâl Marşı'nın 41 mısraı bizim ideolojimizdir. Hatta millî ideolojimizdir. Derneğimiz İstiklâl Marşı'nın yazılış amacına sadık kalmak gayesine 'yazıldı.' İstiklâl Marşı'nda Türk milletine bir şey söyleniyor ama biz İstiklâl Marşı Derneği'ni kuranlar Türk milletinin bu marşta ne söylendiğini ve kendisinin de söylediği şeyi anlayamaz hale getirildiğini fark ettik. Dolayısıyla Türk milletinin İstiklâl Marşı ile olan bağımlı yeniden ve İstiklâl Harbi'nde olduğu gibi kurabilmek diye bir gayemiz var. Türk milletinin sözcülüğünü yapma yerine en yakın duran kuruluş, derneğimizdir. Biz, İstiklâl Marşı'nda ne deniyorsa onu kabul ediyoruz ve sizi de onu kabule sadece davet etmiyoruz, bir gün zorlayacağız!' (Özel, 2024: 215, 322, 326, 641).

³⁰ 'Ocak' ibaresi, İstiklâl Marşı'ndaki aynı ibareye atf olarak değerlendirilebileceği gibi şairin münacatındaki "bileyim hangi suyun sakasıym ya rabbalemin / tütmesi gereken ocak nerde?" (Özel, 2012: 15) dizelerine atf olarak da görülebilir.

‘İstiklâl Marşı’nın yazılış gayesiyle İstiklâl Marşı Derneği’nin kuruluş gayesinin ısrarla aynı olduğunu söylemek kimileri nezdinde işgüzarlıktan öte anlam taşımaz. Oysa bu, İstiklâl Marşı oylanarak Büyük Millet Meclisi tarafından millî marşımız kabul edilmesinin üzerinden bir yıl bile geçmeden rafa kaldırıldığı için önemlidir. Bundan sebep, İstiklâl Marşı Derneği, İstiklâl Marşı’nı raftan indirme görevini hedef ittihaz etmiştir. İstiklâl Harbimizi İstiklâl Marşı düşüncesiyle, ideolojisiyle kazandığımızdan ötürü biz kendisini bir şekilde şiirle tanımış ve tanımlamış bir toplumuz. Dünyada böyle bir diğer toplum yoktur. Diğer yandan marşın müziği de, yukarıda değinildiği üzere, menfi bir meseledir. Biz dernek olarak, -İstiklâl Marşı’nın asıl bestesi budur- diye *Tale’al Bedru* diye bilinen ilahiyi kabul ediyoruz. Sözleri Hicret sırasında yani Mekke’den Medine’ye hicret eden Rasul-i Ekrem’in karşılanması sırasında Medinelilerin söylediği sözlerdir. Öyle anlaşılıyor ki Mehmet Akif, İstiklâl Marşı olacak-olan şiirini doğrudan doğruya bu melodi ve makamı düşünerek yazdı.’ (Özel, 2014b: 280; Özel, 2021b: 70; Özel, 2024: 556).

“Türkiye konusunda sıhhatli düşüncelerin ancak milliyetçilik ve vatanperverlikle koşut gideceği görüşündeyim.” (Özel, 2018d: 87) diyen Özel’in perspektifinde: ‘Bize, nebatî veya hayvanî hayatları esas alan ırkçıların rağbet ettiği Avrupaî milliyetçilikleri değil, insan olma şerefine erenlerin ölçülerini esas almak yararlıdır. Bu hâldeki milliyetçiliğimiz, dinimizin bizi yerleştirdiği toprağa; vatana kazandırdığı vasıfla kayıtlı ve hudutludur. Milliyetçiliğimizin esasının “din” olduğu fikrinden zerre kadar inhiraf etmemek gerekir. İşe, Türk’ü merkez-almak suretiyle girişenler ideoloji olarak İstiklâl Marşı’nı benimseyen Türk milliyetçileridir. Türk milliyetçiliği mevcudiyetini Amerikan ve akabinde Fransız İhtilâli’ne modern kültür ve sonra giderek kapitalizm dolayımında borçlu diğer bütün milliyetçiliklerden farklıdır. Türk milliyetçiliği dışında kalan milliyetçiliklerin kâffesi birer iptilâdır: Kandaşlık iptilâsı, bir zemini paylaşma iptilâsı, kurtuluşu bir geçim yolunda yakalama iptilâsı gibi iptilâlar. Bunlar çeşitli milliyetçilere, toprak, istiklâl veya birlik gibi idealler benimsetmiştir. Veri Türk milliyetçiliği geleneği de bunların iççeliğiyle tezahür etmiştir. Gayrimüslim hayat tarzına intiba ile Türk milliyetçiliği bir arada bulunsun, bu hakikatte imkânsızdır.’ (Özel, 2010a: 306; Özel, 2017a: 345, 346; Özel, 2018d: 79). Özel, kendi milliyetçiliğini dair aşağıdaki sözleri de dermeyân etmektedir:

“Ben çok net bir şekilde Türk milliyetçisiyim. Başka da bir şey değilim. Türk’üm ve milliyetçiyim. Türk milliyetçisiyim.” (Özel, 2024: 613).

...

[M]illiyetçiliğe yakın değiliz biz. Biz milliyetçiliğin ta kendisiyiz. Öyle sanmayın ki birisi kalkıp “Ayaklarımın altına alıyorum” falan filân dediği zaman biz de “He he!” diye ağzımızı açacağız. Biz Türk milliyetçiliğinin tam göbeğindeyiz. Kimse de bizi ayağının altına alamaz. Biz onları ayağımızın altına alırız. Türk milliyetçiliğine lâf söyleyenlerin hepsini ayağımızın altına alacağız. Türk milliyetçiliği çünkü hiçbir şekilde İslâm’dan kopuk bir şey değildir (Özel, 2024: 633).

Özel’e göre: ‘Biz, Seferberlikte olsun İstiklâl Harbi’nde olsun, vatan topraklarımızı gayrimüslimlere yağmalattırmadık lâkin bunun böyle olduğunu ve vatan sahiplerinin Müslümanlar olduğunu söylemekten bugün bile çekinilmektedir. Devlet, İslâm topraklarının bir parçasının müstemleke olmaktan kurtarılması sayesinde teşekkül etmişken ve milletin mensubiyet bağı din yani İslâm iken (Özel, 2017d: 249), İstiklâl Harbi galibiyetinin üzerine gelen Cumhuriyet idaresi Lozan’ın akabinde İslâm’ı Türk topraklarının geçmişinden külliye ihraç etmeye yönelmiştir. İdare, Topraklarımızın geçmişini, antik çağdan ziyade arkaik çağa dayandırmak mecburiyetiyle hareket etti. İslâm’ın yerine, antik çağa gidip Helenleşme; Grekleşme; Yunanlaşma öne çıkarılamazdı çünkü hatırası capcanlı olan Sakarya Meydan Muharebesi zaten Yunanlılara karşı yapılmıştı. İstiklâl Harbi’nin hatırasına hürmetsizlik edilemeyeceği ve devlet işgalcilerin zulmüne cephe almadan yeniden teşkilâtlandırılmayacağı için Roma terekese de sahip çıkılmadı. Dünya Sistemine Avrupa aleyhtarlığına fırsat tanımama sözü verilmişti. İslâm dışında, müracaat edilecek kökler (?) olarak neticede geriye kala kala Sümer ile Gılgamış ve Hitit ile Kadeş kalmıştı. Özcesi, devlet ideolojik anlamda İslâm kültürünü reddetmek suretiyle varlık kazanmıştı. Fakat üzerinde hükümler kurulan Müslüman toplumun kültürel birikiminin istismarından da geri durulmamıştır. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti demek bir yönüyle de bürokrasinin halk üzerindeki yılgınlık verici pratik ve fiilî üstünlüğü demektir. Devlet insanların dine bağlılıklarının onlara şahsiyet kazandırdığı her alanda dinle kavgalı olmuş, buna karşın insanların dine bağlılıklarının devletin işine yaradığı her alanda dini kullanmıştır. Ki, “Osmanlı idaresi de devlete itaat kültürünün İslâm olduğu fikrini herkese kabul ettirmişti.” (Özel, 2013c: 19; Özel, 2017c: 9; Özel, 2017d: 100, 184; Özel, 2018d: 310; Özel, 2021b: 183). Osmanlı idaresinin kendisine itaat kültürünü herkese sanki İslâm’mış gibi kabul ettirmesi çerçevesinde olumsuz şekilde anılan Osmanlı’ya ilişkin olarak Özel’in bilhassa kültürel bakımdan pozitif bir tablo çizmediği, dahası onu ihanet ile (Özel, 2017a: 230) resmettiği söylenmelidir.

Osmanlı düzeni ideal, süper, ah nerede o günler...” gibi laflar tamamen saçma sapan bir böbürlenme olur. Osmanlılar ayrımcı, despotik ve İslâm’ın gerçek yüzünün saklanması ile ayakta duran bir düzen kurdular. Osmanlı kültürünün temel direği ihanettir. Çünkü Hıristiyan tebaa, Osmanlıya sadık ruhban zümresi tarafından ihanete uğrar. Müslüman tebaa da ilmiye sınıfı tarafından ihanete uğrar. Böyle bir düzendir Osmanlı düzeni... (Özel, 2018b: 23).

Türkiye’nin vatan kılınına dair bir önemli husus, bu vatanlaştırmayı tehlikeye atan ve dolayısıyla bir ucu vatan hainliğine dek uzanan gerek gayri-resmî gerekse resmî; tutum, ideoloji ve politikaların tarihten güncelliğe süregelen varlıklarıdır. Örneğin devlete bakıldığında ‘devlet çarkının, bu çark bir gün durduğunda, duruştan zarar görmeyecek olanlar tarafından döndürülüşü’ gibi. Örneğin Türkiye’de yaşayan herkesin, resmî otoritenin korunmasız, sıradan, atomize bireyler karşısındaki -askerî bir rejim altında olunmayan dönemlerde de- tezahür eden konumu yüzünden korkuya kapılışları gibi. Bir kez daha örneğin çeşitli ideoloji mensupları ikiyüzlülük ve millet düşmanlığıyla hareket etmektedirler: ‘Hepsi de çakma solcu, sağcı, İslâmcı ve Kemalistlerin her biri, diğerleriyle güya mübareze halinde görünürken, gerçekte Türkleri dört bucaktan çevirip boğma manevrasının göbeğinde yer almaktadır. Öyle ki misalen solcu geçinenler sosyalist bir dönüşümün, Müslüman geçinenler de İslâmî bir dönüşümün imkânlarını tamamen yok etmektedir.’ (Özel, 2013c: 81; Özel, 2015d: 74, 160; Özel, 2018d: 470). Bölücü terör örgütü PKK’ya ilişkin değerlendirmede de bulunan düşünür kendi sözleriyle şöyle demektedir:

Ne olacak PKK’ya dış bileyen insan sayısı artarsa? Gözlerimizi gerçek faille çeviremeyeceğiz. Türkiye’yi haritadan silme işlerini devreye PKK’yı katmaksızın yürütenlerin yağlı ipine sarılma zarureti altında olduğumuza işaret ediyorlar. Elimiz mahkûm diyeceğiz... PKK’nin bugün dünya sistemine katkısı, belki kurulu düzene de katkısı, Kürt medreselerinin ortadan kaldırılmasıdır (Özel, 2013a: 28; 2018b: 323; Özel, 203b: 394; Özel, 2024: 604).

Türkiye için tehlike arz eden hususlardan bir başkası da, Özel’in bir şiirinde geçen ifadeyle, “milletin günbegün kazıklanması”dır. “He Lan” başlıklı şiirdeki ilgili mısralar şu şekildedir:

“He lan hemen başa sultan kesilensin veya cumhurbaşkanı

Hatıra gelir sana milletin günbegün kazıklanması veya anı”

(Özel, 2014a: 142)

‘Türkiye’yi küçültme’ yönlü söylem ve politikalar da değinilmesi gereken bir problemdir: ‘Türkiye’de ademî merkezîyetçilik çok meşhurdur. Ayrıca devlet küçülecekmiş vs. bunlar güzel retorikler olarak kullanılabilir. Ama bilinmesi gereken şey Türkiye’nin; ademî merkezîyetçiliğin ve devleti küçültmenin tam tersine ancak güçlü bir merkezi otoriteyle ve yöresel sivrilmiş unsurların baskısına imkân vermeyerek atomize bireyleri koruyan bir yapıyla bir şeyler yapıp bir yere gidebileceğidir. Yoksa yaşanacak olan çöküştür.’ (Özel, 2023a: 495). Türkiye, asırlar boyunca, kötü şartların doğabileceğini hesaplayarak insanların atomize köyler hâlinde yaşayıp gıda garantisi ile bir tür planlama içinde oldukları bir hayat düzenine sahip idi. Anadolu’daki köylü normal olarak buğdayı mutlaka ekerdi. Öbürleri ekstradan ekilirdi. Bu buğdayın yiyecek olan kısmı ayrılır gerisi satılırdı. Hatta son zamanlara kadar köyden gelen bulgur, fasulye vs. ile idare edilirdi. “Ya, sen bu maaşla nasıl geçiniyorsun?” diye sorulduğunda “köyden geliyor” denilirdi. Böyle bir Anadolu, böyle bir hayat vardı; ama şimdi böyle bir hayat yok. Bunu yok ettiler. Dolayısıyla insanları tehdit etmek, onlara şantaj uygulamak Türkiye’de dünden daha kolay hale geldi, getirildi. Türkiye’nin başına daha ne gelecek? Kaderini bu ülkeye bağladın mı, bağlamadın mı, bütün mesele burada. Baskınlık diğer tarafta olduğu için, türlü çeşit ikbal yolu Türkiye’ye kafen biçenlere makas olan herkese açılıyor.’ (Özel, 2018d: 356; Özel, 2023b: 604). Özel, zorlaşan şeyin Türkiye’nin çıkarlarını korumak olduğunu belirterek şöyle demektedir:

“Türkiye’de Türkiye hesabına casusluk yapıyorum” sözünü sarf etmemin üzerinden Allah bilir en az otuz yıl [2016 itibarıyla otuz] geçti.”... “Ben Türkiye’de Türkiye hesabına casusluk yapıyorum. Böyle bir şey var. Yani böyle bir şey yapmak zorunda kalıyorsunuz. Türkiye’de Türkiye’nin çıkarlarını savunmak ancak bir casusun yapabileceği bir şey hâline geldi. Çünkü Türkiye’de bir yetki ve etki alanı elinde tutmakla Türkiye’nin çıkarlarını korumak uzlaşmaz şeyler hâline getirildi (Özel, 2013a: 95; Özel, 2017a: 352-353; Özel, 2023b: 328-329; Özel, 2024: 237).

Vatan olarak Türkiye’nin varlığını tehdit eden unsurlardan biri de Hıristiyanlaşmadır: ‘Cumhuriyet ilan edildikten sonra YMCA (Young Men Christian Association) Türkiye’de bir program uyguladı ve dedi ki: - Biz, Türk gençlerini Hıristiyanlaştırmayacağız ama öyle yetiştireceğiz ki yaptıkları bütün tercihler Hıristiyanların yaptıkları tercihler olacak.- Bu Hıristiyanlaştırmının modern sürümü “Kopenhag kriterleri

olmazsa Ankara kriterleri der, devam ederiz.” Politikalarıdır. Bu zihniyet ve tutum YMCA’nın zaferidir. Hıristiyan olmayacaklar ama Hıristiyanlar ne seçerse onlar da onu seçecek. Bu yoğun Hıristiyanlaşma süreci, bütün toplumun Hıristiyanlaşmasına kadar götürülmeyecek. Sadece, Hıristiyanların yönettiği ve sözünün geçtiği bir ortamı sağlamaya gayret edebilirler.’ (Özel, 2018b: 193).

Özel’in indinde, Türkiye’nin vatan kılınışını ve Türklüğün millet oluşunu tehlikeye atan en önemli resmî ‘ideoloji’ ve politikalarından biri turizme dairdir. Özel için turizm ‘çarpık bir kolonyalizm / sömürgecilik türüdür. Türkiye olarak bir taraftan “Kendi başımızın çaresine bakmak istiyoruz.” derken diğer taraftan turizmi teşvik etmek birbiriyle taban tabana zıt resmî politikalar. Turizmi teşvik eden bir ülke kendi başının çaresine bakmama kararı almış bir ülkedir. Bakmama kararı!’ Türkiye’de sanayi alanında bir şeyler başarmak yerine bacasız fabrika falan filan ayağına yatıp turizme meylettığınız zaman hain oluyorsunuz. Öyle nezaketen birilerine bir şey yok. Türkiye’de turizme ağırlık vermek vatana ihanetin bizzat kendisidir.’ (Özel, 2017a: 229; Özel, 2017d: 182; 2018b: 121-122, 137; Özel, 2023b: 708).

60’lı yılların başında hiçbir komünist, hiçbir ülkücü, hiçbir İslâmcı, ülke ekonomisinde turizme ağırlık vererek şerefli bir kurtuluş yoluna gireceğine inanmıyordu. Bu saydıklarımızın hepsi, Dünya Bankası’nın bir otelin porselen tabak alımı için istediği krediyi esirgemediği halde, bir fabrikanın vida alımı için istediği krediye niçin duyarsız kaldığını gayet iyi biliyorlardı. Ama ne olduysa oldu ve Türkiye turizme ağırlık veren yolda aralıksız mesafe katetti. Bir zaman geldi ki turizme bel bağlamanın ülkeye neye mal olduğu bahse konu olmaktan çıktı. Turizmin maliyeti konuşulmayınca, onun alternatif maliyetinden de söz edilemez oldu ve Türkiye’nin çıkış yolu arama çabası gündemden kalktı. Birileri bu başarılarına (?) karanlıktan istifade ederek ulaştı Kim yaptı, nasıl yaptı? Burası karanlık. Karanlık güçler bunlar. Binlerce yıl bu toprakları yaşanır kılan zeytinlikleri kesip villa yapılmasına sebep olanlar (Özel, 2017d: 231; 2023b: 514).³¹

7. İSLÂMÎ TÜRK LÜK ANLAYIŞI ÇERÇEVESİNDE KUR’ÂN-I KERİM ve HADİS-İ ŞERİF LİSANI OLARAK TÜRKÇE ve LATİN YAZISINA KARŞI TÜRK YAZISI MESELESİ

İsmet Özel’in düşünce dünyasında: ‘Türkçe, Kur’ân-ı Kerîm ve Hadîs-i şeriflerden³² süzülüp gelen bir İslâm lisanıdır. Kurucu genel başkanlığını Özel’in yaptığı İstiklâl Marşı Derneği’nin üyelerinden Muammer Parlar, Türkçe’nin Kur’ân-ı Kerîm ve Hadîs-i şeriflerden süzülüp gelen bir İslâm lisanı oluşunun görünür maddi cephesine dair şu bilgileri vermektedir:

Kur’ân-ı Kerîm’de geçen bazı kelimelerin telaffuz edildiği şekliyle, aynen 3197 kelimenin Türkçede yer aldığını tespit ettik. Bu tespitimiz incelediğimiz lügatler ve tarafımızın eksiklikleri ile sınırlandırılmış olup, ilaveye müsittir. Kur’ân-ı Kerîm’de aynen / telaffuzuyla geçmemekle beraber inceleme konusu kelimelerin köklerinin tamamının da bu kök kelimenin çekimleri ve türemişleri olarak 9.514 kelime ve terkîb olmak üzere aynen geçenlerle beraber 12711 kelime ve terkîbin Türkçede yer aldığını tespit ettik (Durmuş KüçükŞakalak, Muammer Parlar vd, 2016: VIII).

...

Hadis-i Şeriflerde geçen kelimelerden 7574 kelimenin telaffuz edildiği şekliyle aynen Türkçede yer aldığını tespit ettik. Hadis-i Şeriflerde aynen / telaffuzuyla bulunmamakla beraber inceleme konusu kök kelimelerin çekimleri ve türemişleri olarak 19.068 kelimenin; aynen bulunanlarla beraber toplam 26.642 kelimenin Türkçede yer aldığını tespit ettik (Parlar, 2015: VIII).

Yukarıdaki bilgilerden istihraç edilebileceği üzere ve İsmet Özel’e göre: ‘Türkçeye evveliyatla Kur’ân-ı Kerîm’le kavuşulmuştur. Bunu bilmeyen yahut bilse bile kabule yanaşmayan kişilerin ise kendisinin yazdıklarından nasiplenmesine imkân yoktur (Özel, 2021b: 179). Eğer, Kur’ân-ı Kerîm bilen insanların tedvin çabası XIII. Asırda devreye girmeseydi Türkçe diye bir dil olmayacaktı. -Bizim bir Türkçemiz vardı, buna Arapça ve Farsça tesir etti- diye bir şey yok. Biz Arapça ve Farsça bilen insanların, Türkçeyi tesviye etmeleri suretiyle bir lisana sahip olduk. Şiir ve Türklüğün tedvini, önemini altı bu inceleminin başlarında da çizilen, Yunus Emre’yi ortaya çıkaran kavrayış ile başlayan ve bizzat Yunus Emre tarafından başlatılan bir şiir hadisesidir. Bu devirden kısa bir zaman önce Türk kelimesi gayrimüslim kavimlerin

³¹ Özel’in, resmî turizm politikalarının alternatif maliyetine ve Türkiye için oluşturduğu tehlikeye karşı yaptığı ikazın bir benzeri, dile Sezai Karakoç tarafından da getirilmektedir: ‘Turizm demek, milli ve tarihi benliğimizin içten içe oyulmasına göz yumulması demektir.’ (Karakoç, 1986a: 18). Kendi sözleriyle: “Turizmden medet ummak gibi serapsı hayallerden daha çok çekeceğimiz var.” (Karakoç, 2017: 144) ... “Turizm, yavaş yavaş neoemperyalizmin biricik etkili silahı haline geliyor. Yerli kültürün ölümü, turistik bir trafik kazasına bağlanmış gibidir.” (Karakoç, 2017: 492).

³² Hadîs-i şerifler ve dolayısıyla sünnet, Kur’ân-ı Kerîm’den apayrı kaynaklar değildir. Özel’in değerlendirmesinde: “İslâm modernistleri bilhassa, Müslümanların kâfir köpeği olmalarını temin gayesiyle, Kur’an ve sünnet arasında bir “hat” icat ettiler. Böyle bir hat yok” Hazreti Aişe validemizin dedi: “O’nun ahlâkı Kur’ân idi.” Yani o yürüten bir Kur’ân’dı...” (Özel, 2024: 109).

gözünde ve dilinde Milâdî-Hıristiyanî XII. Asırda bir anlam kazandı. Gayrimüslimler kendileriyle iş ve hedef birliği yapmayan her Müslümana Türk derken, andığımız tarihten sonra, Müslümanların yaşadığı her yere de kendi dillerince Türkiye demeye başladılar. Türk ve Türkiye tarihi şekillendirirken, tarih de Türk'e ve Türkiye'ye muhteva temin etti. İstiklâl Harbimizin akabinde yaşadığımız toprakların adının Türkiye olduğunu tescil ettik, çünkü bizi vatanımızdan mahrum bırakmak üzere harekete geçenlerin tamamı gayrimüslim idi.' (Özel, 2015a: 148; Özel, 2018b: 365).

'Cumhuriyet ilân edilir edilmez değil! Türkiye Cumhuriyeti resmen İslâm devleti olarak beş sene yaşadıkdan sonra 1928'de İnönü'nün Meclis başkanlığına 120 arkadaşıyla birlikte verdiği önergeyle yeni düzenin İslâm Cumhuriyeti olduğunu ve olacağını ima eden "Devletin dini din-i İslâm'dır." hükmü anayasadan kaldırılmış ve Türk yazısı yılın sonuna doğru yasaklanmıştı. Bu adımla birlikte Latin harfleri mecburiyeti getirilmiştir. Anayasadan "Devletin dini din-i İslâm'dır." hükmü çıkarılmadan Latin harfleri mecbur tutulamamıştır. Zira hem resmi; hukukî; anasadaki din, İslâm olacak, hem de "Hayır, İslâm harflerini kullanmayacaksın." denilecek, bu mümkün görülemezdir. 1929'da da okullardan Arapça dersi kaldırılmıştır. Bu tarihten itibaren sadeleşme adı altında korkunç Arapça düşmanlığı yapılmıştır. Neden Arapça düşmanlığı, çünkü Arapça İslâm'la çok iç içedir. Oysaki düşmanlık bir tarafa Arapça bilmeyen bir insanın düzgün ve iyi Türkçe konuşma imkânı bile yoktur. "Ben bir miktar iyi Türkçe konuşurum. Bunun sebebi de 1944 doğumlu olmamdır. Henüz benim Türkçe dinlediğim insanlar mektepte Arapça öğrenmiş insanlardı." diyen Özel, sözlerine şu cümleleri eklemektedir: "Türkçe diye bir dil varmış da Arapça, Farsça kelimeler buna sonradan musallat olmuş gibi cahilce ve haince bir anlayış var. Bu anlayışa koca koca adamlar da kavuk sallamışlar yıllarca. Böyle bir şey yok. Bize bu dillerden kopuk bir Türkçe olabileceği fikri öğretildi. Önce yıkmanız gereken ön yargı budur. Arapça ve Farsça kelimeler dilimize Türkçe varlık kazandıktan sonra girmiş olmak bir yana Türkçe; Arapça ve Farsça bilgisiyle mücehhez müderris ve hocaların, Müslümanlık dışında değer tanımayan kişilere öğrettiği dildir. Türkçe ortaya Kur'ân-ı Kerim'den tecrit edilmiş biçimde çıkmamıştır. Türkçe, dünyanın hiçbir yerinde İslâm zemini esas alınmaksızın konuşulamamıştır. Yani "yabancı Doğu örneklerinin taklidi" gibi ifadeler Türk düşmanlığından başka bir şey değildir. Elimizden alınan yazımızı³³ kendi yerine kavuşturana kadar "Biz Türkler" lâfzının neye karşılık geldiği karanlık kalacaktır çünkü akıllarının yatmadığı şeylere asırlar boyunca "Frenk yazısı gibi ters" diyenler biz Türklerdik.' (Özel, 2015a: 102-103; Özel, 2016: XI; Özel, 2018b: 110, 398; Özel, 2021a: 349; Özel, 2021b: 69; Özel, 2024: 9, 10, 144-145, 566). Özcesi, Türkçe varlığını Kur'ân yazısına borçludur. Kendine mahsus yegâne yazısı Kur'ân yazısı olan dilimiz hem İslâmî vasıfla doğmuştur, gürbüzleşmiştir ve hâlihazırda da mücehhezdir, hem de Türklüğün varoluşunda ve idamesinde, Latin yazısıyla değil, yine kendi aslı yazısıyla beraber emsalsiz bir mevkiinin sahibidir.

Kolaylık – zorluk yönüyle bakıldığında 'okuyup yazmanın; Latin harfleriyle, Arap yahut Kur'ân harflerine kıyasla daha kolay olduğu doğrudur. Bu kolaylık sebebiyle eski yazıyı bilenler yeni yazıya geçmede zorlanmadılar. Eğer Latin harfleriyle okuyup yazan Türkiye, bir günde Arap harflerine geçme denemesi yaparsa bu bir fiyasko olur ve toplum başa çıkılması gereken büyük zorluklarla karşılaşır. Kemalist devrimler toplumda büyük kargaşalar doğurmadıysa bunun sebeplerinden biri kültürel değişimin bir yükselmeyi, bir tırmanma çabasını gerektirmemesiydi. Aşağı inmek yukarı çıkmak kadar zahmeti, zorluğu istemiyordu.'³⁴ (Özel, 2017d: 66). Arap harfleri mevzundan Arapça ve Türkçe'ye gelindiğinde 'İslâm'ın dili Arapçadan ziyade Türkçedir. Zira Arapların günlük konuşmaları Kur'ân-ı Kerim menşeli değildir. Türkçe ise kendisi menşeli Kur'ân olan dildir ve Arapçanın değil, Kur'ân-ı Kerim'in okunuş tarzına uygundur. Türkçe doğrudan doğruya Kur'ân ve Sünnet dilinin Türk terbiyesine uğramasının verdiği bir sonuç olduğu için Türklerin itikaden tuttıkları yeri belirtmeksizin konuşmaları mümkün olmaz. Türkçe, İslâm olmadığı zaman varolmayan bir dildir. Allah bize Türkçeyi nasip etti çünkü biz Allah yolunda savaşmakta diğerlerine göre daha öne geçtik. Türkçenin ve Türkçemizin ne olduğu konusundaki en önemli mesele, Türkçe'nin İslâmî bağı sebebiyle Arapça bahane edilerek yapılan İslâm düşmanlığıyken, İslâm

³³ Sezai Karakoç'un ininde de Kur'ân harfli 'yazımız' meselesi önemlidir. Mevcut yazı Batı'nın yazısıdır. (Karakoç, 2002: 156). Ona göre: 'Dünyanın en büyük, en iyi yazısı bizim yazımızdır. İleride eğer insanlık tek bir alfabe sahibi olacaksa, o bizim alfabemiz olacaktır. Hâlbuki buna bazıları "Arap yazısı" derler. Oysa yazımız Arap yazısı iken bir şey değildi. Ne zaman ki, İslâm yazısı oldu, yani Türkün de, acemin de katıldığı medeniyet yazısı oldu, o zaman, ileri bir yazı oldu. Onun için dendi ki, Kur'ân-ı Kerim Mekke'de nazil oldu, Kahire'de okundu, İstanbul'da yazıldı. (Karakoç, 2003: 119)... "Bu öğretimin ve eğitimin kökten değişmesi gerekiyor. Kendi klasiklerimizin yeniden öğretimine dönmemiz gerekir, kendi yazımıza dönmemiz gerekir. Batıcılar, bu sözümüzü duysalar... kıyameti koparırlar ama işin anahtarı buradadır. Gerçek anlamda varolabilmemiz için kendi yazımıza dönmemiz... şarttır." (Karakoç, 2002: 155).

³⁴ Mevzuya kolaylık – zorluk yönüyle değil de üstünlük ve estetik değer açısından da bakılabilir. Sezai Karakoç'a göre: "Bizim yazımız, Latin yazısından çok daha üstün bir yazıdır. Bugün, tam objektif olarak bakıldığında, yazımızın hem steno, hem de estetik değer taşıyan bir yazı olduğu görülür. Yani bir sanat eseri olarak onu bir levha yapabilirsiniz... Bizim yazımız, bu kadar üstün bir yazıyken neden bıraktık yazımızı?" (Karakoç, 2002: 146).

düşmanlığının bir yönü de Türkçeye gösterilen özensizliğin ötesindeki düşmanlıktır.’ (Özel, 2015b: X-XII; Özel, 2016: XVI; Özel, 2018d: 240; (Özel, 2021a: 204-205; Özel, 2021b: 120; Özel, 2023b: 347). Diğer bir söyleyişle Türkçeyi sadeleştirme yahut ‘arı Türkçe’ denilerek yapılan Türkçe düşmanlığı Türkçe’nin zatına olduğu kadar Türkiye’ye, Türk milletine ve İslâm’a da düşmanlıktan başka bir şey değildir.

‘Türkçe, Kur’ân-ı Kerîm’den çıkma bir dil olduğu için Türklük de imanda tereddüde uğramayan; ‘şüpheyi düşenlerden olmayan’ bir zihin berraklığıdır. Türkçenin Arapçadan daha ilerde bir İslâm dili haline gelişi Türkçeye besleşen bu tereddütsüzlüktedir. Tereddütsüz iman bize şirde kesp ettiği muazzam cesameti kimsenin inkâr edemeyeceği bir edebiyat kazandırdı. Velhasıl, Türklüğe; kemiğimiz ve kafatasımızla duhul etmiş değiliz. Bizi ne Attila, Cengiz, Timur ordularının şanı, ne de Karahanlı, Gazneli, Selçuklu ve Osmanlı müesseselerindeki müessiriyet Türk kılmıştır. Lisanımızla Türk’üz veya Türk idik. İdik diyoruz çünkü Türkçenin Latin harfleriyle yazılabilirliği zannından güç alarak hükümlerlik tesis edenlerin Türklüğü askıdadır. Zira Türkçenin doğuşu ağızdan yazıya geçmek suretiyle gerçekleşmemiştir. Türkçe yazılı olandan gündelik hayata aksedeni hıfzedenlerin dili olmuştur. Bize Kur’ân ve Hadîs öğreten âlimlerimiz, müderrislerimiz olmasaydı Türkçe de olmayacaktı. Özcesi, Kur’ân-ı Kerîm Türk millî edebiyatının da Türk dilinin, kültürünün, millî hayatının da merkezindedir. Türk düşmanları bunu gördükleri için göstermediler.’ (Özel, 2015a: 102; Özel, 2015d: 135; Özel, 2024: 605).

‘Allah milletleri lisanları üzerinden yaratır, her birine Kendisine yakınlıkları nispetinde bir lisan bahşeder. Türkçe bu sebeple kaynağı Kur’ân olan bir İslâm dili şeklini almıştır. Aynı sebepten ötürü Allah Türkleri diğer milletlerden daha yüksek bir mevkie yerleştirmiştir. Her milletten üstün bir Türk milleti vardır. Mezkûr mevkiin altındakilerin; alt mevkiye oldukları için vakiadan haberdar olmaları ve dahası şiiere nüfuz edebilmeleri de mümkün olmaz. “Allah, Türkleri diğer milletlerden üstün yarattı” çünkü Türklerin varlıkları dinleriyle. “Türk’üm ve üstünüm!” sözüne karşılık hemen denilebilir ki “İslâm’da kavmiyet yoktur!” “Arap’ın Acem’e üstünlüğü yoktur!” Biz de zaten bunu söylüyoruz. Biz “Türk’üz ve üstünüz!” derken takvayı ileri sürüyoruz. Yani Türklerden başka dünyada İslâm’ın bayrağını yükselten kim var? Ayrıca, kâfirlere geri adım attırmaları sebebine binaen Allah’ın Türkleri Kur’ân menşeli bir lisanla mükâfatlandırmış oluşunun modern çağda lisan hususunda söylenen her şeyi yedek ve arızî duruma soktuğu da belirtilmelidir. Kur’ân, hem bizim asırlarca hafız olmamızı temin etmiş hem de dünya dilbilim çevrelerinin dil, lisan ve lügat temelinde ürettikleri tezlerin ne kadar fakir kaldıklarını gösterecek şekilde Türkçenin doğuşunu sağlamıştır. Kur’ân ile onu hıfz edenlerin sayısındaki kabarıklık bir hayat tarzı tercihiydi. Harp meydanlarında hasmımız gayrimüslimlerden başkası değildi. Yani bizi biz kılan tercih ancak İslâm’ın hayat tarzı sayılmasını temin eden tercih olabilirdi.’ (Özel, 2015d: 167-168; Özel, 2017a: 72; Özel, 2021c: 350; Özel, 2023b: 462; Özel, 2024: 515, 615).

‘Türkçe Kur’ân yazısı ile doğmuş bir lisan olduğu halde 1928 yılında yazımız elimizden alındı. Dolayısıyla biz Latin harflerinin kabulüyle beraber, yalnızca gramer ve söz dizimi olarak değil, telâffuz -ki yazımız telâffuzumuzdan güç devşirmiş bir yazıdır-, kelime hazinesi ve mânâ olarak da lisanımızı gün gün kaybeder duruma düştük. Yazımızla birlikte elimizden felsefeye gerek duymaksızın, giderek felsefeyi takbih yoluyla tefekkür âleminde deveran etme imkânımız da alınmış oldu. Nasıl kaynağı Kur’ân olan Türkçe tarihin bir uğrağında Türklerin aslını ve giderek maddî varlığını teşkil etmiş idiyse, beyni ve elleri Kur’ân mahrumiyetiyle şekillenmiş şimdiki Türklerin nihaî akıbetini tayin edecek olan da yine Türkçedir. Geleceğimiz Türkçeye bağlıdır çünkü Türkçe Arapçadan daha çok bir İslâm dilidir. Türkçe Arapçadan daha çok bir İslâm dili zira Türkçe Müslüman olarak düşünmenin ürettiği bir dildir. Türk milletini yok etme kastının onun musikisinin de elinden alınmasına yol açtığı, bu da hatırlanmalıdır. Hangi tür ve seviyede olursa olsun müzik bir toplumun kendini başka toplumlara kabul ettirmesindeki en müessir vasıta. Varlığını umursamayan toplum önce müziğini feda eder. Biz gücü ve gürbüzlüğüyle toplumumuza hem sıhhat, hem de şeref bahşeden evsafdaki Türk musikisini maalesef kaybettik. Fakat şiiirimizi kaybetmeyebilir durumdayız. Aslında millet olmayı hedefliyorsak Buhûrizâde Mustafa İtrî (1640 – 1712)’den Selahattin Pınar (1902–1960)’a kadar gelen çizgiyi tekrar tanımlayıp yükseltecek bir yol bulmamız, müziğimizi yeniden kazanmamız lâzım. Türk musikisi müzelik haldedir ve hayata dâhil olmak için bir iradenin, “beklenen” bir iradenin yardımına muhtaçtır. Türk şiiiri yok edildiğinde, Türk milleti diye bir şeyden söz edilemez. Biz yaşadığımız bugünlerde musikisini kaybetmiş bir toplumuz.’ Özel bu bahiste şöyle de demektedir: “‘Türk müziği’ diye bir şey yaşamıyor artık. Ama bir tek ümidimiz var: Türk şiiiri hâlâ varlık endişesiyle çırpınıyor. Bunu da ben yapıyorum ya da yapılmasına destek veriyorum.” Ezcümle: ‘Türk musikisi yok edildi³⁵, şimdi sıra lisanın tamamen mahvına geldi.’ (Özel, 2013a: 146; Özel, 2014b:

³⁵ Sezai Karakoç’un “minibüs plâklarına direnmek” gerekliliğinden bahseddiği de Türk müziğinin yok edilişi gerçeğiyle birebir bağlantılıdır. Ona göre: “Klasik musikimiz, mimarimiz, edebiyatımız, ruh cömertliğinin mahsulleriyle doldurmuştu geçmişimizi. Sanat ve edebiyatın şimdiki hali ise

270; Özel, 2016: XVIII, XXVII; Özel, 2018a: 11; Özel, 2018b: 267, 288; Özel, 2018d: 352, 353; Özel, 2020: 13; Özel, 2023b: 349, 662-663, 672; Özel, 2024: 557). Özel'in, üzerinde tıpkı Türk lisanı gibi operasyon yapılan ve husumetin kıskacına alınan Türk müziğine de yer vermesinin daha genel sebebi müziğin insan ve toplum hayatı için taşıdığı varoluşa-mündemîç önemidir. Özel bu hususta şöyle demektedir: 'Ahlâkî bir olgunluğa ve zihnî bir gelişkinliğe yol açacağı için musikinin hayatımızda yer tutması gerekir. İçinde musiki çağıldayan insanlar *ölçülebilir değerlerin hesabı âlemini*³⁶ geride bırakmaktan başka hem haz ve ızdırap arasında sıkışıp kalma aşağılığından kurtulur hem de al gülüm, ver gülüm basitliğinden. Günübürlük duygular ile yücelmiş değerler arasındaki köprüyü sanatlar içinde sadece musiki kurabilir. François de Chateaubriand'ın dediği gibi, "Musiki duanın çocuğu, dinin refikidir." (Özel, 2017d: 55).

'Türkçenin ve Türklüğün damarlarının, Kur'ân yazısının yasaklanması suretiyle kurutulmasının üzerinden on sene geçtikten sonra M. Kemâl hayata veda etti. Türkiye'nin başına haritadan silinme gibi bir felâket gelmedi. Ebedî Şef'in yerini Millî Şef'in almasından dolayı mı böyle oldu, hayır. Bir millet başında şu veya bu olduğu için değil; kendini ifade edebildiği için, kendini ifade edebildiği kadar millettir. Türk milleti elinden Kur'ân alındığı halde, nefes almaktan mahrum bırakılmayı şarkı ve türkülerıyla reddediyordu. Bu ret yahut kendini ifade tavrı Türkçe tangolar cüretine kadar uzanıyordu. Üstelik o yıllarda Türkçenin ölüm-kalım savaşı vermesine hasredilmiş Türk şiiri de muktedir tahtını terke hiç gönüllü değildi.' (Özel, 2017a: 74-75). Gelinek vetirede ve yerde anlaşılmalı olmalıdır ki Kur'ân nazil olduktan sonra ve sırf bu sebeple doğmuş olan Türkçe aslı ve fashıyla Türk olup olmamak meselesinin hallinin yegâne imkânıdır. Biz Türkler Türklüğümüzü dilimizden ziyade lisanımıza, lisanımızdan ziyade lügatimize netice itibarıyla yazımıza borçluyuz. Türk milleti ancak Kur'ân menşeli Türkçeye bigâne kalanların Türk hayatına tesiri yok edilince düze çıkacak. Bir İslâm dili olarak, Kur'ân menşeli Türkçemiz vatanımızın tapusudur. Türk şiiri, vatanımızın tapusunun emrine girmek suretiyle küfrün nüfuz edemediği arazi, kâfirlerin süremediği tarla hususiyeti edinmiştir.' (Özel, 2017a: 197, 385, 479, 508).

'Britanya İmparatorluğu'nun başbakanlığını hem 1868-1874, hem de 1880-1885 yılları arasında yapmış olan W. E. Gladstone (1809-1898) Türkleri mağlup etmenin ancak Türklerin ellerinden Kur'an-ı Kerim'i alarak mümkün olabileceğini söylemişti. Ki, aynı Gladstone, 7 Mayıs 1877'de Avam Kamarasında şu ifadeyi de dile getirmişti: "Türklerin her biri ve Türklerin hepsi, ümit ediyorum ki pılı pırtılarını toplayıp perişan ettikleri ve kutsiyetini ihlâl ettikleri vilayetten çekilip gideceklerdir." (Özel, 2018d: 140; Özel, 2021a: 94; Özel, 2021c: 162; Özel, 2023b: 422). Kur'ân elimizden alınmadıkça bizi mağlup edemeyeceklerini bilen kâfirlerin tezgâhlarını dilimiz üzerine kurmaları, millî meselenin kalbidir. Zira tarih boyunca Türk'ten yılan Türkçeden de yıldı. Türk milletine mahsus gerçeği, onun harikulade tespit yeteneğiyle fevkalade ifade imkânından tecrit edip anlamının yolu yoktur. Bu sebeple yazısı 1928inci Hıristiyan yılında elinden alınmış Türk milleti sudan çıkmış balığa döndü. Türk lügatinin menşesinde Kur'ân ve Hadîs bulunduğunu daha en baştan fark eden Türk düşmanları yazımız elden gidince her birimizin gündün güne hamakatıyla övünen bir derekeye düşeceğini biliyorlardı. Nitekim Türkler başka hiçbir sebeple değil, sadece yazıları ellerinden alındığı için şaşkın haldedir.³⁷ Yazımız elimizden alınalı beri nesebi gayr-i sahih bir tahsil hayatının³⁸ -ki, ders görülen yerler, malzemeler, burslar daha iyi hale gelirken eğitim 1953'ten itibaren devamlı kan kaybediyor- herhangi bir temeli esas almaksızın dayatıldığı ortamda kimin ne dolap çevirdiği anlaşılammıştır. Türkler Türkçeyi bir dil şekline sokan yazılarını geri almayacaklarsa tarihten silindiklerinin tescili gecikmeyecektir.' (Özel, 2015d: 75, 111; Özel, 2017a: 397, 521; Özel, 2018b: 166; Özel, 2018d: 140; Özel, 2021a: 94; 2021c: 162; Özel, 2023b: 422). Türkçe için de

ruh pintiliğinin sergisi halinde." (Karakoç, 1986b: 113, 168). Ayrıca yine Karakoç'un bakış açısında: "Öncelikle, kendi klasik müziğimize dönmeliyiz." (Karakoç, 2002: 157).

³⁶ *Ölçülebilir değerlerin hesabı âleminden* bahsedildiğinde teknolojiye de bakmak gerekir: "Bugün karşımıza çıktığı şekliyle teknoloji insanın aletle münasebeti sırasında takınılması mümkün iki tavrıdan birinin uzantısıdır. Bu tavır eşyayı ve aleti beş duyuya algılanabilir boyutlar içinde görme tavrıdır. Eşyanın ve aletin mahiyeti hakkında kesin ölçülerin uygulanabileceğini kabul eden bu anlayış, ölçülemeyen özellikleri yok sayar. Oysa modern anlayış öncesinde insan ve alet arasındaki ilişki bir törene, bir mitik tecrübeye dayalı olarak kurulabiliyordu. (Özel, 1985: 24; Özel, 2015c: 194). Diğer yandan Özel'in yine ölçülebilir değerlerin hesabı âlemine ilişkin olan ve fakat bilimi de göz önünde bulunduran bir tespiti hatırlanabilir: "'İnsan", diyor Martin Heidegger, "doğduğu andan itibaren ölecek kadar yaşlanmıştır." Ancak bir filozof böyle bir cümle tertip etmeği göze alabilir. Bu cümlede zikredilen insan bizi biyoloji sahasında teçhiz etmiyor. Bu söz sebebiyle ne kimya, ne fizik, ne de matematik bilgimizin yeni bir şekle girmesi bahis konusu. Sözümler bilim adımı alan disiplinlerin yabancı olduğu bir insana dairdir. İnsan vücudunun her özelliğiyle metafizik bir ağırlık taşıdığını kabullenmeden bu cümleye yaklaşamayız." (Özel, 2021a: 125).

³⁷ Özel'in hamakat ve şaşkınlıktan bahsettiği duruma ilişkin olarak Karakoç'a göre: "Bütün İslâm dünyası kendi kültürüne kör ve sağır hale gelmiş veya getirilmiş. Üstelik biz bir de yazımızı terk etmişiz. O kültürle bağı koruyan yazı ortadan kalkınca, yani okullardan, devlet dairelerinden ve basından koğulunca, geçmişi geleceği olmayan, asgari bir şimdiki zaman içinde beyni yıkanmış, ölçme, biçme, karşılaştırma, tartma, değerlendirme vasıflarından mahrum, tekerlemeleri veya tek parti sloganlarını felsefe veya din gibi benimsemiş bir nesil türetilmiş." (Karakoç, 1986b: 69).

³⁸ 'Nesebi gayr-i sahih bir tahsil hayatı' denilen yerde Karakoç'un indinde 'okulumuz; yazısı, resmi, musikisi, değer hükümleri, görgü kuralları ve hayat telâkkisiyle Batı kültürüne ait hale getirilmiştir.' (Karakoç, 2017:90).

Türkçe'yle kaynaşmış olarak Türk millî varlığı ve Türk vatani için de onun İslâmî yazısının esas alınmasının zorunlu olduğu realitesi başka her tür izahtan vâreste olsa gerektir.

8. TÜRKLÜĞE ve TÜRKİYE'YE KARŞI DARBELER: ASKERÎ İHTİLÂLLER ve “SİYASAL İSLÂM”

İsmet Özel'in düşünce dünyasında askerî ihtilâller de, ‘Siyasal İslâm’ manipülasyonları da kritik önemde ve menfi hususlardır. Özel için bu menfiliklerin her ikisi de bir darbe; bir kötülük mahiyetinde olup Türklüğe ve Türkiye'ye karşı yapılmıştır. Düşünür, 2012 tarihli bir yazısında şöyle demektedir:

Darbelerin mahiyetini anlamaya sondan, darbe farsının [2012 yılı itibarıyla] sona erdiği 28 Şubat'tan başlayalım ve hemen başa tab'an millet varlığının hasım ittihaz edildiği 27 Mayıs'a dönelim. 28 Şubat 1997 tarihi Türkiye hakkında hiçbir kararın Türkiye dâhilinde alınmayışının ispatını gösterir. Kârî azamileştirme liberasyonunun sadece futbol, turizm ve “show business” alanına hasredildiği dönemin siyasi çerçevesi 28 Şubat 1997'de tamamlanmıştır. Gerçeklerin kapitalizmin zaferi olarak anlaşılmasına ve bunun anlatılmasına 27 Mayıs 1960'ta yasak getirilmiştir. Şimdiye kadar TSK vesayeti deyince neyin gizlendiğini söylemek de yasaktır. Dünya sistemi eliyle var edilen devletin tabii refleksiyle nelere el koyabildiğini bilmek ve bildirmek yasaktır. 28 Şubat'ın hem taraftarları ve hem de aleyhtarlarıyla, Post-Modern adıyla anılmış her şey gibi bir şarlatanlık olduğu ve 27 Mayıs'ın Dünya Sistemi'nin (Artık!) işine gelmeyen bir devleti yok edişine mükemmel bir örnek olduğu ahlâkî bir kemal derecesine ulaşmaksızın fark edilemez (Özel, 2013a: 51).

Bu bölüme ilişkin olarak yukarıdaki iktibasın eşliğinde söylenecek husus, Özel'in nazarında hiçbir askerî ihtilâl meselesinin ‘-Türk ordusu, Türk milletine karşı darbe yapıyor-’ klişesi eşliğinde anlaşılamayacağıdır. Konu darbeci Generaller³⁹ ve diğerleri gibi bir takım yüksek rütbeli subayların ülkeyi bir uçuruma sürüklemesi meselesinden daha ötede en baştan beri bahsedilen kapitalizmle; modern-kapitalist-dünya-sisteminin Türkiye manipülasyon ve operasyonlarıyla alakalıdır. Bütün bu manipülasyon ve operasyonlar içinde bilhassa 27 Mayıs 1960 darbesi çok belirleyicidir, çünkü az önce de alıntılı olduğu üzere bu askerî ihtilâlin husumeti Türk devletinin ve milletinin bizzat kendisinin lağvedilmesine matuftur. Nitekim 1960 yılındaki darbenin üzerinde pek de durulmayan yönlerinden biri Türk toplumunun değerler sisteminde veya ‘töre’ sinde yol açtığı tahribattır. Misalen:

27 Mayıs'tan önce herhangi bir Türk kadını, kızını manken yapmak üzere elinden tutup o işlerin döndüğü bürolara götürmezdi. Bu tahayyül bile edilmeyen bir şeydi. 1946'da Missouri zırlıslı geldi İstanbul'a. Karaköy'deki hayat kadınları, Amerikan askerleriyle yatmayı reddettiler. Böyle bir toplumken bu hale gelişimiz cebren ve hile ile yapılmış bir şeydir (Özel, 2023b: 757).

‘27 Mayıs 1960 ihtilâli zahiren on yıllık Demokrat Parti iktidarına son vermişti. Sona eren gerçekteyse 29 Ekim 1923'te ilân edilen cumhuriyetten başkası değildi. Adnan Menderes (1899-1961) ordumuzun; İstiklâl Marşı'nın ithaf edildiği cumhuriyet ordusunun bir müstemleke ordusu olmadığı hususunda haklıydı. 27 Mayıs 1960 ihtilâli İstiklâl Harbimizi veren orduyu tasfiye etti ve Türkiye Cumhuriyeti'ni İstiklâl Harbi galiplerinin ülkesi olmaktan çıkardı. Bunu hem fiilen görevde bulunan Genel Kurmay Başkanı'nı, hem de ona görevi devretmiş bulunan Genel Kurmay Başkanı'nı tevkif ederek, sağcı-solcu ayrımı yapmadan memleket meselelerine kafa yormuş bütün subayları, bilhassa generalleri emekliye sevk ederek yaptı. Demir bilekli Türk gençlerine elveda denilirken geride bileğine güvenmeyen, hiçbir işini torpilsiz göremeyen, genç olduklarının tasdikine şahit gerektiren çok kalabalık bir nüfus kaldı. 27 Mayıs, Türk düşmanlarına, Türkleri bocalatma faaliyetinin aksatılmadığını haber veriyordu ve asıl darbe CHP'nin muhalefette geçen yıllarda kimlik derdine çare bulmuş kesimine indiriliyordu. 1957 seçimlerinde DP'nin inişe geçtiği gözden uzak değildi. Vatanperver CHP kesimi DP iktidarını ihtilâlle alaşağı etmenin millî menfaati haleldar ettiği kanaatindeydi. DP'nin çözülmeye uğrayıp CHP'nin seçim başarısı ihtimalinin ufukta belirmesi seçimleri zaten bir yıl erkene aldırılmıştı. Bu sebeple 27 Mayıs hareketinin zahiren DP'yi devirmiş olması özü itibarıyla CHP'nin yeni bir milliyetçi ruh bulmasına karşı yapıldığı gerçeğini gölgelemişti. Darbe vuku bulmasaydı dünya, Türkiye'ye mahsus; ülkeyi istimlake yeltenenlerin değil, devletin ağır bastığı çok partili bir demokrasi tatbikine şahit olacaktı. Darbe sonrasında vuku bulan şeyse istiklâlini vazgeçilmez bir kıymet olarak kabul eden Türk milletinin, malî hegemonya niteliğiyle bütün milletlere kök söktüren modern-kapitalist-dünya-sisteminin talepleri doğrultusunda eriyişini sağlayacak

³⁹ Türkiye ve Türklük düşmanı darbeci Generaller anılmışken, Özel'in “Fransızların dilinde “Riches comme des pachas” (Paşalar kadar zengin) gibi bir deyiş var.” Sözü de hatırlanmalıdır. (Özel, 2021a: 138).

müdahalelerin hiç eksik olmamasıydı.’ (Özel, 2013a: 52-53; Özel, 2017a: 26; Özel, 2017b: 176-177; Özel, 2021c: 240, 357).

1960 darbesinin on yıl öncesinde: ‘14 Mayıs 1950’de CHP hükümetinin yerini DP’ye seçim sonucu bırakmış oluşu Türk milletinin tarihteki yerini yeniden ele geçirme isteğinin bir belirtisiydi. Bu belirtinin Cumhuriyet tarihinde tekerrürü henüz vuku bulmamıştır. Yani Türk milletinin önüne seçim sandığı şimdiye kadar sadece bir kez; 14 Mayıs 1950’de konmuştur. Bu seçimlerin tahminleri aşan sonucu; milletin Türkiye’de insan ile toprak; millet ile vatan arasındaki İslâm bağının bekçiliğini devlete kayıtsız şartsız bırakmayacağını yansıtıyordu. Bundan sebep, 1950’nin vurgusu kimlerin iktidara geldiğine değildi. Seçimlerde vurgulanan, kimlerin iktidardan düştüğüydü. 1950’de Türk milleti kendi başında kimlerin *olmaması* gerektiğini beyan etti, onu, bu beyanına pişman etmek için de 27 Mayıs tertiplendi. Farklı bir söyleyişle, ABD, Türk milletinin beyan ve kararını hiçe saydı ve Türkiye; bir daha kendi kendine karar veremeyen bir ülke olması için askerî darbelerle maruz bırakıldı. 27 Mayıs’tan sonra sürekli manipülasyonlar söz konusudur. Türkiye’de halkın eğilimlerinin galebe çalması tehlikesine karşı mutlaka bir operasyon gerçekleştirilir.’ (Özel, 2018d: 314; Özel, 2020: 54; Özel, 2021c: 149; Özel, 2023b: 387; Özel, 2024: 151, 233, 268).

‘14 Mayıs 1950 genel seçimlerinde hükümet kurma yetkisini ele geçiren Demokrat Parti kültür politikasını: -İnkılâpların halk tarafından benimsenmiş olanlarına ilişmeyeceğiz. Ama eğer inkılâplardan birini halkın tasvip etmediği ortaya çıkarsa halkı, onu tasvibe zorlamayacağız.- şeklinde belirlemişti (Özel, 2021a: 288).⁴⁰ Demokrat Parti’nin bu kültür politikasının, Tek Parti Dönemi politikaları ile en azından teorik planda hiç uyuşmadığı açıktır. Diğer yandan o günleri yaşı itibarıyla hatırlayabilecek durumda olan Özel şöyle demektedir: ‘27 Mayıs 1960 askerî darbesinin halk üzerinde oldukça olumsuz bir etki yaptığını biliyordum. 1961 Anayasası’nın oylandığı dönemde mütesettir bir kadının diğerine şöyle dediğini işittim: “Eğer evet derssen, bütün bu olup biteni kabul etmiş olacaksın.” Türk halkı 1961 Anayasası’nın oylanışında %44 oranında hayır oyu kullandı. Bütün resmî kurumlar evet kampanyasında köy köy dolaşarak görev yaptıkları, bütün siyasi partiler evet oyu vereceklerini ilan ettikleri ve bu anayasaya “Hayır” diyorum diye beyanatta bulunulması yasak olduğu halde. (Özel, 2013c: 46; Özel, 2018b: 217; Özel, 2023b: 655). 1960 darbesiyle ortaya çıkan ‘dönüm noktası biz Türklerin 27 Mayıs sabahı, 1571 İnebahtı hezimetinin akabinde elimizden alınanların tamamını gün gelip telâfi edeceğimiz inancının kaybedilişidir. Kim olduklarını NATO ve CENTO’ya bağlılıklarıyla açıklayan müstemlekeci kuvvetler Türk tarihinde milletin idarecilerinden ilk defa razı oldukları hükümeti devirmişlerdi. Alparslan Türkeş (1917-1997), radyoda “NATO’ya ve CENTO’ya bağlıyız!” diye haykırmıştı. NATO 27 Mayıs 1960 sabahı Türklerin 29 Ekim 1923 günü ilân ettikleri Cumhuriyet’i ilga etmiş oldu. İhtilâlcî zevat Türk milletine millet oluşunun sebebini hatırlama fırsatını bir daha verme taraftarı değildi. Ki ciddiye alınmak isteyen hiç kimse bugün bile NATO’dan çıkmaya yönelik bir talebi hâlâ dillendirememektedir. Bunun gibi, 21. Hıristiyan asrının TBMM’sinde ABD iktidarına itiraz eden bir görüşe de temsil hakkı tanınmamıştır. Fakat buna karşın ABD Refah Partisi kanalıyla TBMM’ne bir tanesinin başı açık, bir tanesinin başı örtülü iki kadın Amerikan vatandaşı sokabilmiştir. Ve Türkiye’de işte başı örtülü Amerikalı’yı savunup bunu Müslümanlık sanan insanların varlığı söz konusudur.’ (Özel, 2015a: 66, 134; Özel, 2015d: 64; Özel, 2017b: 402; Özel, 2021a: 14; Özel, 2021b: 191-192; Özel, 2024: 664). Tablo Türk siyasî sisteminin, kelimenin felsefî anlamında hür şekilde yapılan seçimlerin neticesinde inşa edilen bir sistem oluşundan ziyade, ‘paket program’ olarak hazırlanan sınırlı sayıdaki seçeneklerin arasından bir tercihte bulunma zorunluluğuyla idame edilen bir sistem niteliği taşıdığına işaret eder.

‘27 Mayıs 1960 sabahı NATO ve CENTO eliyle Türkiye’nin Kur’ân devleti lağvedilirken sadece DP kapatıldı. Kapatılmayan CHP, siyasî hayatına, dünya sisteminin müsaadesiyle ve sadece Marshall planı çerçevesinde gerçekleşen Avrupa kalkınmasına Türkiye’den köle / işçi devşirilmesine göz yummanın karşılığında devam etti. Kapatılmayan CKMP ihtilâl içinde ihtilâl yapan Alpaslan Türkeş eliyle MHP’ye inkılâp etti. Dünya sisteminin uyuşturucuya⁴¹ para yatırmış kesiminin tezgâhladığı 12 Mart 1971 müdahalesi hiçbir siyasî partiyi kapatmadı. Bu 12 Mart müdahalesi yahut ‘muhtırası’ ile ABD’den gelen baskılara haşhaş ziraatı hususunda direnen hükümet alaşağı edilmişti. Dünya sisteminin küreselleşme müsameresine bir hazırlık olmak üzere Türk topraklarını ABD bayrağının görünmez yıldızı şekline getiren 12 Eylül 1980 darbesi ise başta MSP (Millî Selamet Partisi) olmak üzere bütün siyasî partileri kapatmıştı.

⁴⁰ Erol Güngör’e göre de: “1950-60 arasında başbakanın “Türk milleti Müslümandır, Müslüman kalacaktır” demiş olması, demokrasi dönemindeki kültür politikasının inkılâp yıllarından ne kadar farklı olduğunu gösterecek bir işarettir.” Güngör ayrıca (dipnot kısmında) şöyle de demektedir: “1931 tarihli Tarih kitabındaki şu ifadeyi hatırlatmakta fayda görüyoruz: “Türkler Orta Asya’da muhtelif asırlarda Budizm, Hristiyanlık, Maniheizm, Mazdeizm ve İslâmlık gibi hariçten gelen bazı dinlerin tesiri altında kalmışlardır.” (Güngör, 1997a: 95).

⁴¹ Özel’e göre: “Terör ve uyuşturucu en üst malî tabakadaki sermaye sahipleri tarafından himaye edilmiyor olsaydı, şimdiye kadar ikisinin de izi kalmazdı.” (Özel, 2013a: 30).

Esasında Cumhuriyet tarihimizin siyasî sicili milletin maruz bırakıldığı sertliklerle doludur. Yirmi yedi yıl süren bir tek parti yönetimi, çok partili rejime geçildiğinde ise onar yıllık aralarla gerçekleştirilen doksanlı yılların başlarına değin üç askerî müdahale. Milletin, yönetimin sertliğine sertlikle karşılık verdiğine ise şahit olunmamıştır. Müdahalelerin türdeşliği, Türkiye'nin dünya sistemi içinde tuttuğu periferik yerin korunmasına yönelik amaçlarından kaynaklanmaktadır. Mevzuya iç siyasî ortam açısından bakıldığında kendine 27 Mayıs sonrasında yer edinmeye çabalayan hareketlerden biri nihayetinde *Türk Solu* adlandırılmasına sahip çıksa da vardığı yer Türk düşmanlığına açılan bir siyaset idi. Bu solun bir bağı kuşkusuz Kemalizm bağıdır. Kemalist olmayan solun, imtiyazlardan istifade etmesi söz konusu değildir. Onlar ancak Batı'dan himaye görürlerse yaşayabilirler. Türkiye'ye olan uzaklıklarını arttırarak ve Kemalist mantoyu sırtında taşıyarak hem sol, hem Marksist, hem de iyi bir yer sahibi olabilmek mümkün olagelmıştır. Bugün de böyledir. Kemalizm'i eleştiren sol çevreler var. Fakat bu sol çevreler Türkiye'deki yerlerini ancak Batı'dan hami bularak koruyabilmektedir. Diğer hareket *siyasal İslâm* ise attığı ilk adımdan itibaren açık seçik Türk düşmanıydı. Yola, “Çocuğun eline Türk bayrağı tutuşturmak şirktir” cümlesiyle çıkmışlardı. Geline vetirede ülkenin adı hâlâ (henüz) Türkiye olsa da belâsı her geçen gün biraz daha artan kavram Türklükten başkası değildir.’ (Özel, 2015a: 71, 157, 170; Özel, 2015d: 95; Özel, 2017d: 197; Özel, 2018c: 46; Özel, 2023a: 253-254). Düşünürün, siyasal İslâm'a dair kendi sözleriyle:

Türk milletinde doğan verilen oyların kıymetini anlama şuuru Türkiye'nin kaderini tayin etme gücüne sahip olduğu inancıyla hareket edenleri öyle derin korkulara salmıştı ki, 12 Mart 1971 muhtırası üzerinden iki yıl geçince vaki olan 1973 genel seçimlerinde “omzsu kalabalıklara” verilecek dersi engellemek niyet ve gayesiyle “siyasal İslâm” devreye sokuldu. Devreye girdiği günden itibaren siyasal İslâm, dünya sisteminin isterlerine cevap verme yükünü taşıyarak mesafe kat etti. Gün gelip münafıklık karşımıza “siyasal İslâm” olarak çıkmadı İslâm'ın kendisinin bir siyaset olarak tebellür etmeyip, yalnızca siyaset malzemesi kabul edilmesi münafıklıktan başka bir şey değildi (Özel, 2015a: 158).

Özel'in optiğinde: ‘27 Mayıs’ın akabinde Türkiye'nin, NATO'nun emri altında olmaktan öte onun maymuncuğu olarak kullanılması: Dünya ölçüsünde hem Pax Americana için bahaneler uydurulması kolaylığını hem de ABD'nin bütün Avrupa kıtasını istimlâk etmesinde yeni bir merhale fırsatı kolaylığını sağlamıştı. Diğer yandan ‘27 Mayıs 1960 sonrası Türk siyaseti, baştan aşağı *show—business* ortamı haline getirilmişti. *Show—business*'ın kayda değer örneklerinden biri şöyleydi: 1964 senesinde Türk Silahlı Kuvvetleri Kıbrıs adasına müdahale etmek için harekâta geçmek istedi. ABD, bir mektupla müdahaleye izni olmadığını tahkir edici bir tarzda bildirdi. Türkiye'nin azarlanması karşısında büyük tepki oldu. Türk millî varlığının aksülameline tercüman olmak üzere zamanın başbakanı İnönü tarihî bakımdan çok büyük bir söz söyledi: “Yeni bir dünya kurulur ve Türkiye o yeni dünyada yerini alır.” Bu büyük söz ne iş gördü? II. Dünya Savaşı sonrasında Türkiye'sine yeni bir istikametın açılmasını sağladı mı? Hayır! Bu söz 12 Eylül 1980 darbe günlerine kadar çok kârlı *show—business* sahnelerinde kullanılmak üzere ucuz dekorların ve kostümlerin tedarikine yaradı. Bu söz zihinlere her türlü ideoloji pislığının bulaşmasının aracısı oldu.’ Özel, mevzuya dair şu sözleri de eklemektedir: ‘Ben, 12 Eylül 1980'den sonra, İnönü'nün o sözlerini sarf eder etmez Washington'la temas kurduğumu öğrendim. İnönü söylediklerinin tamamen boş bir retorik olarak ele alınması gerektiğini, asla bir mânâ taşımadığını vurguluyordu. Bunların ABD yetkililerine ulaştırılmasını istediğini, bir büyükelçinin hatıralarından öğrendim.’ (Özel, 2013a: 35; Özel, 2015d: 150-151).⁴²

‘Silahlı kuvvetlerin 27 Mayıs sabahı Türkiye'nin idaresine el koymasını takiben Başbakan Menderes tutuklandı. Darbe yapılmamış ve tutuklanmamış olsaydı, askerî bir uçakla 28 Mayıs'ta Moskova'da olacaktı. Bunun anlamı şuydu: Menderes, eğer Moskova'ya ulaşabilseydi dünya siyasetinde ABD hegemonyasına karşı neler yapılabileceği konusunda bir manevra fırsatı yakalamaya çalışacaktı. Neticede, Menderes'in, Fatin Rüştü Zorlu (1910-1961)'nin, Hasan Polatkan (1915-1961)'in idamında, onların, ABD hegemonyasındaki dünya sistemine karşı birer “Konuşulamaz Türk” oluşlarının; ‘miş gibi’ yapmayışlarının payı büyüktü.⁴³ Menderes'in “ben dünya çapında bir adamım” sözünü bir böbürlenme sananlar, Türkiye'nin neresi, Türklerin kimler olduğu hakkında hak bilginin mevcudiyeti sebebiyle huzuru

⁴² Özel, İnönü'ye ilişkin ‘kesin not’ değerlendirmesinde şöyle demektedir: “İsmet İnönü'yü beğenmek isterseniz onda beğenilecek çok fazla taraf bulursunuz. Ama kınamak isterseniz kınanacak da çok taraf bulursunuz. O yine sizin şahsî tutumunuzla alâkalı. Ben meselâ Siyasal Bilgiler Fakültesinde talebeydim ve İsmet İnönü de 3. Koalisyon Hükümetinin başbakanıydı. Ben İsmet İnönü'ye kesin notumu o sırada verdim. Gazete haberi olarak İsmet İnönü'nün... Bankasına uğrayıp para çektiği haberi vardı. Uğradığı banka... [yabancı] Bankasıydı. Ben o zaman, o günkü kafamla dedim ki, “Bu memlekette Millî Şeflik yapmış bir adam parasını bir yabancı bankada muhafaza ediyorsa bu insanın Türkiye'yle irtibatı ne olabilir? Türkiye'ye ne gözle bakıyor ve kendini Türkiye'de ne olarak görüyor?” (Özel, 2024: 307).

⁴³ Menderes için Karakoç da şöyle demektedir: “Menderes'i bir derece mazur görelim. Maddî planda çalıştı. Manevî plan çalışmasına geçmeden devrildi.” (Karakoç, 2002: 152).

kaçanlardır. Bu üç isim, başka bir sebeple değil, Türk topraklarında dünya sistemi gişesinden vasıtasız alınan ruhsatı umursamaksızın da idarecilik yapabilecekleri zanları sebebiyle ipe gitmişlerdi. Türklerin ilk ve son başvekili, topraklarımızın hak edilmiş Türk vatani olduğu inancıyla öldü. Menderes'in akibeti, ülkenin; yönetilenlerin rızasına bütün cari meşguliyetler itibarıyla zerrece ihtiyaç duymayan siyaset simsarlarının arpalığı haline getirilmesine çarçabuk sebep oldu. Türkiye, mezkûr idamlardan sonra sonuçta, kendini, millî bir tavır gösterme yoluyla var etme eğiliminden kaçarak mevki, makam, servet sahibi olan insanların hâkim olduğu bir ülke haline geldi.' (Özel, 2015a: 26-27; Özel, 2017a: 384; Özel, 2017d: 121; Özel, 2018a: 310; Özel, 2021b: 103; Özel, 2023b: 455-456; Özel, 2024: 558).

1960 değil ama 12 Mart 1971 müdahalesini takiben doğan ve yukarıda da anılan Siyasal İslâm bağlamında 'başörtüsünü siyasî manevrasının omurgası haline getirmiş 'Millî Selamet Partisi'ne Necip Fazıl "Millî Melâmet Partisi" der idi. Bu adlandırmayı İ. İnönü'nün, S. Demirel'i "fuzulî Şâgîl" olarak adlandırışıyla bir arada görmek gerekir. Hadise, Türkiye Cumhuriyeti'nin mevcudiyet şartlarına vakıf olma hadisesidir. MSP; 1971 müdahalesinin intikamını alma hazırlığındaki millet iradesini saptırmak gayesiyle teşekkül et(tiril)mişti. Siyasal İslâm ilk adımını, *millî melâmete* bahane temin gayesinin ötesine geçmeme sözü vererek atmıştı. Demirel de DP ruhunun dirilmesine engel olma görevini üstlenmişti. Olan bitenin gözler önüne serdiği şey, Türk milletinin kendi varlığını yüceltme hedefi diye bir hedef benimsemediğiydi. Önceki yıllarda 27 Mayıs'ın akabinde bile, makam mevki sahibi bir insanın, İslâm aleyhinde konuşması, kendini bir belâya atması mânâsına gelirken, sonrasında siyasal İslâm yoluyla, İslâm'ın küçük görülebilir bir şey olduğu anlayışı temin edilmişti. İstiklâl Marşı'na yapılan lâf atmalar kalan son millî gücün de yok olmasına müteveccihdir.' (Özel, 2018a: 148-149; Özel, 2024: 758).

1980'dekinden sonraki darbe olan 28 Şubat 1997 tarihli askerî müdahaleye bakıldığında Özel'e göre: 'Takvimler 28 Şubat 1997'yi göstermiştir. 28 Şubat'ın bundan başka bir anlamı bulunmamaktadır. O günkü Millî Güvenlik Kurulu toplantısında alınan kararlar, dönemin cumhurbaşkanı Demirel'in dediği gibi, Türkiye Cumhuriyeti'nin, en tabii refleksleridir. Ortada hiçbir orijinalite yahut özel durum yok. Olan şudur: Birileri bazı hoşgörülerden yararlanmaz hâle geldiler. Şu çok konuşulan başörtüsü meselesi -ki örtünmek demokratik bir hak değildir. Bir dinî vecibedir. Bu sadece kadınlara mahsus da değildir. Setri avret erkeklerde de vardır- bir hoşgörü konusuydu. Sonra bu hoşgörüyü gösteren insanlar göstermemeye başladılar, bu kadar. 28 Şubat, 28 Şubat'a karşı çıkarak şöhret ve para sahibi olanların öne çıkardıkları bir şeydir. 28 Şubat post-modern darbesinin mağdur üretmek gaye ve gayretiyle bir fiiliyat yaratmak olduğuna şiihsizler akıl erdiremez. Mağdur üretme hususunda başarı sağlandığı için de AKP hükümeti çilesine duçar olundu.' (Özel, 2017a: 221; Özel, 2023a: 539-541; Özel, 2024: 205). Kronolojik sıralama itibarıyla 28 Şubat 1997 müdahalesinden sonraki 15 Temmuz 2016 darbesine; darbe teşebbüsüne gelindiğinde, düşünüre göre: '15 Temmuz 2016 darbesini inanç önlemiştir: Amerika'nın, Amerikan tarzının, *American Way of Life*'in mükemmel olduğuna duyulan inanç. Nasıl 1979 İran İslâm Devrimi denilen şeyin enformasyon değerinden başka bir değerini üretmek mümkün olmamışsa 15 Temmuz darbe teşebbüsü denilen şeyin de geriye kala kala gayet yüksek bilgi çarpıtma değeri kalmıştır' (Özel, 2017a: 222, 227). 15 Temmuz darbe teşebbüsünün başındaki isim olarak kendisine sıklıkla atıfta bulunulan F. Gülen⁴⁴ adlı terörist için, daha 2006 (iki bin altı) yılında, yani: Mezkûr teröristin pek makbul bir 'hocaefendi' muamelesini *resmen* gördüğü dönemde, adını değil ve fakat faaliyetini anarak bir değerlendirmede bulunan Özel şöyle demektedir: "*İslâmiyet, Allah katındaki yegâne dindir, bu anlamda diğerleri din değildir. Onun için dinler arası diyalog doğrudan doğruya bir kâfir tezgâhıdır. Bunu savunanların hepsi kâfirlerin köpeğidir. İslâmiyet, Âdem aleyhisselâmdan bugüne kadar yaşayan dindir.*" (Özel, 2023b: 388, Özel, 2024: 113).

2013 yılında "İsrail'e atılan her füze Pennsylvania'nın kalbine düştü." (Özel, 2015d: 76) diyen Özel, 15 Temmuz darbe girişiminden altı yıl evvel 2009 tarihinde başka bir söyleyişle ve tekraren mezkûr teröristin pek makbul bir 'hocaefendi' muamelesini *resmen* gördüğü dönemde, bu sefer ad da anarak bir konuşma yapmıştır:

Suç ortağı olmayı reddetmek. Suç ortağı olmayı reddedebilmek için suçu tanımak gerekiyor. Yani ortada bir suç var mı? Meselâ insanlar hiç gocunmadan ulusalcı veyahut Fethullaçı olabiliyor. Değil mi? Öyle mi?... Bu ortada bir suç tarifinin olmayışından oluyor. Yani "suç ortağı olmayı

⁴⁴ Özel'e göre: 1. "Fethullah Gülen'in dünyanın her yerindeki okulları söz konusu olduğunda hayırhah bir dil kullananların Türklüğü aşağılamaktan başka gaye gütmediklerinin kafalara girmesi şarttır. Çünkü bu okulların gizli, gerçek ve resmî adı Pantegon, CIA ve FBI tarafından "American Charter Schools" olarak tespit edilmiştir." (Özel, 2015d: 90). 2. "İran'ın Rıza Şah Pehlevi'si ölümle Kahire'de buluşabildi. Çünkü ona ABD makamları koruma garantisi vermemişti. Şah'ın bırakıldığı koruma garantisinden Fethullah Gülen doya doya istifade ediyor [etti]. Görülen o ki, Türkiye Cumhuriyeti haritadan silinecek duruma düştüğünde aynı koruma garantisine talip olanların listesi çok kabarık görünecek." (Özel, 2017a: 45; Özel, 2024: 681).

reddediyorum” diyemiyorsun çünkü suçun ne olduğu konusunda bir sarahat yok (Özel, 2018b: 465).

Yine bir ‘fethullahçı’ faaliyeti için: ‘Kutlu Doğum Haftası (kutlamaları)’nın üstü örtülü Paskalya Yortusu olduğunu anlamayanlar, Hıristiyanların tuzağına düşmüştür. Ne var ki anlayıp da memnuniyet duyanların sayısı anlamayanlardan daha çoktur’ (Özel, 2017a: 100; Özel, 2024: 114). Darbelerden sonrası için tekraren siyasal İslâm’a atfî nazarda bulunulduğunda, Özel’in indinde: “*Türkiye’de siyasal İslâm, İslâm’ın bir siyasi alternatif olmasına mani olmak üzere başlatıldı. Bunlar sonradan değişmediler, sandalyeyi görünce şımaradılar. Hayır... Bunlar başından beri böyleydi.*” (Özel, 2018b: 385).

‘Pentagon merkezli bir siyasal İslâm’ın, meşguliyet sahamıza, Türk vatanının yükselmesini imkânsız hale getirmek üzere 1973’te sokuluşuyla beraber sokuluş o sokuluştur. Türkiye’deki 1973 genel seçimleri vesilesiyle T.C. bünyesine “Siyasal İslâm” garabeti niçin dâhil edildi diye sorulduğunda, soruyu soranlar eğer kendileri T.C. aleyhinde dünya çapında yürütülen planlardan birinin içinde değillerse bulacakları cevap, -elbette ki bu güne gelebilmek için- şeklinde olur. Burada saklı tutulansa hiç kuşkusuz Türk varlığına duyulan husumet ve *Türk varlığını dışta bırakan bir yerlilik üretme faaliyetidir*. Başka bir ifadeyle, modern-kapitalist-dünya-sistemi ve bu sistemin Türkiye’deki bekçisi olan çevreler, siyasal İslâm’ı sahil millî yönelişi baltalamak için üretmişlerdir. Bir röportajdaki “Siyasal İslâm’a karşı mısınız? Sorusuna, “Evet, çünkü siyasal İslâm, İslâmî değil.” cevabını veren düşünürün perspektifinde: ‘Siyasal İslâm tabirinin tuhaflığı oynanan oyunda mündemiçtir. Tabir, mânâsı ile birebir örtüşmektedir. Siyasal İslâm lâfzını andığımızda bahsini geçirdiğimiz mevzunun İslâm’ın “siyasî” veçhesi olduğu sanılmamalıdır. “Siyasî İslâm” demeyip “Siyasal İslâm” diyoruz çünkü her haliyle ve her zamanki haliyle bu tabir Türklerin tarihî rolünden zarar görmüş olanların yaptığı bir şeyi anlatır. Türk hâkimiyetinin, kendilerine ait menhus planları alt-üst ettiği kimseler Türkçede “uysal” ve “kumsal” haricinde hiç kullanılmamış bir eki en yaygın takı haline getirerek -sellî, sallı bir cinneti üslûb-u beyan sayarak “tarihî” yerine “tarihsel” de demektedirler.’ (Özel, 2013a: 113; Özel, 2017a: 73, 307; Özel, 2018a: 153-154; Özel, 2018b: 329-330; Özel, 2021b: 78-79; Özel, 2024: 206). Dolayısıyla mevzu tabirin ve faaliyetin Türkiye’nin aleyhine bir ‘üretim faaliyeti’ olduğu dikkatle bakıldığında sadece ad bahsinden bile kendiliğinden anlaşılır durumdadır.

‘Bir provokasyon olarak Hıristiyan takviminin 1973’üncü yılında ve 1973 genel seçim sonuçlarını almak üzere icat edilen siyasal İslâm, hem Türk düşmanlığını hem de Türkiye düşmanlığını besleyebilecek tarzda çatılmış bir çatının altında şekillendirilmişti. İstenen, Türk topraklarında -Türk değilim- diyenlerin pişman edilmesine ve İslâm’ın bir daha parlamasına imkân vermemek idi. Türkiye böylelikle *İsmarlama Müslümanları* tanıma fırsatını ele geçiriyordu. Esasında, sosyalist dönüşümün son uçta İslâmî uyanışa kapı açacağı korkusu dünya sisteminin lortlarını, kendileri yönüyle bu tehlike karşısında tedbir almağa zorlamıştı. Tedbir muvacehesinde icat edilen Türk gerçekliğinin tabiatıyla hiç alakası olmayan, millî varlık düşüncesine tamamen yabancı bir siyasal İslâm idi. İroni bunun “millî görüş” adıyla pazarlanmasında sırtıyordu. O dönem ayrıca Türkiye’nin sağ ve sol cenderesine alınışına bir tepkinin doğuşundan hâsıl olan bir beklenti de söz konusuydu. Nasıl solcu görünerek Türk topraklarının sosyalist bir dönüşüm geçirmesi imkânsız hale getirildiyse, benzer şekilde kimileri de Müslüman görünerek Türk vatanını aslî karakterinden uzaklaştırma vazifesini üzerlerine almışlardır. Sosyalist dönüşüm beklentileri fantazyaya değildi. Bu, kendisine duyulan açlığın Türk ruhunda tekabül ettiği husus İslâm olan bir sosyalizm idi. Buna mukabil, İslâm’ın halk nazarındaki bütün saygınlığına son veren siyasal İslâm tepeden tırnağa bir fantezi örgüsü, giderek bir Pantegon planıydı. Bu sebeple kısa zamanda çorap söküğü gibi ilerledi ve ilerledikçe de yerini dünya sisteminin sudan ucuz muhafızlığında buldu.’ (Özel, 2015a: 46, 179; Özel, 2015d: 87; Özel, 2021a: 352; Özel, 2021b: 193).

‘Siyasal İslâm, Türkiye’de sıhhatli bir İslâmî hareketin⁴⁵ doğmasını önlemek için gündeme girmiş ve yapacağını da yapmıştır. İslâmî iddialarla öne çıkan insanlar, tahayyül edemedikleri imkânlarla dinlerini satarak kavuşmuşlardır. Dinlerini satarak imkân temin eden insanların yönettiği bir ülkede kendisinden bahsedilen tamamen kontrol altında tutulan ve gayrimüslim dünyanın talimatlarıyla hareket eden bir siyasal İslâm’dır. İslâmî siyaset; İslâmcı siyaset diye bir işin başında olan insanlar görülüyorsa eğer onların hepsi Türkiye’nin bir İslâmî dönüşüm yaşamaması için görevlendirilmiş, hatta bugünküler yetiştirilmiş insanlardır. İslâmcılar bugün patinaj yapıyorlarsa bunun sebebi geçen yıllar boyunca İslâm düşüncesi yerine siyasal İslâm’ın sürükleyiciliğini zimnen yahut alenen kabullenmiş olmalarıdır.’ (Özel, 2010b: 306; Özel, 2023b: 369, 388; Özel, 2024: 68, 222). Özel’in şahıs olarak kendi İslâm ve siyaset yaklaşımının “Siyasal İslâm” yaklaşımından çok farklı olduğu açıktır. Nitekim Özel, bir röportajda kendisine yöneltilen

⁴⁵ İslâmî hareket bahsinde: “Türkiye dünya İslâmî hareketinin baş düzenleyicisi olmalı, ikinci bir ülke asla düşünülemez.” (Özel, 2023a: 242).

İslâmcı mısınız? Sorusuna cevaben “Evet, hem de nasıl.” demektedir. “İslâmcılığı terk ettiniz mi peki?” Sorusuna cevabı ise şöyledir: “Hayır, ben sözlerimi İslâmcılığı terk edenlere karşı söyledim. İslâmcılarla eğer aramda bir mesele varsa onların İslâmcı olmayışı yüzünden.” (Özel, 2017d: 38, 39; Özel, 2023a: 556; Özel, 2023b: 55, 544; Özel, 2024: 316).

Darbeler ve siyasal İslâm bahsinde gelinen yer, ‘Cumhuriyet rejiminin, bir gün başka bir açılım başlatabilme ümidiyle geldiği yerdir. Bu ümit, 27 Mayıs 1960’ta sönmüştür. Kimileri, askerî darbelerden, demokrasiye ara verdiği için şikâyetçi olabilirler, oysa anlaşılmış olmalıdır ki askerî darbeler, demokrasiye ara verdikleri için değil, modern-kapitalist-dünya-sistemine teslim bayrağı çekmek suretiyle Türkiye’nin yeniden ayağa kalkma ümidini yok ettikleri için kötüdür.’ (Özel, 2023b: 474).

9. TÜRK LÜK – KAPİTALİZM ÇATIŞMASINDAN, TÜRK LÜK – AMERİKALILIK KUTUPLAŞMASINA: “TÜRK OLAMADIYSAN OLDUN AMERİKALI”

Amerika Birleşik Devletleri’nde 2017 yılında “Amerika’nın Düşmanlarına Yaptırımlar Yoluyla Karşı Koyma Kanunu” adıyla bir kanun çıkartılmıştır. Kanun kısa adıyla CAATSA olarak bilinmektedir. Kanun o dönemin ABD başkanı olan D. Trump’ın imzasıyla 02.08.2017 tarihinde yürürlüğe girmiştir. ABD, 2020 yılında bu kanunun kapsamına Türkiye’yi de hukukî olarak dâhil etmiştir. Böylece Türkiye, ABD’nin, kanun gücüyle hukukî düşmanı olmuştur (<https://www.govinfo.gov/content/pkg/PLAW-115publ44/pdf/PLAW-115publ44.pdf>; https://home.treasury.gov/policy-issues/financial-sanctions/reent-actions/20201214_33).⁴⁶ Türkiye açısından buradaki temel mesele şudur: Eğer ABD, Türkiye’ye ve Türk milletine olan düşmanlığını bir kanun ile böylesine açık etmeseydi, arada bir düşmanlık olduğu düşünülmecekti miydi? Türklük ve ABD arasında hukukî mesnedi yahut dayanağı velev ki olmasın, tarihî, köklü ve bünyevî bir düşmanlık var mıdır yok mudur? Özel’in indinde vardır. Türklük ile kapitalizm arasında ve giderek kapitalizmin kendisinde hayat bulduğu Amerikalılık arasında aktüel düşmanlığın ötesinde tarihî, günübürlük düşmanlığın ötesinde köklü ve konjonktürel düşmanlığın ötesinde bünyevî bir kutuplaşma ve düşmanlık vardır. Amerikalılık bir millet hali olmaktan ziyade bir şirket, bir finans halidir ve söz konusu düşmanlık da iki kutbun bizatihi varlıklarından neşet eden ontolojik bir düşmanlıktır.

Özel’in perspektifinde: ‘Kapitalizmin İtalyan site devletlerindeki serpilmesini takiben akan asırların neticesi insanlığı; iki insan tipinin karşı karşıya geldiği bir vaziyete sürüklemiştir. Birinci tip Amerikalı veya Amerikan tipidir. İkinci tip ise Türk. İnsanlar, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar bu iki tipten birinin çemberi içinde yer almak mecburiyetindedir. Kapitalizm, dünyayı Amerikan standartlarına uyarlamıştır. Amerikanlık ve kapitalistlik o kadar kaynaşmıştır ki dünyanın her bucağında insanlar ‘Amerikanca’ konuşmasa ve ABD ile vatandaşlık ilişkisi içinde bulunmasa dahi Amerikalı sayılacak özellikler taşır. Buna karşın Türklüğün yerini fark edebilmek için anti-kapitalist bir zihniyetin ufkunu taramak gerekir. Bu taramada irfanıyla zenginleşeceğimiz şey oluşumunu Batı-merkezci, sömürgeci ve gayrimüslim karakterli kapitalist dünya sisteminin içinde gerçekleştirilmemiş bulunan Türkiye’nin mahsulü sayılmakla iftihar eden ve en bariz vasfı Müslümanlık olan Türklüktür. Tarihten güncelliğe var olan anlayışlardan birinde kapitalizm normal ve tabii sayılır. ‘Öteki’ anlayışta ise kapitalizmin anormalliğinin vurgulanmasıyla yetinilmez. Kapitalizm, bir sapıklık olması hasebiyle telin de edilir. Herkes bildiği ve istediği anlayışı ve dolayısıyla tarafı seçer. Soru şudur: Hayat, para hâkimiyeti gölgesinde sürdürülmek zorunda kalınan bir zillet midir; yoksa hayat, insan şerefının korunmasını mümkün kılan bir alanda da yaşanabilir mi? İnsan şerefının korunmasını mümkün kılan alan Türkleşme alanıyken, para hâkimiyeti gölgesindeki alan Amerikalaşma alanıdır. Türkleşmenin başlangıcı ise Amerikanlaşma ile Türkleşme arasında nasıl bir tarihî yatak farkı olduğu vakıasını anlamak isteğidir.’ (Özel, 2018d: 105, 106, 171).

Gelinen kertede, ‘bugün dünyadaki bütün insanlar için iki şahsiyet yolu açıktır: Ya Amerikalı olacaklar, ya Türk olacaklar. Üçüncü bir yol söz konusu değildir. İşin aslı kapitalist piyasa ekonomisiyle sadece rabıtalı değil, aynı zamanda kaynaşıktır. Amerikalı olmak, yürürlükteki bütün kuralların piyasa ekonomisi tarafından düzenlenip kontrol edilmesini iyi bulan insanların yoludur. Türk olana da insanların, kapitalist piyasa ekonomisiyle sadece fesada uğradıklarını, bu tarz yaşama kurallarının hiç kimseye fayda getirmediğini anlamak düşmektedir. Bu ayırım çok net bir ayırımdır. Amerikalı denilmesinin sebebi, II. Dünya Savaşı’nın yegâne gerçek galibinin ABD olmasıdır. Sistemin hegemonik gücü sıfatıyla ABD, 1945’ten itibaren tüm dünyaya kendi düzenini dayatmıştır. O tarihten bugüne değişen çok şey vuku bulmuşsa da esaslar o zamandan tespit edildi ve geçerliliğini günümüze değin korudu. Türk olmayı tercih

⁴⁶ CAATSA bu çalışmanın asıl problemini oluşturmadığı için teferruatıyla incelenmemektedir. Yine de ortaya resmî / hukukî şekilde kanun olarak çıkan ABD’nin Türkiye’ye olan düşmanlığı; silahlı kuvvetler, silahlanma, ihracat-ithalat kısıtlamaları, banka desteklerinin kesilmesi, ABD topraklarında gayrimenkul ediniminin yasaklanması vb. içerimleriyle birlikte istenildiği takdirde yukarıdaki resmî kaynaklara başvurmak suretiyle müşahede edilebilir.

etmek bu esareti reddetmektir. İstiklâl Marşı Derneği de bu sebepten kurulmuştur. Çünkü İstiklâl Marşı, “Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım” diyor, işte o hür yaşamak, derneğimizin işi olmuş oluyor.” (Özel, 2018b: 81-82; Özel, 2023b: 383).

Türk – Amerikalı kutuplaşmasına değil ama Amerikan tehlikesine karşı dikkat çeken filozoflardan biri de Alman düşünür Heidegger’dir. Heidegger, sadece Sovyet / Rus tarzı bir komünizme değil, Anglo-Amerikan tarzı bir demokrasiye karşı da çıkış yolu aramıştır. Heidegger’in bakış açısında güya Rus yapımı gibi duran Rus sosyalizmi de Amerikanizmin bir ifadesidir, o kadar. Amerika, ölçsüzlüğün hakiki tehlikeli formudur. Onun atmosferi tarihten yoksunluk atmosferidir. Amerikan demokratik kapitalizmi ve Rus komünizmi, düşünürün metafizik kavramına yüklediği özel anlamda metafizik açıdan aynıdır. Aynı olan bu güçler, İkinci Dünya Savaşı’nın ortak galipleri olduğu için, Heidegger, savaşın hakikatte hiçbir sorunu çözmemiş olduğu hükmünde de bulunur. (Heidegger, 2000: 29, 34-35; Heidegger, 2001: 99; Zimmerman, 2011: 176). Heidegger’den tekraren Özel’e geçildiğinde, Özel açısından ‘pazar için üretim yönelimli kapitalist piyasa ekonomisi, ‘Türk - Amerikalı ayrımı hususunda büyük önem taşımaktadır. Çünkü bizim topraklarımızda 1838’e; İngilizlerle yapılan Baltalimanı Ticaret Antlaşması’na değin bir malın fiyatı ve kalitesi, bu mal hangisi olursa olsun devletin teminatı altındaydı, pazarın yahut piyasanın değil. Bu başka yerlerde böyle değildi. Daha önceki fasıllarda bahsedildiği üzere kapitalizm bir yerde doğarken bir başka yerde de Türkiye var ve Türkiye kapitalizmin erken asırlarında ne gelişme göstermiş olursa olsun Batı’nın henüz reddettiği bir alan. O erken zamanlardan XVII. Asrın başına kadar da ordusu etkin, refah seviyesi yüksek ve sosyal hayatı bir nizama bağlanmış, dünyada Türkiye’den başka hiç bir ülke yok. Dolayısıyla Türklük ile Amerikalılık arasındaki tercih günümüzün meselesi olmakla beraber tarihî kökleri de olan bir meseledir. Mesele aynı zamanda piyasa ekonomisi ve devlet ekonomisi arasındaki tercihtir çünkü mallar bizde az önce değinildiğince devletin garantisi altında idi.’ (Özel, 2018b: 84; Özel, 2018b: 86; Özel, 2023b: 329, 505, 658-659; Özel, 2024: 656).

‘Dünyada yürürlükte olan düzen merkez-çevre (metropol-periferi) ilişkili bir hegemonyayı yansıtır. Düzenin tesisine yol açan kapitalizm zirvesine ABD’de erişmiştir. Kapitalist ilişkilerin zirvesine ABD’de erişmesinin başta gelen sebebi, orada feodal geçmişin etkisinden masun bir sermaye gücünün düzenleyici rol oynayıdır. Eğer dünyayı ifsat eden hegemonyayı pekiştiren ilişkilerden kurtulmak isteniyorsa; yani, insanlığın kapitalizme son vermeden çıkış yolu bulamayacağı inancı hâlâ hayatiyet sahibiyse, ikrar edelim ki çıkış yolunun kapitalizmin ıslahından da, onun yerini kapitalist ilişkilerin dönüşüme uğraması demek olan sosyalizmin almasından da geçmediği bittecrübe sabittir. Geçmiş feodal ilişkilerle yoğrulmayıp da modern dünyada *de facto* varlık sahibi olmayı başarmış biricik ülke Türkiye’dir. Türkiye, kapitalist gelişmenin gerçekleştiği ülke ve bölgelerle hem-hudut olmakla birlikte kendine mahsus bir iktisadî işleyişi kapitalizmin küreselleşme adını verdiği ana kadar korumuştur. Türkiye, diğer bütün “Batılı-olmayan” ülkelerden gerek kolonyalizme / sömürgecilığe konu olmayışıyla ve gerekse “Batı” akıl düzeninin yeniden şekil verme çabaları karşısında tarihî konumundan devşirdiği bağımsızlıkla hareket edışıyle ayrılmaktadır.’ (Özel, 2018d:171, 294).

Amerikalılılaşmaya karşı direnip diren(e)meme açısından, Özel, 29.11.2008 tarihli bir konuşmasında şöyle demektedir: ‘Türkiye için kalın çizi 27 Mayıs 1960’tır. O kalın çizginin yankıları elbette bir süre daha devam etmiştir. Yani -bu durum geçicidir, atlatılacaktır, biz sonradan Türkiye’nin ana yolunu ortaya çıkaracağız- diyen insanlar 27 Mayıs sonrasında da olmuştur. Şimdi başbakanın torunu ABD’de doğdu. Değil mi? Ben gençliğimde Ankara’da bir mimar karı-kocanın evinde iken kadın şunu söylemişti: -Ben ABD’de vazifeli iken hamile kaldıktan sonra geldim, çocuğumu Türkiye’de doğurdum, sonra kocamla vazifemize geri döndük.- Eğer bir insan ABD hudutlarının dâhilinde doğmuşsa onun vatandaşlık hakkı elinden alınamıyor. Mimar kadın bana bunu söyledi: “Ben çocuğumun 18 yaşını bitirdikten sonra Amerikalı mı olsam Türk mü olsam diye bir tereddüde kapılmasını istemediğim için bunu yaptım.” Bu olay 60’larda olmuştu. Türkiye böyle bir yer idi. İki mimar, geleceklerini Türkiye dışında bir yerde aramamayı şeref sayıyorlardı. Bugün ise Türkiye’de insanlar AB ve ABD vatandaşlığı elde ettikleri zaman bunu bir kayıp değil! Kazanç olarak düşünüyorlar. Hal böyleyken Türkiye’nin millî çıkarlarını nasıl konuşacağız?’ (Özel, 2018b: 410-411; Özel, 2024: 96).

Kapitalizmin zirvesi ve onun dünya sisteminin hegemonik gücü Amerika’nın, kendisinden farklı olana hayat hakkı tanımak istemediği de açıklıkla zikredilmelidir. Nitekim sabık ABD başkanlarından G. W. Bush (1924-2018)’ün “Ya bizdensiniz, ya düşman” (<http://arsiv.ntv.com.tr/news/147427.asp>) sözünün başka bir anlamı olmasa gerektir. ABD, sabık başkanının kişiye özel veya münferit olarak görülemeyecek

söz ve tutumundan ayrı olarak da, bölücü terör örgütünü desteklemek dâhil⁴⁷ resmî, askerî, siyâsî muhtelif şekillerde düşmanlıktan geri durmamaktadır. ‘Şimdi bizim Amerikalılaşmak ve Türkleşmek arasında bir tercih yapmamız lazım. Türk kelimesi bir etnik karşılaştırmada kullanılmaz ama Türk ile Amerikalı karşılaştırılabilir: “Türk müsün, gâvur musun? Türk müsün, Amerikalı mısın?” denilebilir (Özel, 2018b: 94, 299). Özel, Amerikan yandaşlığı ve kendisi ile ilgili olarak da şunları söylemektedir:

[H]içbir zaman Amerikan yandaşı olmadım ama Amerika da zaten Türkiye için hiçbir zaman, Türkiye’nin lehine bir programla Türkiye’ye yanaşmadı... Amerika Birleşik Devletleri kâr amaçlı olarak eski Avrupa sömürgelerinde özgürlükçü hareketleri desteklemiştir yani Türkiye için bu kadarını da yapmış değil Amerika. Yani Türkiye’de Amerikan yanlısı olmak için hiçbir sebep yok. Bir tek sebep var. Amerika’dan kazanç temin etmek, yani gelirini Amerikan desteğine bağlamak. Bundan başka Türkiye’de Amerikan yanlısı olmak için bir sebep yok (Özel, 2023b: 280-281).

‘Ernst Jünger (1895 - 1998), Alman harbi olarak da adlandırılan savaşa ilişkin olarak “II. Dünya Savaşı”nı Almanlar kaybettiği zaman bütün milletler savaşı kaybetti, savaşı şirketler kazandı.” Sözünü sarf etmiştir. Bu sözün anlamı şudur: 1945’ten itibaren dünya düzeni başrolü milletlerin oynamadığı, şirketlerin oynadığı bir sahadır. Bu şirketlerin en etkilileri finans şirketleridir. Özel’in bir şiirine başvurmak gerekirse eğer:

“Hısmımızın hasmımızın çoktan savrulmuş külü

Hayatımız yapış yapış bankaların menisiyle” (Özel, 2014a: 195).

Yukarıda yer verilen mısraların, şiirin bir fikretme yolu olduğu gerçeğinden başka Jünger’in ifadesindeki durumu açıklığa kavuşturan bir söyleyiş olarak değerlendirilmesi de mümkündür. Şirketlerin kazanması bağlamında ABD de bugün dünyada tek hâkim ülke değildir. ABD’nin devlet olarak varlığıyla Amerikan şirketlerinin dünyadaki etkinliğinin tam birbirine uymadığının, üst üste gelmediğinin bilinmesi lazım. Dünyada dünyaya hâkim bir ülke yok, zira dünyada şirketlerin devleti var. Şirketler, bütün millî unsurlar içinde birer birim edinerek kurdukları devletlerini hükümler kılıyorlar.’ (Özel, 2018b: 394; Özel, 2021b: 57; Özel, 2023a: 208; Özel, 2023b: 418; Özel, 2024: 248). Hükümlerlikleri şirketlerin kurduğu bu dönemde Amerikalıların; Amerika’nın ve Amerikalılığın selâmeti de dâhil, hiçbir dava uğruna öldüğü görülmemiştir. İşte bu çok yakınıımızdaki modern tarih dersi, insanlığın karşısında anlamlı bir hayat için ya Türklüğü ya da Amerikalılığı seçme haricinde bir seçenek bırakmamıştır. Karar verin: Türk müsünüz, Amerikan gâvuru mu? Gücümüz hakikate vukufiyetin bedelini ödemeğe yetiyorsa eğer karşımıza bir düşünme alanı açılmış demektir. Düşünmek bize dayatılan Amerikancı telkinlerden sıyrılabilmemiz için bir vesiledir. Düşünürsek Amerikalıların daha XIX asırdan itibaren Türkiye’yi adım adım nasıl bir muameleye maruz bıraktığını fark edebiliriz. Bizden Amerikalıların neler çalıp zimmetlerine geçirdiği, yerli gayrimüslim ahali vasıtasıyla ziraatımıza, hayvancılığımıza nasıl tesir ettiği gözlerden saklanmış, hafızalardan silinmiştir. Tıpkı Türkiye’nin modern tahsil hayatına nasıl istikamet tayin ettiklerinin silindiği gibi. Cumhuriyet idaresi nefes alabilmek için KİT’ler alanında; yani devletçi kapitalizm bahsinde komünist SSCB uygulamalarına, meslek odaları alanında Mussolini’nin korporatif faşist İtalya’sına, tek şef, tek devlet, tek millet ideolojisi alanında nasyonal sosyalist; Nazi Almanya’sına özenmek mecburiyeti altındaydı. Mecburiyetler T.C.’nin ne yakasını, ne paçasını rahat bıraktı. II. Dünya Savaşı sonunda sırada candan bezdirici Amerikan talepleri mecburiyeti vardı.’ (Özel, 2017a: 316; Özel, 2018b: 310-311; Özel, 2021b: 124-125). SSCB’ye, Faşist İtalya’ya, Nasyonal Sosyalist (Nazi) Almanya’ya özenme ve benzeme zorunlulukları modadan düşmüş olsa da ABD modasının hiç geçmediği, bu da söylenmelidir.

Türklük – Amerikalılık kutuplaşmasıyla ilgisi çerçevesinde: ‘Müslümanlık çok geniş bir şey. Müslümanım, diyene -Müslüman değilsin- denmez. Ama Türklük için Müslüman olmak yetmez. Bir de kâfirle çatışmayı göze almak gerekir. Anadan babadan Türk doğan bir insan yoktur. Benim anne-babam Türk, dolayısıyla ben Türk’üm. Böyle bir şey yok. “*I’m an American Muslim (Amerikalı bir Müslümanım)*” dediğin zaman Türk olamıyorsun. Çünkü bu “*I’m an American Muslim*” sözüyle Malcolm X (1925-1965)’in ölümünü onaylamış oluyorsun. Zira Malcolm X diyor ki: “Ben Amerikalı değilim. Ben Amerikan rüyasının kurban ettiği 20 milyon insandan birisiyim.” (Özel, 2023b: 566).

‘Millî vasfını Allah’ın emrine itaat etmek suretiyle kazanan bir millet Türk haricinde yoktur. Bunun neden böyle olduğunu anlayabilmek için dikkatleri iki hususa çevirmek şarttır: Bir, modernleşme hâdisesi Avrupa’da Türk tehdidi altında gerçekleşmiştir. Diğer yandan Avrupa kapitalizmi her ne kadar malî

⁴⁷ ABD ve bazı NATO müttefiklerinin PKK ve FETÖ gibi terör örgütlerini destekledikleri ve dahası sahiplendikleri, dolayısıyla bariz bir Türkiye düşmanlığı yaptıkları yönünde Türkiye’nin en üst düzeyde; Cumhurbaşkanlığı katında(n) dile getirilen şikâyetler için şu “resmî” kaynağa bakılabilir: <https://iletisim.gov.tr/english/haberler/detay/president-erdogan-gives-an-interview-to-qatari-newspaper-the-peninsula> (Er: 24.02.2021).

imkânlarla doğup hayat bulduysa da, onu emzirip büyüten sütana kültürdür. İki, sermayenin teraküm ve temerküzünde üzeri kültür pürüzü sebebiyle kaplanmamış kapitalizme sahip çıkan yer Amerika kıtasıdır. Türk, İslâm'dan, İslâm, Türk'ten ayrıldığında geriye ne Türk kalır, ne İslâm. Amerikalı paradan, para Amerikalıdan ayrıldığında da yine geriye ne Amerikalı kalır, ne para. Türkün hükümrânlığı nasıl İslâm'ın hükümrânlığı idiye sermayenin hükümrânlığı da Amerikan hükümrânlığıdır. Modernleşme vara vara Türklük ve Amerikalılık kutuplaşmasında nihayet bulunmuştur.' (Özel, 2015d: 178; Özel, 2021c: 281).

'SSCB olarak Sovyet Rus rejiminin kendini hem din düşmanı ve hem de her türlü ananevi kültürün yıkıcısı olarak göstermesi kapitalizmin ve bilhassa ABD emperyalizminin kendini maneviyat hâmisî imiş gibi sunmasına hizmet etmiştir. İnsan sürüleri bu görüntüden ötürü, materyalizme karşı çıkmamanın Sovyet Rusya'nın politikalarıyla zıtlaşmak anlamına geleceği fikrine kapılmakla kalmadılar; dindarlığın ABD politikasını desteklemekle tezahür edebileceği görüşüne de yoğun şekilde meyletteler. Kapitalizm bu aldaniştan hem kâr sağladı hem de sağladığı kârını güvenceye alabildi. Sonuçta ortaya kapitalizmin kazançlarından daha endişe verici bir tablo çıktı. Yaşanan süreç din salıklarının finans gücüyle, kölelik derecesine varan sıcak ilişkiler kurmasına ve bu ilişkilerin itikadî sakıncalarını hiç kale almamalarına kadar devam edegeldi.' (Özel, 2017d: 80).

'Dünya, bu vakittir ki biriktirip saymakla varlık kazananların gaza ile varlık kazananlar üzerindeki oyununu temaşa etmektedir. Ülkemiz; kültürel değer diye herhangi bir şeyin değil sadece ekonomik değer vasfettiği Amerikan karakterinden medet umulduğu için Türk karakterinden vazgeçilmesinin neticeleriyle şekillendi ve şekilleniyor ama yine de gaza ruhuyla doğmuş olan düzen biriktirip sayma karşısındaki fiilî itibarını koruyor. Bu ruhun doğrultusunda kapitalist olmadan, kapitalizmin karşısında ontolojik satıhta bir yaşama tarzı üretebilmiş ve bunu devam ettirebilmiş tek devlet biz olduğumuz için bu iki sistemi karşı karşıya getirmek zorundayız. Ya Amerikanlaşacağız ya da Türkleşeceğiz.' (Özel, 2017a: 474; 2018b: 313; Özel, 2023a: 595). Amerikanlaşma – Türkleşme zıtlaşmasında mâlî imkânlardan yani sermaye gücünden ötede bir dayanakla dik durabilme özlemiyle dolu bir dünya Türkleşmenin desteğini arıyor. Niçin Türkleşme, çünkü dünyadaki hastalığa karşı hastalığın müsebbibi olan sömürgecilerden bir çare ummak nasıl mantığa aykırı ve imkânsızsa, bu hastalığın çaresini bulmak için sömürge durumuna düşmüş ülke ve milletlerin aklına uymak da en az o kadar mantık dışı ve imkânsızdır. Dünyanın sıhhatte kavuşması ancak ve ancak Türkleşmiş bir bünyeye mümkün olacaktır. Tarih, İslâmiyet'e beden olarak Türklüğü tayin etmiştir. Bu demektir ki sonu Amerikalılaşmaya varan Avrupa medeniyeti; karşısında hasmı olarak Türklüğü ve Türkleri bulunmuştur. İslâmiyet'e beden olarak Türklüğün tayin edilmişinden memnun olmayanlar bu memnuniyetsizliklerini Avrupa ile ittifak kurarak ve ruhlarının eksenine Amerikanlaşmayı yerleştirerek belli ederler.⁴⁸ Dünyada bir sistemin yürürlükte olduğuna akıl erdirmek bir şeydir. Bunun daha ötesinde sistemle uyumsuzluğun bir imtiyaz niteliği kazandırdığı fikrine ise ancak Türkleşerek varılabilir.' (Özel, 2018d: 106, 167).

'Toplum hayatının II. Dünya Savaşı akabinde hızla demokratikleşmesi Türkiye'de yaşayan insanların "daha Avrupalı" bir vasıf kazanmalarına yol açmamıştır. Ama hepsinin sanki Amerikalıymış yahut Amerika'daymış gibi bir tutuma meyletmelerine sebep olmuştur. Bu tutumlar ne sağcıların, ne de solcuların şikâyetini doğurdu. Sağcılar şikâyet etmediler; çünkü dindarların hâmisî ABD idi. Solcular şikâyet etmediler; çünkü Türkiye'nin komünist fikirli insanları zihin gıdalarını Doğu Bloğuna değil, Batı'ya ve bilhassa ABD'ye borçluydular. ABD, Türkiye'nin dindarlarının hem SSCB ve peykleri, hem de "yerli tanrıtanımazlar" karşısında hâmisiydi. ABD, hangi dinden olursa olsun, müesses dinî kurumlara bağlı insanların kullanılabileceğini bildiği için kurumsal dindarlığı (churchgoers) tüm dünyada etkin kıldı. Onun da faydasını gördü. Onlar da Amerika'yı etkin kıldı. ABD'de zencilerin Müslümanlaşmasının desteklenişinde olduğu gibi birçok yörede Müslümanlık çok sayıda insanın oyun kurallarını bozmasını önlemek, yine çok sayıda insanı ehlileştirme için elverişli bir yem kabul ediliyor. Nitekim ABD'nin yıllar boyu Türkiye sathında medeniyet adına "hot zot" etmiş olan yerli gâvurların elini kolunu bağlayışı etnik kökeni ne olursa olsun hayatında din pratiğine genişçe yer açan herkesi sevindiriyordu. Bu yüzden demokratikleşme furyası kısa zamanda dindarlar eliyle Amerikanlaşma furyası şekline büründü. Bu furyayla din pratiğiyle ilgisini tamamen koparmış, ama Amerikanlaşmayı baş tacı etmiş çevreler etkinliklerini dindarların sırtından yürütmenin ne derecede verimli olduğunu erkenden fark ettiler. Sistemin tekerleği dönmeye devam ettikçe Türkiye'yi nasıl bir geleceğin beklediği solcu olsun, dindar olsun hiçbir

⁴⁸ 'Ruhlarının eksenine Amerikanlaşmayı yerleştirmek' bağlamında Türkiye'nin bürokratik sınıfına de atfî nazarda bulunulabilir. Bürokratların bir örneği "NATO'ya ve CENTO'ya bağlıyız." İfadesinde kendini dışı vuran bağlılık, yani Türk milletine değil de başka melcelere; ABD'nin kontrolü altındaki milletlerarası sivil yahut askeri başka teşkilatlara bağlılık, 'ruhunun eksenine Amerikanlaşmayı yerleştirmenin' bir örneğidir. Gerek, İ. İnönü'nün "Subayları bir kenara topladım... Bana bakın dedim. Kimse işitmesin millet düşmanımızdır." Sözüde dile gelen realite olsun ve gerekse de Mütarekede Halide Edip ve Dr. Adnan Adıvar, Refet Paşa, İsmet Paşa gibi bazı eşhas ve bürokratın bir ara Amerikan Mandası istemeleriyle dile gelen realite olsun (Küçükömer, 1994: 87-88, 199), bunlar da 'ruhlarının eksenine Amerikanlaşmayı yerleştirmenin' diğer örnekleridir.

Amerikancının akıl erdirebileceği bir husus değil. Üstelik İslamcılık da o kadar sulandırıldı ki artık Amerikancılıktan ve giderek Amerikanlıktan ayırt edilemez oldu.’ (Özel, 1985: 12-13; Özel, 2011: 293; Özel, 2018b: 500, Özel, 2018d: 419).

Türklük ile Amerikalılık arasındaki zıtlık meselesine, konuya Türkiye’nin Avrupa Birliğine katılımı hususu ve ‘ötekilik’ boyutu da eklenebilir. Şöyle ki: ‘Avrupa’nın ‘ötekisi’nin Türk olmasından ötürü Türk’ün; Türkiye’nin AB’ne katılması Avrupa’nın kendi içinde bir birlik olmadığı anlamına gelir. Avrupa’nın ötekisi Türk’tür ama bu cümle tersten okunamaz. Türk’ün ötekisi Avrupa’dır denilemez. Türk’ün ötekisi kâfirdir. Çünkü temel soru ve ayırım ‘Türk müsün, gâvur musun’ şeklindedir. Avrupa’nın ötekisi Türk olduğu gibi Avrupa kökenli olduğu kadarıyla Amerika’nın da ötekisi Türk’tür. Onun için bugün dünyada, seçilebilecek iki şık var: Amerikanlaşmak ya da Türkleşmek. Üçüncü bir şık yok. Bizim Türk olarak kendimizin nerede olduğunu kavramamız gerekiyor. Amerikanlaşmayı mı seçeceğiz, Türkleşmeyi mi seçeceğiz? Bu Amerikalı için bir tercih değildir ama Avrupalı için tercihtir. Avrupa, Türkiye’yi birliğin içine aldığı anda kendinden nasıl vazgeçmiş sayılamaz, bu ancak tek yolla mümkündür: Türk’ün Müslüman olmadığının temin edilmesi. Belki ABD de bu işi kolaylaştıracaktır.’ (Özel, 2023b: 423) Özel, diğer taraftan, Türkiye’nin AB’ne girmesini başından beri olumsuz saydığını da söylemektedir. Fakat ona göre: “Türkiye AB’ne girmemelidir” cümlesi ancak, “Türkiye büyük bir kültürel, ekonomik, siyasi, sosyal atılımın hazırlığını yapmalıdır,” cümlesi ile beraber anlamlıdır. Ama Türkiye hiçbir şey yapmadan her şeyi oluruna bırakacak ve AB’ne de girmeyecek. Bu, Türkiye gözden çıkarılmış demektir. Yani o mantık Türkiye diye bir ülke olmamalıdır anlamına gelir’ (Özel, 2023a: 546).

10. SONUÇ: TÜRKLÜĞÜN BASKISI ALTINDAKİ AVRUPA KAPİTALİZMİNDEN AMERİKAN KAPİTALİZMİ BASKISI ALTINDAKİ TÜRKLÜĞE

“İsmet Özel Seksen Yaşında – İsmet Özel’in Düşünce Dünyası Üzerine Mülâhazalar” başlıklı bu incelemede, Özel’in düşünce dünyasını bütün yönleriyle tahlil etme gibi bir hedef gözetilmemiştir. Hedef düşünürün temel fikrî hassasiyet, iddia ve tezleri üzerine kimi vurgularda bulunmakla; adından da çıkarılabileceği gibi kimi mülâhazaları dile getirmekle kayıtlı olmuştur. İnceleme, belirtilen hedef doğrultusunda haliyle çeşitli alt başlıklar içeren bir tarzda vücut bulmuştur. Çalışmanın kapsamı içerisinde ayrı ayrı alt başlıklar bulunmakla beraber bu başlıkların, birbirlerinden bağımsız olmayıp bütünleşik biçimde görülmeleri gerektiği, ilk elden anlaşılması gereken bir husustur. Başka bir söyleyişle düşünürün iddia ve tezleri nasıl ki eklektik bir post-modern seçki değilse, onları anlamaya ve tahlile yönelen çalışmanın kendisi de eklektik bir post-modern seçki değildir.

Özel, düşünce dünyasının temel görünürlükleri itibarıyla kamp değiştirmeksizin ve fakat tekâmül ederek hep aynı kalan ve ‘aynı şey hakkında aynı şeyi söyleyen’ ‘aynı adamdır.’ 1986 yılındaki bir yazısında “Bizim dilimizde düşünceli insan “tasalı” insanı ifade eder.” (Özel, 1986: 11) diyen Özel, sekseninde de aynı ‘tasalı’ adamdır. O bu kimliğiyle temel hassasiyet ve / veya tezini, modern-kapitalist-dünya-sistemiyle başından beri tab’an zıtlık içindeki İslâmî Türklük ve bu Türklüğün beraberinde, Türkçe, Türkiye ve “Kâfirle çatışmayı göze alan Müslüman’a Türk denir.” bütünlüğünde teksif etmektedir. Özel’de Türk milleti muayyen bir aynılık, muayyen bir vasıf, muayyen bir varlık minvalidir. Türklüğün muayyen aynılığı: İslâm’dır. Muayyen vasıf: İster ordu—millet niteliğiyle olsun, isterse de “kahraman Türk ordusu” niteliğiyle olsun ‘Kâfirle çatışmayı göze alan Müslüman’ vasıfıdır. Türk milletinin varlık minvali: Kur’ân-ı Kerîm ve Hadîs-i şeriflerin türevi olan lisanı Türkçedir. Dâr-ül-İslâm kıldığı vatani Türkiye’dir. Mümtaz teşkilatı Türk devletidir. Türkçeden bahsedilirken, Türkçe, yukarıda söylenildiği gibi ancak İslâm’la, daha özde Kur’ân-ı Kerîm ve Hadîs-i şeriflerle; onlardan süzülüp gelme şeklindeki münasebeti doğrultusunda anlaşılabilen bir lisan olmaktadır. Kapitalizmden bahsedilirken:

1) Kapitalizm, tarihî olarak bütün Müslümanlık türlerini ve tecellilerini değil! Bilhassa ve hususen Türklüğü ve Türkiye’yi “öteki” görüp hasım addeden Avrupa’nın elini, Türk hayat tarzı ve düzenine karşı güçlendirmek için inşa edilmiştir. Avrupa kapitalizminin uzun süre Türk baskısı altında kalmış olduğu bir realitedir.

2) Kapitalizm, bir modern dünya sistemi niteliğiyle aktüel olarak zirvesine ABD’yle; -ABD hayat tarzıyla- erişmiştir.

Rus işgal girişimi altındaki Ukrayna’dan İsrail işgali ve soykırımı altındaki tarihen Türk vatanının bir parçası olan Filistin’e-Gazze’ye değin dünya, kürevî etkileri itibarıyla ne denli önemli sosyal, iktisadî, askerî, kültürel, siyasî türbülanslar yaşarsa yaşasın Amerikalılık ve Amerikan hayat tarzında herhangi bir türbülans ya da gerileme vuku bulmamaktadır. Türkiye dâhil farklı devlet ve toplumlar Amerikan kapitalizmine göre hizalanan bir şekilde yapılanmaya ve yaşamaya devam etmektedir. Daha açıkçası tarihi

süreçte Türklüğün baskısı altındaki Avrupa kapitalizminden gelene gelene Amerikan kapitalizminin baskısı altındaki Türklüğe gelinmiştir. Bu vetirede ortaya tarihte Türk milletinin sergilediği türden sahici / sahih bir gayri kapitalist ve anti-kapitalist hayat tarzı konul(a)mamaktadır. Türkiye’den zaman zaman neşet olan ‘yerlilik ve millîlik’ söylemleri de Kur’ân ve Sünnet ufuklu alternatif bir direniş bilinci ve imkânının hazırlığı anlamına hiç gelmemiştir. Yerlilik ve millîlik, bundan daha ziyade, Amerikan tarzı kapitalist piyasalara, bilhassa seçim dönemlerinde siyasî etki doğurması için bir tür emtia gibi pazarlanıp sürşarj edilen ürünler mesabesinde dir.

İsmet Özel’in zihniyet dünyasındaki kapitalizm ve ABD kapitalizmi meselelerinden askerî müdahale ve ‘Siyasal İslâm’ meselelerine gelindiğinde onlar da ancak İslâmî gelişimi manipüle ve provoke etme amaçları doğrultusunda, kavranabilmektedir. Aynı İslâmî zemin veya münasebet hususu Türk hayat tarzı ve düzeni ile Amerikan hayat tarzı ve düzeninin taban tabana karşıtlığı meselesinde de varittir. İlâveten Türklük ve Amerikalılık: Bu iki zıt kutup birbirleriyle rastlantı olarak karşılaşan ve eğer istenirse pekâlâ ayrı ayrı da mütalaa edilebilecek olan gerçeklikler değildir. Türklüğün tarihî varlığı ve rolü: Türkçeyle ve Türkiye’yle birlikte asırlar içinde gazilikle, Allah’ın askeri olmakla, Avrupa’nın ‘öteki’si addedilmekle, ordu—millet vasfıyla, ‘kâfire karşı çatışmayı göze alan Müslümanlık’ olarak şekillenmiştir. Amerikalılık ise gayrimüslim, sömürgeci, Batı-merkezci karakterli modern-kapitalist-dünya-sistemine hegemonik gücü olmaklık zemininde şekillenmiştir. Dolayısıyla, onların zıt kutuplukları hem biri diğ erinden kesinlikle ayrı mütalaa edilemeyecek mahiyette irtibatlı, hem de ontolojik anlamda düşmancadır.

Özel’in optiğinde İslâm’la tarifli, kayıtlı ve hudutlu Türk milleti anlayışı, Türk milletini anlamının alternatif yollarında bir yol değildir. Biricik meşru yoldur. Türkiye’nin kurtuluşu doğrultusunda başka bir seçenek yahut yol mevzubahis olamaz. Tarihin; ortaya Müslüman milletimiz vesilesiyle çıkardığı ayırım olan ‘Türk – gâvur ayrımı’ muvacehesindeki Türklük, onca asır boyunca mensubiyeti kendisine olanlara asli hüviyetlerini sağladı. Akabinde dünya sistemine cebren eklemleme ve cebren modernleşme denilen ameliye ile başka bir haletiruhiyeye, başka bir surete intikal ettirildi. Bu halet ve suret Türklüğü, Türkçeyi, Türkiye’yi kendisi olmaktan çıkarmaktadır. Onun orijinal yazısıyla birlikte ancak var olabilen lisanını şiir ve düşünce ürünleriyle İsmet Özel ayakta tutuyor. Türklüğün yerine Yunus Emre ile yerleştirilen temel yapı taşlarından biri olan Türkçesi Özel’in tefekkür ve verimleri üzerinden aslî İslâmî yazısına ve yanına kavuşma yolunu bulmaya çalışıyor. Yunus Emre’den Akif’e, Kısakürek’ten Karakoç’a ve en nihayetinde de Özel’e uzanan Türk şairleri; yolu iradî, özgürce ve tereddütsüzce kat edecek yolcuların mihmancı ve yoldaşı konumundadırlar.

Özel, “İnsan ömrü bir tek gerçeğin, yani o insanın yüklendiği gerçekliğin dile gelmesine yetebilir ancak.” (Özel, 2015e: 37) derken, onun, Müslümanca hassasiyetleri ve iddiaları doğrultusunda yüklendiği gerçek bütün tabîi gereklilikleriyle birlikte Türkiye ve Türkiye’nin meseleleri olmuştur. *Of Not Being A Jew* kitabı yayımlandığında, yayıma ve kitapta ‘ne olduğuna’ dair bir soruya cevaben şöyle demiştir:

Benim şiirim, Türk şiirinin meseleleri var, dolayısıyla Türkiye’nin meseleleri. Ben şuna inanıyorum; bir sanatçının ömrü bir şeyi söylemeye yeter ancak. O şeyin söylendiği kanaatindeyim. Bir şiir serüveni yaşandı. Bu serüven Türkiye’nin hayat yollarının da yoklandığı bir serüven (Özel, 2023b: 363).

Özel, ‘aynı şey hakkında aynı şeyi söyleyen adam’ olarak fikretmeye, yazmaya; söz söylemeye Miladî-Hıristiyanî takvimle sekseninci yaşında, Hicrî-İslâmî takvimle seksenini aşmış bir yaşta devam etmektedir. Devam edegelen diğ er iki husustan biri kendisinin şiirindeki mısralarla, “İnsanlar / hangi dünyaya kulak kesilmişse öbürüne sağır” vakıasıdır. İkincisi de Türkiye’nin, tabiatı icabı ontolojik bir zıtlık içinde yer aldığı modern-kapitalist-dünya-sistemine ve sistemin hegemonik gücü ABD’ye karşı siyasî, askerî, iktisadî, kültürel... Mukavemet gösterme ve mukabil hamlede bulunma enerjisinin gün be gün bitirilmekte olduğudur. Tablo Türkiye için tarihî, iktisadi, siyasî, kültürel bütün cephelerinde maddesi ve mânâsıyla bir katastrof demektir. Fakat bu tenzil-i rütbe durumuyla hesaplaşmadan ‘kendisi için millet’ olmanın imkânı bulunmamaktadır. Tarihin başrolünü oynamak tecrübesinden asırlardır ayrı düşmüş olmak Türk milletinin yegâne varlık minvalinden uzaklaştırılması anlamına gelmiştir. Onu, ‘küfürden ihsan bekler’ derekesinden ancak hakikatine rücu etmek çıkartacaktır. Çıkış yolunda tekraren Yunus Emre’den İsmet Özel’e bu toprakların mânâsıyla barışkın seçkin ruhlu inşa edici şairlerinin; seslerine kulak verilmesi hâlinde Türkçeye de, Türk milletine de, Türkiye’ye de İslâmî var-oluşuna yaraşır bir kimlik, aidiyet, mensubiyet şuru zerkettikleri görülecektir.

Bu çalışmanın yukarılarında, Özel’in, ‘gelinen kertede kapitalizmin insan varlığına hor bakan tasallutundan Türkiye’nin kurtulma gücü kalmadıysa eğer dünyanın bu tasalluttan kurtulabileceği konusunu ciddiye almak abesle iştigaldir.’ (Özel, 2004a: 101-102) şeklindeki sözüne yer verilmişti. Dünyanın kurtuluşu

görevinin de Türk milletinin omuzlarında olduğu tekraren söylenmelidir. Her varoluş ve entiteden daha yukarıda bizatihi Varlık'ın üzerinde bir iktidara odaklı kapitalist yapı ve 'güç istenci' obsesyonunun kendi yirmi birinci asrında içine dâhil etmediği istisna bir dünya köşesi bırakmamış olduğu bir realitedir. Bu realitenin yedeğinde düşünüldüğünde salt kendini kurtaracak, salt 'kendine Müslüman' hedefi, -zaten kendini inkâr ediyor olmaktan başka- pratik olarak mümkün de değildir. Çünkü az önce ifade edildiğince Türk dünyasının inşa edilip mevcudiyet kazanmasına elverişli mahiyette bir 'autarchy' dünya köşesi yoktur. Özel'in, dünyanın kurtuluşunu da Türkiye'nin kurtuluşuna bağlayarak yaptığı şey, bu hakikati dile getirmektir. Bu dile getirme işini, tekrar tekrar söylendiğinde, ihtidasından önce de yani 1960'lı yıllarda da modern-kapitalist-dünya-sistemine karşı olan, 1960'lı yıllarda da Türkiye'yi dert edinip şahsını Türkiye'yle özdeşleştiren ve sonrasında da aynı kaygılarla hareket eden en önde gelen Türk-şair-ve-düşünür yapıyor. Temelde yön değiştirmeden, yan çizmeden daha da 'kalın'laşarak, kavileşerek ve bilenerек.

Türkiye'nin maruz kaldığı işgal kendi başına turizmle yahut kendi başına futbolla, akıllı köprülerle, inşaatlarla vs. alâkalı olmaktan önce bir Amerikan hayat tarzlı kapitalist işgaldir. Dolayısıyla öncelikle kendi 'töresiyle', kendi tarihî rolüyle alâkalıdır. Bundan sebep, futbolla, turizmle, akıllı köprülerle, inşaatlarla vs. gösterilecek bir başarı Türkiye'nin menfî durumunu ancak daha da menfileştirecek fakat iyileştirmeyecektir. Modern-kapitalist-dünya-sistemine ve onun hegemonik gücü ABD'nin, tüm endüstriyel, teknolojik, iktisadî, siyasî, kültürel avadanlık ve aparatlarıyla üzerinde çullandığı, dahası 'başına çuval geçirdiği' Türkiye'nin maddesi ve mânâsıyla uğradığı işgalden kurtulabilmesi ve dolayısıyla dünyayı da kurtarabilmesi için tıpkı İstiklâl Harbi yıllarında olduğu gibi kendi tarihî rolünü özümseme yönünde bilinçlenip harekete geçmesi gerekiyor.

Türk milletinin asil varlık minvaline rücu etmesinin dönüm noktasında elzem olan, bir model, bir proje, bir teorik kalıp değildir. Millet (siyasî) önderlerinin, (siyasî) düşünürlerinin ve şairlerinin milletleri için vazifesi ve vazifeperver olmalarıdır. İlk şıkkın hâli pür melâli her türlü izahtan vârestedir. İkinci ve üçüncü şıkların mümessili yaşayan en önemli Türk-şair-ve-düşünür İsmet Özeldir. Özel, 'aynı şey hakkında aynı şeyi söyleyen' 'aynı adam' olarak cephesinde, vazifesinin başındadır. Türk kimliğinin temeli ve kaderi olan İslâm'a bağlılığıyla taşıdığı ontolojik endişe Özel'i nevi şahsına münhasır bir bilinç hattına çekmiştir. Özel, o hatta uzlette değildir. Olmadığı için 'Toparlanın Gitmiyoruz.' demektir. İstiklâl Marşı Derneği'ni de bunun için, uzlette olmadığından kurmuştur. Derneğin internet sayfasında bunun için yazılar yazmaktadır. Bunun için yeni kitaplar neşretmekte, güya görmemezlikten gelmelere; susuş kumkumalarına rağmen kendi hattında millî Türk varlığını ihtiyaç duyduğu toparlanma ve atılım yönünde ikaz etmektedir. İstiklâl Marşımız nasıl ki Mehmet Âkif'e değil Türk milletine ait ise Özel'in de şiir ve düşüncesi salt kendisinden öte millete de aittir. Üstelik onlarca yıldır kemikleşmek yerine daima canlı kalarak. Türklük, İsmet Özel'in de ehemmiyeti inkâr edilemez katkısıyla, 'kendisi için' ufkuna erdiğinde, modern-kapitalist-dünya-sistemine ve gayrimüslim, Batı-merkezci, sömürgeci karakterli bu sistemin hegemonik gücü konumundaki ABD'ye karşı nasıl bir kudrete karşılık gelecek, bunu dünya âlem görecektir.

Hakikî Türklüğü yani İslâmî Türklüğü düşmanı olarak gören Avrupa'nın yanı başında ve kısmen içinde kapitalizm—dışı bir hayat yolunu tarihen yüzlerce yıl yaşayan ve bu yolu şimdi yine kat edebilecek dünyadaki biricik ülke olma konumunu elinde tutan Türkiye bu biricikliğine yaraşır bir parlaklıktan, yukarıda da ifade edildiği üzere, fersah fersah uzak düşmüş durumdadır. Fakat değil mi ki, "tarihin sonu" henüz gelmediğinden, mevcudiyet hikmeti hem gayri resmî, hem de resmî yollarla ne kertede karartılmış olursa olsun Türkiye yine de olmaya devam ediyor. Değil mi ki, şiir ve fikirleriyle yaşayan en önemli Türk-şair-ve-düşünür Türkiye için hep mugaddi. Ve değil mi ki, Türkiye'nin Kur'ân-ı Kerim ve Hadîsi şerif zeminli otantik ve otokton hakikati büsbütün tükenmemiş, tüketilememiştir... O halde Türk milletinin, 'Türk Olamadıysan Oldun Amerikalı'ya dair son bir hesap görme imkânı hâlâ var demektir.

KAYNAKLAR

- Arendt, H. (2012). Hannah Arendt'ten Martin Heidegger İçin, Heidegger, M., Arendt, H. Mektuplar (1925-1975) (Der: Ursula Ludz), (Türkçesi: Melek Paşalı), Kaknüs Yay. İst.
- Aristoteles, (2017). Politika (Türkçesi: Furkan Akderin), Say Yay. İst.
- Aydın, S. (1995). Etnik Bir Ad Olarak "Türk" Kavramının Sınırları ve Genişletilmesi Üzerine, Birikim, Mart-Nisan.
- Barlas, C. (2010). Avar Diaspora, Sayı: 12, Aralık – Ocak, Yalova.
- Coleridge, S. T. (2014) Biographia Literaria, (Ed: Adam Roberts), Edinburgh Uni. Press. Great Britain.
- Çantay, H.B. (2014). Kur'an-ı Hakîm ve Meâl-i Kerim, Bilimevi Basın Yayın, İst.
- Demirel, İ. (2010). Bir Varlık Minvali Olarak Türklük ve Demokratik Açılım, Türk Yurdu, S: 272, Nisan.
- Diyanet İşleri Başkanlığı (t.y.). <https://kuran.diyanet.gov.tr/tefsir/Bakara-suresi/197/190-ayet-tefsiri>
- Genç, M. (2002). Osmanlı İmparatorluğunda Devlet ve Ekonomi, Ötüken Yay. İst.
- Govinfo (t.y.). <https://www.govinfo.gov/content/pkg/PLAW-115publ44pdf/PLAW-115publ44.pdf>
- Güngör, E. (1989). Kültür Değişmesi ve Milliyetçilik, Ötüken Yay. İst.
- Güngör, E. (1997a). Dünden Bugünden Tarih-Kültür-Milliyetçilik, Ötüken Yay. İst.
- Güngör, E. (1997b). Türk Kültürü ve Milliyetçilik, Ötüken Yay. İst.
- Güngör, E. (1998). İslamın Bugünkü Meseleleri, Ötüken Yay. İst.
- Heidegger, M. (1998). Bilim Üzerine İki Ders, (Türkçesi: Hakkı Hünler), Paradigma Yay. İst.
- Heidegger, M. (2000). Introduction to Metaphysics (Trans: Gregory Fried and Richard Polt), Yale Nota Bene, Yale University Press, New Haven – London.
- Heidegger, M. (2001). Nietzsche'nin Tanrı Öldü Sözü ve Dünya Resimleri Çağı (Türkçesi: Levent Özşar), Asa Yay. Bursa.
- Heidegger, M. (2002). Bizi Yalnızca Bir Tanrı Kurtarabilir (Martin Heidegger ile Der Spiegel'in Söyleşisi), Heidegger ve Nazizm (Der: Ahmet Demirhan), Vadi Yay. Ank.
- Heidegger, M. (2009). Düşünmek Ne demektir? (Türkçesi: Rıdvan Şentürk), Paradigma Yay. İst.
- Heidegger, M. (2010). Tekniğe İlişkin Soruşturma (Türkçesi: Doğan Özlem), Paradigma Yay. İst.
- Heidegger, M. (2013). Hümanizm Üzerine (Çev: Yusuf Örnek), TFK Yay. Ank.
- Kara, İ. (2017). Biraz Yakın Tarih Biraz Uzak Hurafe, Dergâh Yay. İst.
- Karakoç, S. (1986a). Günlük Yazılar I Farklar, Diriliş Yay. İst.
- Karakoç, S. (1986b). Günlük Yazılar III Sur, Diriliş Yay. İst.
- Karakoç, S. (1986c). Günlük Yazılar IV Gün Saati, Diriliş Yay. İst.
- Karakoç, S. (1987). İslâm Toplumunun Ekonomik Strüktürü, Diriliş Yay. İst.
- Karakoç, S. (2002). Çıkış Yolu II Medeniyetimizin Dirilişi, Diriliş Yay. İst.
- Karakoç, S. (2003). Çıkış Yolu III Kutlu Millet Gerçeği, Diriliş Yay. İst.
- Karakoç, S. (2017). Günlük Yazılar II Sütun, Diriliş Yay. İst.
- Kısakürek, N.F. (1984). Batı Tefekkürü ve İslâm Tasavvufu, Büyük Doğu Yay. İst.
- Kısakürek, N.F. (1990). Konuşmalar, Büyük Doğu Yay. İst.
- Küçükömer, İ. (1994). "Batılama" Düzenin Yabancılaşması, Bağlam Yay. İst.
- Küçükşakalak, D., Parlar M vd. (2016). Türkün Dili Kur'an Sözü, Tiyo Yay. İst.
- Laçiner, Ö. (1997). "Devlet-Toplum İlişkisi", Birikim, S: 93-94, Ocak-Şubat.
- Nişanyan, S. (1995). Kemalist Düşünce "Türk Milleti" Kavramı, Türkiye Günlüğü, Mart-Nisan.

- Ntv (t.y.). <http://arsiv.ntv.com.tr/news/147427.asp>
- Ntv (t.y.). Arınç'tan İstiklal Marşı Eleştirisi, www.ntv.com.tr
- Özel, İ. (1985). Taşları Yemek Yasak, Risale Yay. İst.
- Özel, İ. (1986). Faydasız Yazılar, Risale Yay. İst.
- Özel, İ. (1993). Erbain Kırk Yıllın Şiirleri, Çıdam Yay. İst.
- Özel, İ. (1997). Sorulunca Söylenen, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2004a). Henry Sen Neden Buradasın I, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2004b). Henry Sen Neden Buradasın II, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2009). Şairin Devriye Nöbeti – 1 Tok Kurda Puslu Hava, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2010a). Şairin Devriye Nöbeti – 7 Evlenseydik Boşanacaktık, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2010b). Şairin Devriye Nöbeti – 8 Hayatın Mânâsı Versus Mânâlı Bir Hayat, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2011). Şairin Devriye Nöbeti – 11 Muvazzaf, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2012). Bir Yusuf Masalı, Şule Yay. İst.
- Özel, İ. (2013a). Küfrün İhsanı Olmaz, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2013b). Tahrir Vazifeleri, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2013c). Waldo Sen Neden Burada Değilsin, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2014a). Of Not Being A Jew, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2014b). Şiir Okuma Kılavuzu, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2015a). Desem Öldürürler Demesem Öldüm, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2015b). Mukaddimeye Tekaddüm Edenin İkincisi, (Röportaj: ss. VII-XXV), Parlar, M. Rasülü Ekrem Söyledi İşiten Türk Oldu I, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2015c). Taşları Yemek Yasak, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2015d). Türk Olamadıysan Oldun Amerikalı, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2015e). Üç Zor Mesele Teknik-Medeniyet-Yabancılaşma, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2016). Mukaddimeye Tekaddüm Eden, (Röportaj: ss. VII-XXXI), (Yay. Haz: Küçükşakalak, D., Parlar, M. vd), Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2017a) Dil ile İkrar, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2017b). Faydasız Randevu, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2017c). Kırk Hadis, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2017d). Ve'l-Asr, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2018a). Başını Örtten Kızlar Felsefe Bilmelidir, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2018b). Bir Akşam Gezintisi Değil Bir İstiklâl Yürüyüşü, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2018c). Cuma Mektupları – I, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2018d). Cuma Mektupları – II, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2020). Türküm Doğruyum İntikamım Ülkemdir, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2021a). İslâmı Damgalanmış Varoluş, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2021b). Kalın Türk, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2021c). Pergelin Yazmaz Sivri Ucu, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2022). Tekne Kazıntısı, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2023a). Toparlanın Gitmiyoruz-I, Tiyo Yay. İst.

- Özel, İ. (2023b). Toparlanın Gitmiyoruz-II, Tiyo Yay. İst.
- Özel, İ. (2024). Toparlanın Gitmiyoruz-III, Tiyo Yay. İst.
- Özel, M. (2003, Eylül 28). Milletın Yurdu Tarihtir, Yeni Şafak.
- Parlar, M. (2015). Rasulü Ekrem Söyledi İşiten Türk Oldu I, Tiyo Yay. İst.
- Sander, O. (2009). Siyasi Tarih İlk Çağlardan 1918'e, İmge Kitabevi Yay. Ank.
- Say, S. (1999, Ocak 24). Türklüğün Şartları, Sağduyu.
- Schmitt, C. (2014). Siyasal Kavramı (Çev. Ece Göztepe), Metis Yay. İst.
- Strauss, L. (1971). Philosophy as Rigorous Science and Political Philosophy, *A Journal of Political Philosophy* 2, No. 1, pp. 29 – 37.
- Tanpınar, A. H. (1998). Edebiyat Üzerine Makaleler, Dergâh Yay. İst.
- T.C. İletişim Başkanlığı (t.y.). <https://iletisim.gov.tr/english/haberler/detay/president-erdogan-gives-an-interview-to-qatari-newspaper-the-peninsula>
- Tunaya, T. Z. (1999). Türkiye'de Siyasal Partiler, Cilt: 2, İletişim Yay. İst.
- Uluengin, H. (2008, Şubat 27). *İstiklâl Marşı Son Mısra*, Hürriyet.
- Wallerstein, I. (2013). Sosyal Bilimleri Düşünmemek 19. Yüzyıl Paradigmalarının Sınırları (Türkçesi: Taylan Doğan) Bgst Yay. İst.
- West, D. (2020). Kıta Avrupası Felsefesine Giriş, (Çev. Ahmet Cevizci), Paradigma Yay. İst.
- Wight, R. J. M. (1979) Power Politics (Ed: H. Bull and C. Holbrood) Penguin Books Ltd, England, USA.
- Wikipedia (t.y.). [https://en.m.wikipedia.org/wiki/Predator_\(fictional_species\)](https://en.m.wikipedia.org/wiki/Predator_(fictional_species))
- Wikipedia (t.y.). https://en.m.wikipedia.org/wiki/The_Matrix
- Zimmerman, M. E. (2011). Heidegger Moderniteyle Hesaplaşma Teknoloji, Politika, Sanat (Türkçesi: Hüsamettin Arslan) Paradigma Yay. İst.